

Двойната сянка

Стивън Кинг, Рей Бредбъри,
Хауърд Лъвкрафт,
Робърт Блох

ДВОЙНАТА СЯНКА

Превод: Адриан Лазаровски

chitanka.info

РЕЙ БРЕДЪРИ МАЛКИЯТ УБИЕЦ

Тя не беше в състояние да каже кога точно идеята, че става жертва на убийство, се появи в главата ѝ. Имаше мънички, почти незабележими знаци, както и мънички подозрения през изминалия месец; неща, дълбоки като океански талази вътре в нея. Беше също като да съзерцаваш съвършено спокойната ивица тропическа вода, да изгаряш от желание да се потопиш в нея и след като го сториш, да откриеш, че под повърхността на водата дебнат чудовища — невиджани, подпухнали и многоръки същества с остри плавници, враждебни и неизбежни.

Стаята се завъртя около нея сред зловонните изпарения на истерията. Проблеснаха остри инструменти, появиха се гласове и хора със стерилни бели маски.

Името ми, помисли си тя, как се казвам!

Алис Лейбър — внезапно я осени. Съпруга на Дейвид Лейбър. Но това не ѝ донесе облекчение. Бе сама сред тези тихи, шепнещи, облечени в бяло хора, а вътре в себе си усещаше болка, отвращение и смъртен страх.

Убиват ме пред очите им. Тези лекари и тези медицински сестри — те не разбират, че с мен се случва нещо. Дейвид също не знае. Никой не знае — никой освен мен и убиецът, малкият убиец.

Умирам и не мога да им кажа нищичко. Те само ще ми се присмеят и ще ми кажат, че съм изпаднала в делириум. Те ще видят убиеца, ще го хванат, но никога няма и да помислят, че всъщност той е отговорен за смъртта ми. Но ето, че съм тук, пред Бога и пред хората, умираща, а никой не вярва на историята ми, всеки се съмнява в мен, опитва се да ме успокои с лъжите си, да ме погребее в невежество, да ме оплаче и да спаси от смърт моя унищожител.

Къде ли е Дейвид? Тя се зачуди. Навярно в чакалнята, пуши цигара след цигара, заслушан в монотонното тиктакане на старовремския часовник.

Пот бликна от всяка нейна пора и тя нададе силен вик, мятайки се в агония. Сега. Сега! *Опитай се да ме убиеш*, изкрещя тя. Опитай се, опитай се, но аз няма да умра! Няма!

След това настана пустота. Вакуум. Изведнъж болката изчезна. Изтощение, след което се спусна здрачът. Всичко свърши. О, Боже! Тя се наклони надолу и се сблъска с нищото — черно нищо, което се отдръпна, за да даде път на друго черно нищо, а то на свой ред освободи място за още едно, още едно и още едно.

Стъпки. Внимателни, приближаващи се стъпки. Някъде много отдалеч един глас каза:

— Тя спи. Не я безпокойте.

Мирис на туид, на лула, на един познат лосион за след бръснене. Дейвид бе застанал над нея. Отвъд него — безупречната миризма на доктор Джефърс.

Тя още не бе отворила очи.

— Будна съм — каза тихичко. Бе изненада, истинско облекчение да открие, че е в състояние да говори, че не е мъртва.

— Алис — изрече някой и това се оказа Дейвид — Дейвид зад нейните затворени очи, стиснал нежно нейните отпуснати ръце.

Искаш ли да видиш убиеца, Дейвид? Чувам гласа ти, усещам как копнееш да го видиш, така че нищо друго не ми остава, освен да ти го покажа.

Дейвид се надвеси над нея. Тя отвори очи. Стаята постепенно се фокусира пред погледа ѝ. Като повдигна слабата си, трепереща ръка, тя отмести покривката.

Убиецът погледна Дейвид Лейбър с малко, червенолико, синеоко спокойствие. Очите му бяха дълбоки и искрящи.

— Защо? — извика Дейвид, усмихвайки се. — Та той е прекрасно бебе!

Доктор Джефърс очакваше Дейвид Лейбър да дойде и да прибере съпругата и детето си вкъщи. Той посочи на Лейбър един стол в кабинета си, предложи му пура, запали своята и седна на края на бюрото си, пушейки тържествено за известно време. След това прочисти гърлото си, погледна Дейвид Лейбър право в очите и му каза:

— Жена ти не харесва детето си, Дейв.

— Какво?

— Доста тежичко ѝ се отрази. Ще има нужда от много любов през тази година. Няма да ти кажа повече сега, но тя бе изпаднала в истерия в родилната зала. Такива странни неща наговори — няма да ги повтарям. Всичко, което ще ти съобщя, е, че тя възприема детето като нещо чуждо. Виж сега, можем да изясним проблема с два-три въпроса. Това дете „желано“ дете ли беше, Дейвид?

— Защо питате?

— Жизненоважно е.

— Да. Да, „желано“ дете беше. Планирахме го заедно. Алис беше толкова щастлива преди една година.

— Мдаааммм. Това доста усложнява нещата. Защото, ако детето бе нежелано, щеше да става дума за типичен случай на жена, ненавиждаща идеята за майчинство. Това обаче не се отнася за Алис. — Доктор Джефърс махна пурата от устата си и потърка челюстта си с длан. — Трябва да има друго обяснение тогава. Може би нещо, погребано дълбоко в нейното детство, което изплува сега. Или обичайното временно съмнение и недоверие, изпитвани от всяка майка, която е преминала през изключителна болка, на косъм от смъртта, както е в случая с Алис. Ако е така, то ще трябва известно време нещата да се нормализират. Искам да ти кажа нещо, Дейв. Ще бъде добре да се държиш спокойно и толерантно с нея, каквото и да говори тя — даже и да споменава, че иска детето да се бе родило мъртво. И ако работата не се оправи, искам вие тримата веднага да дойдете при мен. Винаги ми е било приятно да се виждам със стари приятели, нали разбираш? Ето, запали още една пура за — а да — за бебето!

Беше ярък пролетен следобед. Колата им бръмчеше по просторните, обрамчени с дървета булеварди. Синьо небе, цветя, топъл вятър. Дейвид говореше много, пушеше пури, говореше още повече. Алис му отговаряше директно, спокойно, отпускатки се все повече, докато пътуването приближаваше края си. Но начинът, по който държеше бебето — не достатъчно нежно, топло или по майчински — никак не спомагаше за облекчаването на притеснението, таящо се в съзнанието на Дейв. Тя сякаш държеше в ръце някаква порцеланова фигура.

— Е — каза той накрая, усмихвайки се. — Как ще го кръстим?

Алис Лейбър наблюдаваше безизразно раззеленилите се дървета, отминаващи покрай тях.

— Хайде да не решаваме още. Бих искала да изчакаме, докато не подберем наистина подходящо за него име. Не издишвай дима в лицето му. — Изреченията ѝ се появяваха едно след друго без никаква промяна в тона ѝ. Последното изказване не носеше нито майчински укор, нито загриженост, нито раздражение. Тя просто го измънка и то вече бе казано.

Обезпокоен, съпругът ѝ изхвърли пурата през прозореца.

— Съжалявам — рече той.

Бебето си лежеше в ръцете на майка си, а слънчевите проблясъци, засенчвани за секунди от зелените листа на дърветата, танцуваха игриво по лицето му. Сините му очи се отвориха, подобни на свежи сини пролетни цветя. Влажен шум се разнесе от мъничката му, розова, еластична устица.

Алис мълниеносно погледна към бебето. Съпругът ѝ усети как тялото ѝ потръпва.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Изведнъж ме побиха тръпки. По-добре затвори прозореца, Дейвид.

Обаче беше нещо повече от внезапен хлад. Той бавно вдигна стъклото на прозореца.

Време за вечеря.

Дейв бе донесъл бебето от детската, настанявайки го под удобен за него ъгъл, обградено от множество възглавници, на наскоро закупеното високо столче.

Алис наблюдаваше движението на вилицата и ножа в ръцете ѝ.

— Още не е за високо столче — каза тя.

— Да, ама е забавно да седи там — рече Дейв в прекрасно настроение. — Всичко е забавно. В службата също. Засипан съм с поръчки до ушите. Ако не съм внимателен, като нищо да направя още петнайсет хиляди през тази година. Хей, погледни малкия! Лигите му текат чак по брадичката! — Той се протегна да избърше устата на бебето със салфетката си. С ъгълчето на окото си забеляза, че Алис

изобщо не го гледа. Той приключи с това и седна обратно на мястото си.

— Предполагам, че не е кой знае колко интересно — изрече, докато се връщаше към храненето. — Но мисля, че една майка би трябвало да проявява все пак някакъв интерес към собственото си дете!

Алис раздвижи горната си устна.

— Не ми говори по този начин! Не и пред него! По-късно, ако е наложително.

— По-късно? — извика той. — Пред него, зад гърба му, каква е разликата? — Той замлъкна изведнъж, преглътна, после се почувства засрамен. — Добре. Съжалявам. Знам как е. Извинявай.

След вечерята тя го остави да отнесе бебето на горния етаж. Не му каза да го направи; просто го остави.

Когато слезе долу, той я завари да стои до радиото, слушаща музиката, която тя не чуваше. Очите ѝ бяха затворени, цялото ѝ същество подсказваше, че в момента разсъждава трескаво, мисли и се самоанализира. Тялото ѝ трепна, щом той влезе в помещението.

Изведнъж тя се оказа до него, пред него, нежна, бърза; същата. Устните ѝ го намериха и го задържаха. Той бе потресен. Сега, когато бебето го нямаше, намираше се на горния етаж, извън тази стая, тя започваше да диша отново, да живее отново. Тя бе свободна. Тя шепнеше, бързо и безспир.

— Благодаря ти, благодаря ти, скъпи. Затова, че си ти, за всичко. Затова, че мога винаги да разчитам на теб.

Той се засмя.

— Баща ми ме научи на това. Синко, беше ми казал навремето, грижи се за семейството си!

Уморено, тя положи глава на раменете му, а уханието на косата ѝ го обгърна.

— Ти се претоварваш. Понякога се питам не беше ли по-добре, когато си бяхме младоженци. Никакви отговорности, нищо друго, освен самите нас. Никакви — никакви бебета.

Тя стисна силно ръката му в своята, свръхестествена белота се изписа на лицето ѝ.

— О, Дейв, някога бяхме само ти и аз. Ние се защитавахме един друг, а сега защитаваме бебето — но не получаваме никаква защита от

него. Разбираш ли? Докато лежах в болницата, имах време да поразсъждавам за много неща. Светът е зъл.

— Така ли?

— Да. Зъл е. Но законите ни пазят от него. Когато няма закони, защитава ни любовта. Ти си защитен от мен и възможността да те нараня благодарение на моята любов. Ти си уязвим за мен, за всички хора, но любовта те брани и закриля. Аз не изпитвам никакъв страх от теб, понеже любовта смекчава всички твои раздразнения, неестествени инстинкти, омраза и незрялост. Но бебето? То е твърде малко, за да разбере любовта и законите ѝ или каквото и да било, до момента, в който не го научим. През това време ние ще бъдем уязвими за него.

— Уязвими за едно бебе? — той я отдръпна от себе си и се засмя тихо.

— Бебето знае ли разликата между това, което е правилно, и онова, което не е? — попита тя.

— Не. Но ще я научи.

— Така е, обаче то е толкова мъничко, няма никаква представа що е морал и нравственост и е абсолютно лишено от съвест. — Тя се спря. Ръцете ѝ се свлякоха от тялото му и тя се обърна внезапно. — Този шум. Какво е това?

Лейбър огледа помещението.

— Не чух — започна той.

Тя се втренчи във вратата на библиотеката.

— Там, вътре — прошепна бавно.

Лейбър прекоси стаята, запали лампите в библиотеката, огледа помещението, след което ги угаси.

— Няма нищо — рече и се върна при нея. — Ти си на предела на силите си. Хайде да си лягаме — веднага!

Изгасяйки осветлението, те започнаха бавно да изкачват стълбите към горния етаж, потънали в безмълвие. Щом стигнаха горе, тя първа наруши мълчанието.

— Извинявай за всичко, скъпи. Наговорих ти пълни глупости. Прости ми — адски изморена съм.

Той ѝ отвърна с разбиране.

Тя се спря за момент пред вратата на детската, изпълнена с нерешителност. В следващия момент, стиснала здраво медната дръжка, тя я натисна и отвори вратата. Той проследи с поглед как тя се

приближава внимателно до кошарката, как поглежда надолу и се вцепенява, сякаш са я ударили в лицето.

— Дейвид!

Лейбър пристъпи напред и се надвеси над детето.

Лицето на бебето беше яркочервено и мокро; малката му розова устица се отваряше и затваряше, отваряше и затваряше; очите му искряха в огнено синьо. Ръцете му се стрелкаха из въздуха.

— О — каза Дейвид, — то е плакало.

— Дали? — Алис Лейбър се хвана здраво за парапета на кошарката в усилие да се задържи на краката си. — Не съм го чула.

— Вратата беше затворена.

— Затова ли диша толкова тежко, а лицето му е цялото зачервено?

— Сигурно. Горкото мъниче. Да плаче сам-самичко в тъмното. Може да спи при нас тази нощ, ако продължава да плаче.

— Така само ще го разглезиш — заяви жена му.

Лейбър усети погледа ѝ, който го следеше, докато преместваше кошарката от детската в тяхната спалня. Той се съблече тихо, приседнал на края на леглото. Изведнъж надигна глава, изруга под носа си и изщрака с пръсти.

— По дяволите! Забравих да ти кажа. Трябва да летя до Чикаго в петък.

— О, Дейвид — гласът ѝ се изгуби в стаята.

— Отлагах това пътуване през последните два месеца, но сега вече ми се налага на всяка цена да отида.

— Страх ме е да остана сама.

— Нали ще имаме нова готвачка до петък. Тя ще е в къщата през цялото време. Мен няма да ме има само няколко дни.

— Страх ме е. Не знам от какво. Няма да ми повярваш, ако ти кажа. Сигурно полудявам.

Той вече бе в леглото. Тя изгаси осветлението и той чу стъпките ѝ покрай леглото, отмятането на завивките, пъхването ѝ вътре до него. Той усети топлия ѝ женски мирис до себе си и каза:

— Ако искаш да изчакам два-три дни, вероятно ще мога.

— Не — отвърна тя неубедено. — Върви. Знам, че е важно. Само дете продължавам да си мисля за онези неща, които ти казах. За

законите, любовта и защитата. Любовта те защитава от мен. Но бебето — тя си пое дълбоко дъх. — Какво те предпазва от него, Дейвид?

Преди той да може да ѝ отговори, преди да успее да ѝ каже колко нелепо звучи това по отношение на невръстни младенци, тя внезапно включи нощната лампа и се изправи в леглото.

— Виж — каза тя, сочейки.

Бебето лежеше будно в кошарката си, взирайки се право в него с дълбоките си, пронизващи сини очи.

Светлината отново изгасна. Тялото ѝ под завивките потрепери.

— Не е особено приятно да се страхуваш от нещо, което си родила. — Шепотът ѝ се понижи, стана дрезгав, напрегнат, бърз. — Той се опита да ме убие! Сега лежи тук, слуша ни как си говорим и чака да заминеш, за да може отново да направи опит да ме убие! Така е, кълна ти се! — почти просъска тя и се заля в ридания.

— Моля те — постара се да я успокои той. — Недей така, моля те.

Тя плака в тъмното доста време. Накрая се поуспокои и все още потрепвайки, се притисна в него. Дишането ѝ стана равно, топло, спокойно, тялото ѝ поотпусна изострените си рефлексии и тя заспа.

Той също се унесе в дрямка.

Точно преди уморените му клепачи да се отпуснат тежко, потапяйки го в дълбоки и дълбоки талази, той долови необичаен тих звук, говорещ за будно присъствие в стаята.

Звук от малки, влажни, розови еластични устенца.

Бебето.

После го обгърна сънят.

На сутринта слънцето блестеше ярко, а Алис се усмихваше.

Дейвид Лейбър залюля часовника си над кошарката.

— Виждаш ли, дребосъче? Нещо лъскаво. Нещо красиво. Така. Така. Нещо лъскаво. Нещо красиво.

Алис се усмихна. Тя му каза да си върши работата, да лети до Чикаго, тя ще бъде силна и смела, няма смисъл да се притеснява. Тя ще се грижи за бебето. О, да, естествено, ще се грижи за него, точно така.

Самолетът полетя на изток. Имаше много небе, много слънце и облаци, а далече на хоризонта се мерзелееше Чикаго. Дейв бе

повлечен в пороя на поръчките, планирането, банкетите, телефонните разговори, споровете по конференциите. Въпреки това намираще време да пише писма до вкъщи всеки ден, както и да изпраща телеграми на Алис и бебето.

Вечерта на шестия ден, прекаран далеч от дома, той получи дългоочаквания междуцатски разговор. Лос Анджелес.

— Алис?

— Не, Дейв. Доктор Джефърс се обажда.

— Докторе!

— Спокойно, синко. Алис не е добре. Предлагам ти да хванеш незабавно следващия полет за насам. Има пневмония. Ще направя всичко, което е по силите ми, момче. Само да не се бе случило толкова скоро след раждането. Тя има нужда от здрави сили.

Лейбър постави слушалката на мястото ѝ. Изправи се едва, без да усеща нито краката си, нито ръцете си, нито тялото си. Хотелската стая се размаза и се сгромоляса на парчета.

— Алис — промълви той, тръгвайки слепешком към вратата.

Витлата на самолетните двигатели се завъртяха, заръмжаха, завихриха се и спряха; времето и пространството останаха далеч назад. Дейвид почувства как дръжката на вратата се завърта под дланта му, подът под стъпките му придоби реални очертания, около него се понесоха стените на стаята и той видя на чезнещата следобедна светлина как доктор Джефърс се обръща към него, застанал до прозореца, а Алис лежи в леглото, сякаш изваяна от зимен сняг. После лекарят заговори, заговори продължително, внимателно, спокойно, звукът се издигаше и спускаше на светлината на лампата, меко пърхане, бял мрамор от глас.

— Съпругата ти е много добра майка, Дейв. Тревожеше се повече за бебето, отколкото за себе си.

Нещо в белотата на лицето на Алис, някакво внезапно присвиване, което отшумя, преди да бъде осъзнато. После, бавно, опитвайки се да се усмихне, тя започна да говори и говореше точно както една майка би трябвало да говори за това, за това и за другото нещо, рапорт минута по минута и час по час на майка, загрижена за кукленския свят и миниатюрния живот на този свят. Тя не можеше да спре; пружината бе навита до краен предел и гласът ѝ се извисяваше до гняв, страх и мъничък нюанс на погнуса, при който изражението на

доктор Джефърс ни най-малко не се измени, но накара сърцето на Дейвид да затупти в ритъма на този монолог, който ставаше все по-бърз и не беше в състояние да спре.

— Бебето не искаше да заспи. Помислих си, че е болно. Само си лежеше там, в кошарката си, и късно през нощта започваше да плаче. Толкова силно плачеше — толкова силно, и то през цялата нощ. Не можех да направя нищо, за да го успокоя — затова и не можах да мигна.

Доктор Джефърс поклати бавно глава.

— Изморила се е, организмът ѝ се е изтощил и е попаднала право в лапите на пневмонията. Сега обаче е натъпкана със сулфамид и вече се намира от безопасната страна на проклетата болест.

Дейв внезапно се почувства зле.

— Ами бебето? Какво става с бебето?

— Здраво е като камък, нищо му няма.

— Благодаря ви, докторе.

Лекарят си събра нещата и излезе от стаята, тръгна надолу по стълбите, отвори входната врата и вече го нямаше.

— Дейвид!

Той сепнато се обърна при уплашения ѝ шепот.

— Отново беше бебето — тя стисна юмруци. — Опитах се да се самозаблуждавам и да си повтарям, че това са пълни глупости, но бебето знаеше, че съм на ръба на силите си, когато ме изписаха от болницата, затова плачеше непрекъснато всяка нощ, а когато не плачеше, ставаше по-тихо и от водата. Знаех прекрасно, че само да светна лампата, и ще го видя как си лежи в кошарката, вперило поглед в мен.

Дейвид усети как тялото му се сви навътре като юмрук. Той си припомни как бе видял бебето, как бе почувствал бебето, което стоеше будно в мрака, без да заспи, много късно през нощта, когато бебетата трябва отдавна да са заспали. Будно и лежащо там, безмълвно като мисъл, без да плаче — вперило взор в тях от кошарката си. Той пропъди тази мисъл надалеч. Това беше лудост.

Алис продължи:

— Възнамерявах да убия бебето. Да, точно така. Когато бе минал само един ден от твоето заминаване, аз отидох в детската и сложих ръце на врата му. Останах така доста време — с ръце около вратлето

му — мислеща, страхуваща се. След това покрих лицето му със завивките, обърнах го по корем, натиснах го надолу и излязох от стаята, оставяйки го да лежи така.

Той се опита да я спре.

— Не, остави ме да довърша — каза тя дрезгаво, съсредоточила поглед в стената. — Когато напуснах стаята му, си помислих, че всичко е много просто. Бебета се задушават всеки ден. Никой никога нямаше да разбере. Обаче щом се върнах да го видя умряло, то бе живо, Дейвид! Да, живо, легнало по гръб, живо, усмихнато и дишащо. И след това аз не можех вече да го докосна отново. Оставих го там и не се върнах — нито да го нахраня, нито да го погледна или за каквото и да било. Може би готвачката се е грижила за него. Нямам никаква представа. Всичко, което знам, е, че плачът му не ме остави да заспя и аз размишлявах цяла нощ, обикалях от стая в стая и ето, че сега съм болна. — Тя почти бе привършила. — Бебето си лежи в кошарката и премисля различните начини да ме убие. Прости начини. Защото знае, че аз знам твърде много за него. Аз изобщо не го обичам — няма никаква защита между нас; и никога няма да има.

Тя замлъкна. Затвори се в себе си и най-накрая заспа. Дейвид Лейбър постоя за известно време надвесен над нея, неспособен да помръдне. Кръвта бе замръзнала в тялото му и нито клетка не помръдваше никъде.

На следващата сутрин имаше само едно нещо, което трябваше да се направи. И той го стори. Отиде до кабинета на доктор Джефърс, разказа му цялата история и се заслуша в търпеливите отговори на Джефърс.

— Не го приемай така навътре, синко. Напълно естествено е майките да мразят понякога своите деца. Имаме си термин за това — амбивалентност. Способността да ненавиждаш, докато обичаш. Влюбените често се мразят един друг. Децата се отвращават от майките си.

Дейвид го прекъсна:

— Аз никога не съм мразел майка си.

— Естествено, че няма да си го признаеш. Хората не обичат да си признават ненавистта, която изпитват към тези, които обичат.

— Значи Алис мрази бебето си, така ли излиза?

— По-добре да кажем, че има някаква мания или фикс-идея. Тя е отишла една стъпка по-далеч от обичайната, често срещана амбивалентност. Цезаровото сечение донесе детето в нашия свят и почти не изхвърли Алис от него. Тя обвинява бебето за това, че без малко не предизвика смъртта ѝ, както и за пневмонията. Тя проектира своите проблеми върху най-близкия обект, който ѝ е под ръка, използвайки го като източник на вина. Всички правим така. Спъваме се в някакъв стол и започваме да ругаем мебелировката, а не нашата тромавост. Пропускаме при игра на голф и проклинаме терена или направата на топката. Ако бизнесът ни се провали, обвиняваме боговете, времето, лошия си късмет. Единственото, което мога да ти кажа, е онова, което ти казах преди. Обичай я. Това е най-великото лекарство на света. Намирай всевъзможни начини да ѝ покажеш своята обич, давай ѝ сигурност. Намери начин да ѝ покажеш колко безобидно и невинно е детето. Накарай я да почувства, че това бебе си е струвало риска. След известно време тя ще се поуспокои, ще забрави за смъртта и ще заобича детето. Ако не се оправи до месец-два, обади ми се. Аз ще ви препоръчам добър психиатър. Сега тръгвай и разкарай тази гримаса от лицето си.

Когато дойде лятото, нещата като че ли се поуталожиха. Дейвид работеше, потопен напълно в служебните си проблеми, но се стараше винаги да отделя достатъчно време за жена си. Тя, от своя страна, предприе дълги разходки, насъбра сили, от време на време се впускаше в леки игри на бадминтон. Напоследък рядко губеше настроението си и не изпадаше в депресии. Изглежда се бе избавила от страховете си.

С изключение на една определена вечер, когато силен летен вятър задуха около къщата, топъл и внезапен, разтърсвайки дърветата като множество сияйни дайрета. Алис се събуди треперейки, пъкна се в обятията на съпруга си и се остави той да я утешава и разпитва какво не е наред.

— Има нещо в стаята, което ни наблюдава — рече тя.

Той включи осветлението.

— Отново си сънувала — каза. — Но вече си по-добре. Не си имала проблеми от доста време.

Тя въздъхна, когато той изгаси лампата, а после бързо заспа. Той я прегърна, мислейки си какво прекрасно създание е тя, след което

също се унесе.

Изведнъж чу вратата на спалнята да се открява с няколко сантиметра.

На прага нямаше никой. Нямаше причина вратата да се отваря. Дори вятърът бе утихнал.

Той изчака. Стори му се, че вече цял час лежи в мрака, потънал в безмълвие.

След това, някъде много далеч, стенейки като някакъв малък метеор, умиращ в огромната мастилена шир на космоса, бебето започна да плаче в детската.

Беше едва доловим, самотен звук, носещ се сред звездите и мрака, сред дишането на жена му в неговите обятия и воя на вятъра, който се бе пробудил и сега отново разлюляваше дърветата.

Лейбър започна да брои до сто — бавно. Плачът продължи.

Внимателно отмествайки ръката на Алис от себе си, той стана от леглото, нахлузи си чехлите, наметна халата и излезе тихичко от стаята.

„Ще слеза долу, ще стопля малко мляко, после ще го дам на...“

Чернотата го погълна. Кракът му се подхлъзна на нещо и подскочи. Препъна се в нещо меко. Полетя към нищото.

Той протегна ръце напред, като по чудо успявайки да се хване за парапета. Тялото му спря падането си. Той сграбчи с всички сили парапета и изруга.

„Мекото нещо“, което бе предизвикало подхлъзването му, се прекатури и се спря няколко стъпала по-долу. Главата му бучеше. Сърцето му се блъскаше в гърлото му, което се бе вцепенило и свило от болка.

Защо някои безотговорни хора оставят нещата разпилени из цялата къща? Той напипа с пръсти предмета, който за малко да го запрати през глава надолу по стълбите.

Ръката му застина вцепенена. Дъхът му замря. Сърцето му прескочи един или два удара.

Предметът, който държеше в ръка, бе играчка. Голяма, досадна, съшита от различни части кукла, която той беше купил за забавление за бебето.

Алис го закара на работа с колата на следващия ден.

Тя намали скоростта на половината път до центъра, отби до бордюра и спря. След което изправи седалката си и погледна мъжа си в очите.

— Искам да отида на почивка. Не знам дали ще можеш да го уредиш сега, скъпи, но ако не можеш, моля те, пусни ме да отида сама. Можем да намерим някой, който да се грижи за бебето, сигурна съм в това. Но аз просто трябва да се махна оттук. Мислех си, че съм преодоляла това — това чувство. Но не съм. Не мога да остана в една стая с него. Той ме гледа така, все едно също ме мрази. Не мога да го докосна и с пръст; всичко, което знам, е, че искам да се разкарам надалеч, преди нещо да се случи.

Той излезе от колата, заобиколи, застана до нея, накара я да се отмести и влезе вътре.

— Единственото нещо, което ще направиш, е да се срещнеш с добър психиатър. И ако той е съгласен за почивката — е, добре, така да бъде. Но това не може да продължава повече — стомахът ми е на възли през цялото време. — Той включи двигателя. — Аз ще карам през остатъка от пътя.

Главата ѝ бе увиснала; тя се опитваше с всички сили да задържи сълзите си. Когато стигнаха до сградата, където се намираше офисът на Дейвид, тя надигна глава и изрече:

— Добре. Уреди ми час. Ще поговоря с когото искаш, Дейвид.

Той я целуна.

— Сега говорите разумно, госпожо. Смятате ли, че можете да се приберете вкъщи без проблем?

— Разбира се, глупчо.

— Тогава ще те видя на вечеря. Карай внимателно.

— Не карам ли внимателно винаги? Чао.

Той остана на тротоара, загледан след отдалечаващата се кола, а вятърът развяваше нейната дълга, тъмна, сияйна коса. Горе, минута по-късно, той позвъни на Джефърс и си уреди преглед с надежден невропсихиатър.

Дневната работа не му вървеше. Всичко бе обвито в някаква мъгла, сред която той виждаше Алис — изгубена и зовяща го по име. Такава голяма част от нейния страх се бе предала и на него. Всъщност тя почти го бе убедила, че детето не е съвсем нормално в някои отношения.

Той диктуваше дълги, лишени от вдъхновение писма. Провери някои доставки в приземното помещение. Трябваше да поразпита помощниците си за туй-онуй, направи го и продължи да се занимава със задълженията си. Към края на деня вече бе страшно изтощен, главата му пулсираше и той бе изключително щастлив да се върне у дома.

Докато слизаше надолу с асансьора, се замисли: ами ако бях казал на Алис за играчката — тази парцалена кукла — в която се спънах на стълбите миналата нощ? Господи, това нямаше ли да я запрати с пълна сила към първоначалното ѝ състояние? Не, за нищо на света няма да ѝ кажа. Нещастните случаи са си, в крайна сметка, нещастни случаи.

Дневната светлина трептеше в небето, докато той се прибираше къщи с такси. Пред къщата той се разплати с шофьора и пое бавно по циментовата пътечка, наслаждавайки се на светлината, която още изпълваше небето и оцветяваше дърветата, без да е отстъпила място на спускащия се мрак. Бялата колониална фасада на къщата изглеждаше неестествено тиха и необитаема, след което той си припомни, че всъщност е четвъртък и наетата прислуга, от която се възползваха от време на време, имаше почивен ден.

Той си пое дълбоко въздух. Птичките пееха зад къщата. Шумът от уличното движение се чуваше от булеварда на няколко пресечки отгук. Той завъртя ключа. Ключалката изщрака и дръжката се завъртя в ръката му — тиха, лъскава и с добре смазан механизъм.

Вратата се отвори. Той пристъпи вътре, сложи шапката си на стола редом с куфарчето си, и тъкмо събличаше палтото си, когато погледна нагоре.

Късната слънчева светлина се спускаше надолу по стълбището от прозореца, разположен в горната част на помещението. Местата, които слънчевите лъчи докосваха, бяха обагрени в ярките цветове на парцалената кукла, захвърлена в подножието на стълбите.

Но той не обърна никакво внимание на играчката.

Можеше само да се взира, без да помръдва, да се взира и да се взира в Алис.

Тя лежеше просната на пода, а стройното ѝ тяло бе заело изкривено, гротескно, бледо и пречупено положение — досущ като смачкана кукла, с която никой не иска да си играе повече. Никога.

Алис бе мъртва.

Къщата остана безмълвна, и само бясното туптене на сърцето му нарушаваше тишината.

Тя бе мъртва.

Той хвана главата ѝ в ръце, докосна пръстите ѝ. Прегърна тялото ѝ. Но не, тя нямаше да оживее. Произнесе името ѝ, изкрещя го, силно, много пъти, и се опита, още веднъж, като я притисна силно до себе си, да ѝ даде малко от топлината и силата, които бе изгубила, но нищо не помогна.

Той се изправи. Сигурно се бе обадил по телефона. Не помнеше. Изведнъж откри, че се намира на горния етаж. Отвори вратата на детската, влезе вътре и се вгледа безизразно в кошарката. Повдигаше му се. Не можеше да вижда ясно.

Очите на бебето бяха затворени, но личицето му беше цялото зачервено и плувнало в пот, сякаш бе плакало дълго и упорито.

— Тя е мъртва — каза Лейбър на детето. — Тя е мъртва.

След което започна да се смее ниско, меко и продължително, докато доктор Джефърс не изникна в нощта и не го зашлеви няколко пъти през лицето.

— Хайде стига! Стегни се!

— Тя падна надолу по стълбите, докторе. Подхлъзна се на парцалената кукла и падна. И аз за малко да се спъна в нея предишната нощ. А сега...

Лекарят го разтърси.

— Док, док, док — промърмори Дейв отнесено. — Странна работа. Странна. Аз — аз най-накрая измислих име на бебето.

Докторът не каза нищо.

Лейбър обви с треперещи ръце главата си и каза:

— Възнамерявам да го кръстя другата неделя. И знаете ли какво име ще му дам? Ще го нарека Луцифер.

Беше единайсет през нощта. Много хора бяха дошли в къщата и си бяха тръгнали, отнасяйки съществения пламък със себе си — Алис.

Дейвид Лейбър седеше срещу доктор Джефърс в библиотеката.

— Алис не беше луда — каза той бавно. — Тя наистина имаше основателни причини да се бои от бебето.

Лекарят издиша дима от пурата си.

— Недей да тръгваш и ти по този път! Тя обвиняваше детето за своята болест, а сега ти го обвиняваш за нейната смърт. Тя се препъна в една играчка, запомни това. Не можеш да изкарваш детето виновно за това.

— Имате предвид Луцифер?

— Престани да го наричаш така! Лейбър поклати глава.

— Алис чуваше разни неща посред нощ, струваше й се, че някой обикаля из стаите. Искате ли да знаете какво предизвикваше тези шумове, докторе? Бебето. Само на четири месеца, то вече се движеше в тъмното, подслушвайки нашите разговори. Слушайки всяка дума! — Той се хвана за облегалките на стола. — А ако внезапно светнех лампите, едно бебе е толкова мъничко. То може да се скрие навсякъде — зад някоя мебел, зад врата, да се прилепи до стената — под нивото на очите.

— Искам да спреш с това! — настоя Джефърс.

— Оставете ме да кажа, каквото мисля или ще полудея. Когато отидох до Чикаго, кой, мислите, държа Алис будна, докато не получи пневмония? Бебето! А когато Алис не умря, то се опита да убие мен. Беше много просто — оставяш играчката на стълбите, след което зареваваш с пълен глас, докато баща ти не слезе долу, за да ти донесе топло мляко, и не се препъне. Бебешка работа, но ефективна. С мен не успя. Но ето, че уби Алис.

Дейвид Лейбър направи пауза, докато си запалваше нова цигара.

— Но аз ще го спипам. Ще запаля лампите по средата на нощта, много нощи подред, и бебето ще си лежи в кошарката с широко отворени очи. Повечето бебета спят през цялото време. Не и това обаче. Той стои буден и мисли.

— Бебетата не мислят.

— Добре де, стои си буден, правейки, каквото може там с мозъка си. Какво, по дяволите, знаем за бебешкото съзнание, докторе? Той имаше всички основания да мрази Алис — тя го подозираше, че не е това, което изглежда — и той определено не е нормално дете. А нещо различно. Какво знаете за бебетата, докторе? Общите глупости, нали? Знаете, разбира се, за децата, които убиват майките си при раждането. Защо? Може би от отмъщение заради обстоятелството, че насила са вкарани в нашия противен гаден свят?

Лейбър се наклони уморено към лекаря.

— Всичко се връзва. Да предположим, че няколко бебета от милионите новородени са способни още от самото си раждане да се движат, гледат, чуват, мислят — както малките на повечето животни могат. Насекомите например се раждат напълно самостоятелни. Само за няколко седмици малките на повечето бозайници и птици се пригаждат към живота. А на човешките деца са им необходими години да проговорят и да се научат да се държат на слабите си крачета.

Но да предположим, че едно бебе на милиард е особено? Няма ли това да бъде съвършената ситуация, перфектният параван за всичко, което бебето иска да направи? То може да се преструва, че обикновено, слабо, беззащитно, плачещо, невежо. Със съвсем малък разход на енергия то може да пълзи из цялата къща, слушайки. Да не говорим колко лесно е да се поставят препятствия на върха на стълбите. Колко лесно е да плачеш цяла нощ, докато майка ти не хване пневмония. Колко лесно е, още докато се раждаш, да си толкова близо до майка си, че само с няколко елементарни ловки маневри да можеш да ѝ причиниш перитонит!

— За Бога — Джефърс бе скочил на крака. — Това, което казваш, е отвратително!

— Да, прав сте, отвратително е! Колко майки са умрели, докато са раждали своите деца? Колко са откърмили такива мънички уродчета, които са причинили нечия смърт по един или друг начин? Особени, червени малки създания, чиито мозъчета работят в проклетата тъмнина, а ние изобщо не се досещаме за това? Първични малки мозъчета, още топли-топли от расовата памет, омразата и суровата жестокост, лишени от друга мисъл освен тази за собственото им съхранение. А самосъхранението им в този случай се състои в премахването на майката, осъзнала що за ужас е родила. Питам ви, докторе, има ли нещо в този свят, което да е по-егоистично от едно бебе? Няма!

Джефърс гледаше мрачно, поклащайки безпомощно глава.

Лейбър захвърли цигарата си.

— Не казвам, че това дете има кой знае каква сила. Тя обаче му е достатъчна да пълзи насам-натам, изпреварвайки с няколко месеца развитието си. Достатъчно е само да слушаш през цялото време. Да плачеш до късно през нощта. Това е достатъчно, напълно достатъчно.

Джефърс се опита да се подсмихне.

— Наречи го убийство тогава. Но убийството трябва да бъде мотивирано. Какъв мотив би имало бебето?

Лейбър беше готов с отговора си.

— Кое е по-спокойно, по-защитено, почиващо си, нахранено, необезпокоявано и щастливо от едно неродено дете? Нищо. То се рее в сънната, безвременна омая на храненето и тишината. След което, изведнъж, то бива накарано да напусне завинаги уютното си убежище, накарано е да си тръгне, запратено в един шумен, груб, егоистичен свят, където трябва сам-самичко да се грижи за себе си, да ловува, да се изхранва с ловуване, да издирва изплъзващата му се любов, която някога е била негово неоспоримо право, да се сблъсква със смут и объркване, вместо с вътрешна тишина и несмуцаван сън. И детето си отмъщава! Отмъщава си за студения въздух, за огромните пространства, за внезапното изчезване на любимите му неща. И в тъничките влакна на мозъчето му единствените чувства, които детето разпознава, са егоизмът и омразата, защото магията е била брутално разрушена. Кой е отговорен за това разочарование, за развалянето на прекрасната магия? Майката. Ето как детето намира кого да мрази с цялото си примитивно съзнание. Майката го е прогонила, отхвърлила го е. Бащата също не е по-добър, убий и него! Той също е отговорен по своя си начин!

Джефърс го прекъсна.

— Ако това, което казваш е вярно, всяка жена на света би трябвало да гледа на своето бебе като на нещо страшно, нещо, от което да се бои, нещо, в което да се съмнява непрекъснато.

— А защо не? Няма ли детето съвършеното алиби? Хиляди години на утвърдени медицински истини го пазят. Според всички естествени закони то е безпомощно и не може да му се търси никаква отговорност. Детето се ражда преливащо от ненавист. И нещата стават все по-лоши с времето, вместо да се подобряват. В началото бебето получава известна доза внимание и майчина любов. Но дните минават и нещата се променят. Когато е съвсем мъничко, то има силата да кара родителите си да правят глупави неща, когато то плаче или киха, да скачат моментално, когато то вдигне малко шум. Обаче като минат години, детето усеща, че и малката сила, която е имало, бързо и безвъзвратно е изчезнала, за да не се завърне никога повече. Защо тогава да не се опита да улови цялата сила, която може да има? Защо

да не се опита да се задържи на онази позиция, при която разполага с всички преимущества? В по-късните години би било прекалено трудно да изрази омразата си. Сега би било най-удачното време за удар.

Гласът на Лейбър беше станал много нисък, много мек.

— Моето малко бебенце, лежащо в кошарката си посред нощ, лицето му е мокричко и червеничко, а той едва си поема дъх. От плач ли? Не-е-е. От измъкването от кошарката, от пълзенето на дълги разстояния през тъмните коридори и стаи. Моето малко сладко бебенце. Как искам да го убия.

Лекарят му подаде чаша вода и някакви хапчета.

— Няма да убиваш никого. Сега ще си починеш добре — ще спиш през следващите двайсет и четири часа. Сънят ще промени решението ти. Вземи това.

Лейбър изгълта хапчетата и се остави да бъде заведен горе по стълбите до спалнята, плачейки и усети как доктор Джефърс го слага да легне, и го завива внимателно. Лекарят изчака, докато Дейв не потъна в дълбок сън, след което напусна къщата.

На горния етаж Лейбър потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко.

В просъница той чу някакъв шум.

— К-к-какво — к-какво е това! — запита се немощно.

Нещо помръдна в стаята.

Дейвид Лейбър заспа дълбоко.

Много рано на следващата сутрин доктор Джефърс спря колата си пред дома на семейство Лейбър. Беше наистина прекрасна утрин и той бе дошъл да откара Дейвид за известно време извън града, сред природата, докато се възстанови. Навярно той още спеше на горния етаж. Джефърс му бе дал достатъчно успокоително, за да го приспи най-малко за петнайсет часа.

Той натисна звънеца на входната врата. Никакъв отговор. Слугите навярно още не бяха пристигнали. Джефърс натисна дръжката и вратата се отвори. Той пристъпи вътре, оставяйки медицинското си куфарче на най-близкия стол.

Нещо бяло помръдна за миг на върха на стълбите. Едва забележимо движение, след което се изгуби от поглед. Джефърс едва го мярна.

Миризмата на газ се усещаше из цялата къща.

Лекарят се втурна нагоре по стълбите, нахлувайки с трясък в спалнята на Лейбър.

Дейвид лежеше бездиханен на леглото, а стаята буквално преливаше от газ, излизащ със съскане от отворения вентил в основата на стената до вратата. Джефърс го затегна, след което отвори широко всички прозорци и се върна при тялото на Лейбър.

То бе студено. Дейвид беше мъртъв най-малко от няколко часа.

Кашляйки задавено, докторът излезе от стаята, а очите му сълзяха. Лейбър не беше пуснал газта сам. Той просто не можеше да е направил това. Приспивателните бяха толкова силни, че нямаше да се събуди до обяд. Не беше самоубийство. Или пък имаше такава възможност?

Джефърс стоя в коридора няколко минути. После се отправи към вратата на детската. Тя бе затворена. Той я отвори. Влезе вътре и се приближи до кошарката.

Тя беше празна.

Той постоя, олюлявайки се, до кошарката за половин минута, след което измърмори нещо под носа си.

— Вратата на детската се е затворила. Ти не си могъл да се върнеш в кошарката си, където би бил на сигурно място. Изобщо не си и очаквал, че вратата ще се затръшне. Да-а-а, дребно нещо като затворена врата може да обърка и най-добрия план. Ще те намеря някъде из къщата, криещ се, преструвайки се на нещо, каквото не си. — Лекарят изглеждаше замаян. Той положи ръка на челото си и се усмихна вяло. — Боже мой, сега говоря също като Алис и Дейвид. Но не мога да си позволя никакви рискове. Не съм убеден в нищо, но не мога да си позволя да поема никакъв риск.

Той тръгна надолу по стълбите, отвори медицинската си чанта, извади някакъв предмет оттам и го стисна здраво в ръка.

Нещо прошумоля в коридора. Нещо много малко и много тихо. Джефърс се обърна внезапно.

Наложи ми се да направя операция, за да те извадя на бял свят, помисли си той. Сега, предполагам, ми се налага да направя същото, за да те върна обратно.

Доктор Джефърс направи десетина бавни, уверени крачки по коридора. По едно време вдигна високо ръката си, така че слънчевите лъчи да я облеят.

— Виж, дребосъче! Нещо лъскаво — нещо красиво!
Скалпел.

РОБЪРТ ЧЕЙМБЪРС

ЖЪЛТИЯТ ЗНАК

*Покрай брега вълните се
разбиват,*

*Двойното слънце бавно си
отива*

*със залеза, а сенките множат
се*

В Каркоса

*Нощта е странна с черните
звезди*

И странни са злоещите луни

Но има нещо още по-злоещо —

Каркоса

И песните, Хиадит които

За Краля съчиниха, са изтрити

*И ще умрат, безмълвни и
нечути*

В Каркоса

О, песен на душата ми, аз зная

*— Гласът ми мъртъв е;
настъпва краят*

*— Ти също ще умреш като
сълзите*

В Каркоса

Песента
на Касилда от

„Кралят в
жълто“
Действие
I, сцена 2
Робърт
Чеймбърс

Има толкова много неща, които е невъзможно да бъдат обяснени! Защо определени акорди в музиката ме карат да си мисля за кафявите и златисти цветове на есенната шума? Защо литургията в Сент Сесил подтиква мислите ми да се въртят около пещери, чиито стени блестят с нацърбената повърхност на девствено сребро? Какво всъщност се случи сред виковете и глъчката на Бродуей в 6 часа сутринта и защо то извика пред очите ми картината на спокойната Бретанска гора, където слънчевите лъчи се процеждат през гъстата мрежа от листа, а Силвия се бе надвесила — наполовина от любопитство, наполовина от загриженост — над малко зелено гущерче, шепнейки: „Не е ли това мъничко животинче също божи повереник?“

Когато за пръв път видях нощния пазач, той бе обърнат с гръб към мен. Гледах го с пълно безразличие, докато той не влезе в църквата. Не му обърнах повече внимание, отколкото бих обърнал на всеки друг човек, мотаещ се по Уошингтън Скуеър тази сутрин и когато затворих прозореца, и се върнах обратно към работата си в ателието, вече напълно го бях забравил. Късно следобед, когато ми стана доста горещо, аз отново отворих прозореца и се надвесих над него, вдишвайки с наслада от свежия въздух. Някакъв човек стоеше в двора на църквата и аз го дарих със същото нищожно внимание, с което бях удостоил и минавачите сутринта. Погледнах през площада към фонтанчето, което весело ромолеше, и съзнанието ми се изпълни с неясни образи на дървета, асфалтови алеи, смеещи се гувернантки и мъже в отпуската. Тъкмо се обръщах и насочвах към статива си, когато изведнъж разсеяният ми взор улови мъжа в църковния двор долу. Сега лицето му бе обърнато към мен и аз неволно се завъртях и се опитах да го разгледам по-добре. В този миг той вдигна глава и ме погледна. Първата мисъл, която проряза съзнанието ми, бе, че сякаш наблюдавам

червей — от ония червеи, които се хранят с мъртвците дълбоко под земята. Не знам какво толкова отблъскващо имаше в този човек, но впечатлението за дебел, тлъст бял земен червей беше до такава степен силно и отвратително, че вероятно се е изписало и на лицето ми, защото той завъртя подпухналото си лице на другата страна с движение, което ми напомни гърченето на личинка в орехов плод.

Върнах се при статива и помолих модела си да заеме предишната си поза. След като поработих малко, забелязах, че само съсипвам нарисуваното до този момент. Изстъргах онова, което не ми харесваше, с ножчето си, извадих палитрата си и нанесох боите отново. Тоновите бяха бледи и нездрави и аз изобщо не разбирах как съм могъл да докарам толкова болнави и потискащи цветове, при положение, че ателието буквално сияеше от здраве и свежест преди.

Погледнах към Теси. Тя не бе помръднала и на милиметър, но изведнъж страните и шията ѝ поруменияха, когато се намръщих.

— Да не би да обърках нещо? — каза тя.

— Не, просто направих такава мацаница от ръката ти, че един господ знае как съм успял да изсипя толкова много кал върху платното — отговорих аз.

— Да не би да не позирам добре? — продължаваше тя.

— Напротив, самото съвършенство си.

— Значи не е моя вината?

— Не е. Сам съм си виновен.

— Съжалявам — рече тя.

Казах ѝ, че може да си почине, докато приготвях един парцал и малко терпентин, за да почистя гадното петно от картината си. Тя си запали цигара и се загледа в илюстрациите на „Куриер франсе“.

Нямах никаква представа дали е от терпентина, или се дължи на определен дефект в платното, но колкото повече търках, толкова повече отвратителната гангрена се разрастваше. Упорствах като смахнат в усилията си, и въпреки всичко гнусното петно само се местеше от крайник на крайник. Когато се опитах да го огранича, цветът на гърдите се промени и инфекцията сякаш се просмука в цялата фигура, тъй както гъба се напоява с вода. Какво ли не използвах — ножче, стъргало, терпентин — мислейки си през цялото време какъв разговор ще имам с Дювал — човека, който ми беше продал платното. Скоро обаче забелязах, че не в платното е проблемът, нито

пък в боите, които бях закупил от Едуард. „Навярно е от терпентина“, помислих си ядосано, „или в противен случай очите ми са до такава степен замъглени и раздразнени от следобедната светлина, че не виждам както трябва“. Извиках на Теси. Тя дойде и се надвеси над стола ми, обгръщайки ме в кълба дим.

— Какво си му направил на платното? — възкликна тя.

— Нищо — изръмжах. — Сигурно е от проклетия терпентин.

— Какъв ужасен цвят само! — продължи тя. — Мислиш ли, че кожата ми напомня плесенясало сирене?

— Не, не мисля — започвах да се ядосвам. — Случайно да съм рисувал по този начин преди?

— Никога!

— Е, тогава?

— Ами трябва да е от терпентина или нещо такова — съгласи се накрая.

Тя се загърна в една японска роба и отиде до прозореца. Аз стържех и търках, докато съвсем се изтощих. Тогава изведнъж захвърлих четките и всичките си принадлежности по недовършената картина, придружавайки движението с цветиста ругатня. Надявах се, че Теси не я е чула и че до нея е достигнал само разгневеният ми тон.

Само че се лъжех. Тя ми извика:

— Точно така! Псувай, прави глупости и съсипвай собствените си четки! От три седмици работиш над това платно! Каква полза има да го късаш сега? Боже, какви хора сте художниците само!

Почувствах се толкова засрамен, колкото обикновено се чувствам след такива сцени, и изправих пострадалото платно до стената. Теси ми помогна да почистя четките, след което отиде да се облече. От паравана тя ме възнагради с купища съвети относно загубата на самообладание и тъкмо когато си мислех, че съм бил измъчван достатъчно, момичето ме помоли да закопчая корсажа ѝ там, където не може да го достигне — на рамото.

— Всичко започна от момента, когато се отдалечи от прозореца и заговори за онзи ужасно изглеждащ човек, когото си видял в църковния двор — заяви тя.

— Да, сигурно той е омагьосал картината — казах аз, прозявайки се. Разсеяно се вирах в часовника си.

— Да, минава шест, знам — промърмори Теси, докато нагласяше шапката си пред огледалото.

— М-дааа-м — изломотих в отговор. — Нямах намерение да те задържа толкова дълго. — Бях се приближил до прозореца, но внезапно отскочих назад с отвращение — младият мъж с тестеното лице стоеше долу в църковния двор. Теси видя реакцията ми и се надвеси над прозореца.

— Това ли е човекът, дето не го харесваш? — прошепна тя.

Кимнах.

— Не мога да видя лицето му, но изглежда тлъсто и меко. По някакъв начин — продължи тя, обръщайки се да ме погледне — той ми напомня за един мой сън. Един ужасен сън, който бях имала. Или — замисли се тя, взирайки се в изящните си обувки — дали е било сън изобщо?

— Откъде мога да знам аз? — усмихнах се.

Теси ми се усмихна в отговор.

— Ти също беше в съня ми — рече тя, — така че може би знаеш нещо повече за него.

— Теси, Теси — запротестирах аз. — Не ми давай напразни надежди, като казваш, че си ме сънувала.

— Но аз наистина те сънувах — настоя тя. — Искаш ли да ти разкажа?

— Давай — отвърнах, запалвайки си цигара.

Теси се облегна на перваза и заговори с изключително сериозен тон.

— Една нощ миналата зима си лежах в леглото, без да мисля за нищо конкретно. През целия ден ти бях позирала, ето защо бях много изморена, но въпреки това ми беше невъзможно да заспя. Чух градския часовник да отброява десет часа, единайсет, полунощ. Сигурно съм заспала малко след дванайсет, понеже не си спомням да съм чула ударите на камбаната след това. Едва бях затворила очи и веднага започнах да сънувам — как спя и сякаш нещо ме подтиква да отида до прозореца. Станах, приближих се до прозореца, отворих го и се надвесих. Двайсет и пета улица беше абсолютно пуста, поне докъдето можех да видя. Започнах да се страхувам; всичко навън изглеждаше толкова черно и неприветливо. После звукът от колела в далечината достигна до ушите ми и аз някак си разбрах, че това е нещото, което

трябва да чакам. Бавно, много бавно, звукът се усилваше, докато накрая бях сигурна, че идва от превозно средство, движещо се по моята улица. Приближаваше се все по-близко и по-близко и когато мина под прозореца ми, видях, че всъщност е катафалка. Тогава, докато треперех от страх, кочияшът завъртя глава и ме погледна. Когато се събудих, стоях до отворения прозорец, цялата вкочанена от студ, но от черната катафалка и коларя ѝ нямаше и следа. Сънувах същия сън отново през март миналата година, и отново се събудих до широко отворения прозорец. Снощи сънят се появи отново. Помниш как валеше като из ведро; щом се събудих, застанала до прозореца, бях прогизнала до кости.

— Но къде се появявам аз в съня ти? — заинтересувах се.

— Ти — ти беше в ковчегата; но не беше умрял.

— В ковчегата?

— Да.

— Как би могла да знаеш? Можеше ли да ме видиш?

— Не; обаче знаех, че си там.

— Да не би да си яла уелски заек или салата от омари? — започнах да се смея, но момичето ме прекъсна с вик на уплаха.

— Хей! Какво става? — попитах, докато тя се свиваше в нишата до прозореца.

— Ччч-ч-човекът долу в църковния двор; той караше катафалката.

— Бабини деветини — отвърнах, но очите на Теси бяха широко отворени от ужас. Доближих се до прозореца и погледнах навън. Човека го нямаше. — Хайде, Теси — опитах се да я успокоя. — Не говори глупости. Днес позира твърде дълго; уморена си, изнервена си и имаш нужда от почивка.

— Мислиш ли, че бих могла да забравя това лице? — промълви тя. — Три пъти вече виждам онази катафалка под прозореца си и всеки път коларят се обръща, и се втренчва в мен. Уфф, лицето му е толкова бяло и меко? Изглежда мъртво — изглежда така, сякаш е мъртво от доста дълго време.

Сложих я да седне и ѝ дадох да изпие чаша марсала.

После седнах до нея, улових ръката ѝ и се опитах да ѝ дам някакъв съвет.

— Виж, Теси — започнах. — Най-добре да отидеш в провинцията за седмица-две и повече няма да сънуваш сънища за катафалки. Позираш по цял ден и когато се стъмни, нервите ти са разклатени. Не можеш да отречеш това. След което, вместо да си легнеш и да се напиш добре, почивайки си след напрегнатия ден, ти хукваш по разни пикници и увеселения в Сълзър'с Парк или Кони Айлънд и когато дойдеш на работа на следващата сутрин, си капнала от умора. Няма никакви катафалки. Всичко това е само кошмар, провокиран от тежка вечеря с омари, скариди и бог знае какво още.

Тя ми се усмихна мило.

— Ами човека в църковния двор?

— О, той е само още едно болнаво, обикновено, тривиално създание.

— Дотолкова, доколкото се казвам Теси Риърдън, господин Скот, кълна ти се, че лицето на мъжа долу в църковния двор е лицето на същия човек, който караше катафалката!

— Е, и какво от това? — изрекох насмешливо. — Това си е почтен занаят.

— Значи мислиш, че наистина съм видяла катафалката?

— Ох — казах дипломатично. — Ако наистина си я видяла, може би няма нищо нередно в обстоятелството, че човекът долу я е управлявал. Нищо страшно няма в това.

Теси се изправи, разгърна напарфюмираната си кърпичка, и, вземайки парченце дъвка от единия ѝ край, го постави в устата си. После си сложи ръкавиците, подаде ми ръка и като ми каза „Лека нощ, господин Скот“, излезе от стаята.

На следващата сутрин Томас, пиколото, ми донесе новия „Хералд“ заедно с още куп новини. Църквата в съседство била продадена. Благодарих на Господ за това, но не, защото като католик изпитвах неприязън към нея, а понеже нервите ми бяха разклатени от екзалтирано крещящия проповедник, всяка дума, на когото отекваше толкова силно в храма, че сякаш той се намираще в апартамента ми. В добавка произношението му бе отвратително — особено „р“ — тата, върху които той наблягаше с такава упоритост, че ме караше да настръхвам. Там също така имаше и един друг дявол в човешка кожа — органистът — който свиреше някои от величествените стари химни

в такива безумни интерпретации, че аз жадувах зверски за кръвта на това създание, изпълняващо славословията на минорни акорди по такъв начин, по който само сбирщина от четирима недодялани първокурсници могат. Бях сигурен, че свещеникът е добър човек, но не и когато започваше да реве: „И Господ рррррече на Мойсей, че Господ е оrrrrrrррдие на войната; Господ е името му и гневът Му ще се рrrrrрразррррази като огнена рrrrrрека и всички ще паднат под сатъррррра Му!“

Чудех се колко ли години, прекарани в Чистилицето, ще бъдат достатъчни да изкупят подобен грях.

— Кой е закупил имота? — попитах Томас.

— Хич не гу и познавам, гус'ине. Казват, че гусина, дето държи ония апартаменти в 'Амилтън, та той ужким съ бил заглеждал по черквата. Сигур щот' шъ строи повече апартаменти, знам ли?

Отидох до прозореца. Младият мъж с тестеното лице стоеше до църковната врата и само при вида му стомахът ми отново се сви в пристъп на отвращение.

— Между другото, Томас — казах аз, — случайно да знаеш кой е този момък ей там?

Томас изсумтя.

— Онзи червей ли, гус'ине? Нощния пазач на черквата, тъй мисля аз. Пу цял ден виси на стълбите и тъ гледа, сякаш си му казал нещо обидно. Кат' че ли съм му смачкал главътъ, гус'ине — извинявъм съ, гус'ине.

— Продължавай, Томас.

— Една нощ съ прибираме с 'Ари, другото английско момче, и аз виждам, че оня си седи на онуй стълбище там. Бяхме с Моли и Джен — сервитьорките, гус'ине — и оня ни гледа толкуз страшну, кат' че ли нещуче сме му напра'или, и аз му викам: „К'во зяпаш бе, тлъст плужек такъв?“ Извинявайте, гус'ине, ама точно тъй му рекох. Той си трай нещуче и аз му викам: „Ела бе, тлъстак с тлъстак, ела да ти размажа тлъстата кратуна“, а той отваря портата и влиза вътре, без да каже и дума, мълчи си там, само гледа като настъпан. Тугаз гу пернах яко, пернах гу, ама уфф!, главътъ му една мека, мека, студена и кашава, да та е гнус да я пипнеш.

— Какво направи той тогава? — полюбопитствах аз.

— Той ли? Ам', че нищо.

— А ти, Томас?

Младежът поруменя от смущение и се усмихна неловко.

— Гус'ин Скот, гус'ине, аз не съм пъзльо и още не мога да разбера защо побягнах. Не знам, гус'ине.

— Искаш да кажеш, че си избягал?

— Да, гус'ине, избягах.

— Защо?

— Ей, туй искам да проумея, гус'ине. Сграбих Моли за ръкътъ и побягнах кат' светкавица и останалите също бяха толкуз уплашени кат' мене.

— Но от какво толкова сте се уплашили?

Томас замълча за известно време, но моето любопитство около загадъчния млад мъж долу растеше непрекъснато. Ето защо го подтикнах да продължи. Трите години, прекарани в Америка, не само бяха изменили специфичния кокни диалект на Томас, но и му бяха внушили характерния за американците страх да не стане за посмешище.

— Вий не ми вярвате, нали, гус'ин Скот?

— Напротив, вярвам ти.

— Ще ми се смеете, нали, знам аз!

— В никакъв случай! Той се поколеба.

— Е, добре тогава, гус'ине. Бог ми е свидетел, че кат' пернах оня плужек, той мъ сграби за китките, гус'ине и когато извих един от неговите меки, кашави пръсти, той съ откъсна и ми остана в ръкътъ.

Висшата степен на отвращение и ужас, изписани на лицето на Томас, вероятно са се отразили и в моя лик, защото той допълни:

— Ужасно е, нали, гус'ине. Затуй отсега нататък, когат' гу виждам, съ обръщам на другата страна и съ пра'я, че не гу познавам. Само кат' гу видя, и ми става зле.

Когато Томас приключи с разказа си, аз отидох до прозореца. Човекът стоеше зад оградата, обграждаща църковния двор, а двете му ръце бяха положени на портата. Мигновено отстъпих назад към статива си, изпълнен с погнуса и страх, тъй като видях, че средният пръст на дясната му ръка наистина липсва.

Точно в 9 часа се появи Теси. Тя ме поздрави весело с „Добро утро, господин Скот“, пхна се зад паравана и се зае с приготовленията си за позиране. Когато изникна отново и зае

обичайното си място на подиума, аз започнах нова картина за голяма нейна радост. Тя не промълви и дума, докато скицирах, но когато скърцането на въглена престана и аз приготвих фиксажа, започна да чурулика:

— Ох, прекарахме си толкова добре миналата нощ. Ходихме в „Тони Пастор’с“.

— Кои бяхте? — залюбопитствах.

— О, Маги, нали се сещаш, моделът на господин Уайт, и Пинки МакКормик — викаме й Пинки, защото има онази прекрасна червена коса, която вие, художниците, толкова харесвате — и Лизи Бърк.

През това време аз слагах спрей от фиксажа върху платното и я погледнах, когато тя направи пауза.

— Продължавай.

— Видяхме Кели и Бейби Барнс — танцърката, както и всички останали. А аз флиртувах.

— Значи си ме забравила, Теси? И кой беше този късметлия?

Тя се засмя и поклати глава.

— Братът на Лизи Бърк, Ед. Той е прекрасен джентълмен.

Почувствах се задължен да й дам няколко родителски наставления относно флиртуването, които тя прие с широка усмивка.

— О, аз мога да се пазя от случайни връзки — смигна ми тя, като ми се изплези и показа дъвката си. — Но Ед е друго нещо. Лизи ми е най-добрата приятелка.

След това тя заразказва как Ед се върнал от фабриката за чорапи, в която работел в Лоуъл, Масачузетс, и как открил, че Теси и сестра му вече са пораснали, и какъв възхитителен младеж бил той, и как не мислел за нищо друго освен за това как да изхарчи половин долар за сладолед и стриди, като по този начин отпразнуват неговото назначение като чиновник в отдела за вълнени изделия на „Мейси’с“. Преди да е приключила, аз вече се бях отдал на рисуването и тя отново зае позата си, усмихната и чуруликаща като врабче. До към обед картината вече бе придобила някакви по-конкретни очертания и Теси дойде, за да й хвърли едно око.

— Сега е по-добре — рече тя.

И аз мислех така. Изядох обяда си с чувство на задоволство от добре свършената работа и мисълта, че сега всичко върви добре. Теси бе разположила храната си на масата срещу мен и ние пихме вино от

една бутилка и запалихме цигарите си от една клечка кибрит. Бях изключително привързан към Теси. Наблюдавах как тя разцъфва в стройна жена с изваяни форми от дребно и непохватно детенце. Тя позираше за мен през последните три години и беше любимият ми модел измежду всички останали. Би ме наранило доста, ако тя станеше „груба“, „лека“ или каквато е там думата; никога обаче не бях забелязвал покварата да се е просмукала в маниерите ѝ и вътрешно бях убеден, че тя е изрядна във всяко едно отношение. Знаех, че флиртът (както го определи Теси) няма никакво значение за момичетата като нея, както и че тези неща в Америка нямат нищо общо със същите неща в Париж. Макар че, ако исках да не се заблуждавам, знаех, че един прекрасен ден някой ще отведе Теси далеч от мен — по един или друг начин — и въпреки че смятах брака за безсмислица, се надявах в историята да се появи и свещеник. Аз съм католик. Когато слушам литургия, чувствам, че всичко (включително и аз) е по-радостно, по-щастливо и по-светло, а когато се изповядам, ми става още по-добре. Човек като мен, който живее доста усамотено, има нужда от изповед. Силвия например също беше католичка. Но аз говорех за Теси, а там нещата са по-различни. Тя също бе католичка, и то много по-набожна, отколкото съм аз. Поради тази причина аз изобщо не се безпокоях за нея — е, поне докато не се влюби. Но тогава си дадох сметка, че само от съдбата зависи какво ще ѝ се случи и се молах отчаяно, и горещо съдбата да я предпази от мъже като мен, и да я засипва само с индивиди като Ед Бъркс и Джими МакКормик, да бъде благословено миловидното ѝ лице!

Теси си седеше, изпускаяки кръгчета дим към тавана и разбърквайки леда в чашата си.

— Знаеш ли, Хлапе, че аз също сънувах нещо интересно тази нощ? — отбелязах. Понякога я наричам „Хлапе“.

— Не и за онзи човек — засмя се тя.

— Именно за него — потвърдих. — Сън, който изключително прилича на твоя, само че е много по-гаден.

Беше глупаво и безразсъдно да ѝ споделям това, но знаете колко малко тактичност притежава среднестатистическият художник.

— Трябва да съм заспал около десет часа — продължих. — След известно време започнах да сънувам, че съм буден. Толкова ясно и отчетливо чувах полунощните камбани, воя на вятъра в клоните на

дърветата и сирените на параходите от залива, че ми е адски трудно да повярвам, че не съм бил буден. Лежах в някакъв ковчег със стъклен похлупак. Едвам виждах смътните светлини на уличните лампи, които минаваха над мен, защото — трябва да ти кажа това, Теси — ковчегът, в който лежах, се намираше в тапицирана кола, която ме друсаше по каменната настилка. След известно време се размърдах и осъзнах, че пространството е прекалено тясно. Ръцете ми бяха кръстосани на гърдите и поради тази причина аз не бях в състояние да ги вдигна, и да си помогна. Вслушах се в звуците на нощта и се опитах да закрещя за помощ. Гласът ми бе изчезнал. Можех да чуя чаткането на копитата на конете, които дърпаха колата, както и тежкото дишане на кочияша. После друг звук прониза тъпанчетата ми — досущ като скърцането от отварящ се прозорец. Опитах се да завъртя главата си и открих, че мога да виждам не само през стъкления похлупак на ковчега, но и през прозорците на превозното средство. Видях къщи — пусти и безмълвни, лишени от всякакъв признак на живот, с едно изключение: в онази къща се отвори един от прозорците на първия етаж и някаква фигура, цялата в бяло, погледна надолу към улицата. Това бе ти.

Теси гледаше отнесено някъде към стената, облегла лакътя си върху масата.

— Можех да видя лицето ти — продължих разказа си аз. — И то ми се стори много тъжно. После ние отминахме и потеглихме по тъмна тясна алея. Изведнъж конете спряха. Аз чаках и чаках, плътно затворил очи от страх и напрежение, но наоколо цареше страшна тишина — като в гроб. След, както ми се стори, часове, започнах да се чувствам зле. Чувството, че някой ме наблюдава, ме караше да държа очите си отворени. Тогава изведнъж бялото лице на кочияша на катафалката ме погледна през капака на ковчега.

Риданията на Теси ме прекъснаха. Тя трепереше като лист. Бях се държал като пълен идиот, ето защо се опитах да я успокоя след разказаното.

— Е, Тес — рекох — та аз ти разказах това само за да ти покажа какво влияние може да има твоята история върху сънищата на другите хора. Ти не предполагаш, че действително съм лежал в ковчег, нали? Защо трепериш? Не виждаш ли, че твоят сън и моята необяснима неприязън към този пазач, който не ни е направил нищо лошо, просто са провокирали съзнанието ми да работи насън?

Тя скри лице между ръцете си и зарида тъй, сякаш сърцето й щеше да се пръсне. Какво неподобно магаре съм, помислих си аз. Обаче щях да счупя рекорда си. Приблжих се до нея и я прегърнах.

— Теси, скъпа, прости ми — казах. — Изобщо нямах намерение да те плаша с тези безсмислици. Ти си толкова чувствително момиче и толкова съвестна католичка, че въобще не бива да вярваш на подобни глупости.

Ръката й стисна моята и тя положи глава на рамото ми, но продължаваше да трепери. Аз я милвах и утешавах.

— Хайде, Тес, отвори очи и ми се усмихни.

С бавно и уморено движение очите й се отвориха и срещнаха моя поглед, но изражението на лицето й бе толкова странно и отнесено, че аз побързах отново да я успокоя.

— Всичко това са абсолютни глупости, Теси, не бива да се страхуваш, че някаква беда би те сполетяла заради това.

— Не — почти изхлипа тя, а алените й устни трепнаха.

— Тогава? Боиш ли се сега?

— Да. Но не за мен.

— Значи за мен тогава, а? — опитвах се да звуча весело.

— За теб — промълви тя с глас, който едва се чуваше. — А-аз, аз се притеснявам за теб.

Първо започнах да се смея, но когато осъзнах смисъла на думите й, ме прониза ледена вълна и за миг изтръпнах. Това бе венецът на глупостта ми. По време на паузата между нейния отговор и моята реакция през главата ми минаха хиляди възможни варианти на това как да отвърна на нейната невинна изповед. Можех да я отмина със смях, можех да я разубедя и да я уверя, че нищо подобно няма да ми се случи, да й посоча, че е невъзможно тя да ме обича. Отговорът ми обаче бе по-бърз от мислите ми — сега, когато е твърде късно, мога и да се скъсам от мислене — но тогава просто целунах устните й.

Онази вечер аз предприех обичайната си разходка в парка „Вашингтон“, размишлявайки над събитията от изминалия ден. Бях се забъркал тотално. Вече нямаше връщане назад и аз се взирах директно в лицето на бъдещето. Не съм нито много добър човек, нито прекалено съвестен, но нямах никакво намерение да залъгвам себе си или Теси. Единствената страст в живота ми лежеше погребана дълбоко под слънчевите гори на Бретан. Завинаги ли бе погребана? Надеждата

изкрещя: „Не!“. От три години се опитвам да чуя гласа на Надеждата и от три години чакам да се появи стъпка на моя праг. Забравена ли е Силвия? „Не!“ — извика Надеждата.

Споменах, че не съм много добър човек. Това е чистата истина — е, не съм и някакъв архизлодей от комична опера. Бях водил безгрижен, лековат и безразсъден живот, грабейки с пълни шепи от удоволствията, които ми се предлагаха, но понякога горчиво съжалявах за постъпките си и последиците от тях. Бях сериозен в едно-единствено нещо в живота си — като изключим рисуването — и то беше, че нещо лежи скрито, ако не и завинаги изгубено, в Бретанските гори.

Сега вече бе твърде късно да съжалявам за каквото и да било, случило се през онзи ден. Без значение за какво ставаше дума — разкажание, угризения, внезапен изблик на нежност, тъга, даже първичната бруталност на удовлетворената суета — всичко беше едно и също и ако не исках да нараня едно невинно сърце, то пътят пред мен бе един. Аз трябваше да тръгна по него, колкото и да ми беше трудно това. Въпреки солидния си житейски опит, не можех да си представя някаква друга алтернатива, освен тази да я отпратя надалеч. Дали защото толкова ме е страх да причинявам болка у другите, или пък, понеже една част от мен си остава мрачен и навъсен пуритан — не зная — но реших да се отдръпна от отговорността, която поемах с тази безгрижна целувка, а всъщност нямах никакво време да направя това, преди вратите на сърцето ѝ да се отворят и пороят да нахлуе вътре. Онези, които обикновено изпълняват своя дълг и намират перверзно удовлетворение в това да правят себе си и всички други нещастни, вероятно биха се противопоставили на това. Аз не можах. Не се осмелих. След като бурята отмина, ѝ казах, че вероятно би била щастлива с Ед Бърк и че да носи прстичък златен пръстен никак не би било зле, но по-добре да не прави това. В края на краищата, след като е решила да обича някого, за когото няма намерение да се жени, защо това да не съм аз? Все пак именно аз можех да се отнасям с нея по един красив и интелигентен начин, а когато тя ми се насити, ще може да отиде при когото си пожелае. Бях твърдо решен на това, независимо колко трудно щеше да ми бъде. Зная много добре как завършват повечето платонични връзки и помня колко отвратен съм се чувствал винаги, когато съм чувал за някоя такава. Прекрасно осъзнавах, че се

нагърбвам с изключително тежка задача, имайки предвид колко безсъвестен съм всъщност и се опасявах от онова, което би ни донесло бъдещето, но нито за момент не се и съмнявах, че тя ще е в абсолютна безопасност с мен. Ако ставаше въпрос за някой друг, а не за Теси, навярно нямаше да ме измъчват такива угризения и съмнения. Защото няхах намерение да пожертвам Теси така, както бях пожертвал една жена в миналото. Взирах се с прозрачна прямота в бъдещето и виждах няколко вероятни края на връзката ни. Тя или ще се измори от нашата афера, или ще стане толкова нещастна, че аз ще трябва или да се оженя за нея, или да си тръгна. Ако се оженя за нея и двамата ще бъдем нещастни. Аз — със съпруга, напълно неподходяща за мен, и тя — със съпруг, който не подхожда на никоя жена. Досегашният ми живот, мисля си аз, надали ми даваше каквото и да е право да се оженя. В случай че се отдръпнех, тя можеше да се поболее от мъка, да се възстанови и да се омъжи за някой като Еди Бърк, или пък да извърши нещо безразсъдно и глупаво, за което после да съжалява. От друга страна пък, ако тя се отегчи от мен, през целия ѝ живот ще я преследват образите на Ед Бърк, венчални халки, близнаци, апартаменти в Харлем и какво ли още не. Докато отминавах под дърветата край Арката на Вашингтон, аз реших, че тя би намерила в мое лице верен приятел на първо време, а що се отнася до бъдещето — то да си гледа работата. После влязох в къщата, облякох си вечерния костюм и погледнах напарфюмираната бележка върху бюфета, която казваше: „Вземи файтон до входа на сцената в 11 часа“. Подписът гласеше: „Едит Кармайкъл, «Метрополитън Тиътър». 19 юни 189-“.

Нея нощ вечерях — или по-скоро вечеряхме, госпожица Кармайкъл и аз — в „Солари’с“, и зората тепърва се пропукваше над Мемориалната църква, когато се озовах на Уошингтън Скуеър, след като бях оставил Едит в Брунсуик. В парка нямаше жива душа и аз вървях под дърветата по алеята, водеща от статуята на Гарибалди към „Хамилтън Апартамент Хауз“ в пълна самота, обаче, когато наближих църковния двор, видях някакъв силует върху каменните стъпала. Внезапна тръпка пробягна по кожата ми при вида на бялото подпухнало лице и аз неволно ускорих ход. Тогава той изрече нещо, вероятно адресирано към мен, а може би чисто и просто измърмори на себе си — няма значение, но си спомням, че усетих мощен прилив на гняв от обстоятелството, че подобно същество се обръща към моята

особа. За миг почувствах непреодолимото желание да се приближа и да го халосам по главата с бастуна си, обаче се овладях и продължих хода си. След като влязох в сградата, отключих и се вмъкнах в апартамента си, веднага се хвърлих на леглото както си бях облечен, опитвайки се да изхвърля звученето на гласа му от ушите си, но без успех. Този гаден монотонен звук изпълваше цялата ми глава, подобно на гъст и задушлив дим от врящо масло или отвратителен мирис на разложение. Докато се мятах върху леглото, гласът в ушите ми ставаше все по-отчетлив и аз постепенно започнах да различавам думите, които той бе промълвил. Те изплуваха бавно от мрака, като че ли си ги спомнях след дълъг период на забрава, и накрая успях да ги видя в цялата им яснота и да извлека някакъв смисъл от дочутото. То беше следното:

„Намери ли Жълтия знак?“

„Намери ли Жълтия знак?“

„Намери ли Жълтия знак?“

Бях бесен. Какво ли, по дяволите, искаше да каже с това? След като го наругах наум, се съблякох и си легнах, но когато се събудих покъсно, изглеждах бледен и изпит, понеже бях сънувал съня от предишната нощ и той ме разтревожи повече, отколкото предполагах.

Станах, облякох се и слязох долу в ателието. Теси седеше до прозореца, но щом влязох, веднага се изправи и положи ръце около врата ми, дарявайки ме с невинна целувка. Тя изглеждаше толкова прелестна и несравнима, че я целунах още веднъж, преди да се съсредоточа върху работата си пред статива.

— Хей? Къде е картината, която започнах вчера?

Теси ме погледна замислено, но не отговори. Започнах да се ровя из купчините стари платна, като междувременно извиках на приятелката си:

— Побързай, Теси, пригответи се! Трябва да използваме преимуществата на сутрешната светлина!

Когато се отказах да търся повече сред вехториите си, се обърнах, за да хвърля бегъл поглед към стаята, и забелязах, че Теси продължава да стои пред паравана, все още напълно облечена.

— Какво става? — попитах. — Не се чувстваш добре ли? Има ли ти нещо?

— Не.

— Тогава побързай.

— Сигурен ли си, че искаш да — да позирам както винаги съм позирала?

Тогава разбрах. Ето ти ново усложнение. Бях изгубил, естествено, най-добрия гол модел, който бях имал някога. Погледнах към Теси. Лицето ѝ бе алено. Уви! Уви! Бяхме вкусили от дървото на познанието и сега Райската градина и нашата невинност вече бяха само сънища от миналото — за нея, имам предвид.

Предполагам, че тя забеляза разочарованието, изписано върху лицето ми, защото каза:

— Ще позирам така, както пожелаеш. Картината е тук, зад паравана, където я оставих.

— Не — отсякох аз. — Ще започнем нещо съвсем ново — рекох и отидох до гардероба, откъдето извадих марокански костюм, блестящ от сърмата, извезана по него. Беше напълно автентичен костюм и Теси отиде до паравана, за да го облече. Когато се появи отново, бях възхитен. Дългата ѝ черна коса бе увенчана на челото ѝ с тюркоазена диадема, а краищата ѝ се къдреха около блещукащия широк пояс. Нозете ѝ бяха обути в бродирани чехли с остри муцунки, а фустата на костюма, филигранно извезана със сребърни арабески, се спускаше грациозно до глезените ѝ. Дълга жилетка в синьо с металически оттенък, увенчана със сребро, и късо мароканско жакетче, украсено с пайети и обсипано с тюркоази, допълваха тоалета ѝ, превръщайки я в самото съвършенство. Тя се приближи до мен и ми се усмихна. Аз пъхнах ръка в джоба си, извадих златна верижка с кръстче накрая и внимателно я сложих на вратлето ѝ.

— Твоя е, Теси.

— Моя? — едва продума тя.

— Да. Сега се пригответи за позиране.

С лъчезарна усмивка тя изтича зад паравана и само след секунда вече беше обратно до мен, с малка кутийка в ръце, на която беше изписано името ми.

— Възнамерявах да ти подаря това, когато се прибера вкъщи довечера — каза тя — но не мога да чакам дотогава.

Отворих кутията. Сред розовия памук вътре лежеше брошка от черен оникс, върху която бе инкрустиран със злато някакъв непознат символ или буква. Доколкото ми бе известно, не беше нито на арабски,

нито на китайски. Както щях да откроя впоследствие, загадъчният йероглиф не принадлежеше на нито един човешки език.

— Искам да ти дам това за спомен — рече плахо тя.

Бях малко раздразнен, но й казах колко високо оценявам жеста й и й обещах да го нося винаги. Тя закачи брошката на сакото ми точно под ревера.

— Колко неразумно от твоя страна, Тес — да отидеш и да ми купиш толкова красиво и скъпо нещо — заявих.

— Не съм го купила — засмя се тя.

— Откъде се сдоби с него тогава?

Тя ми разказа как намерила брошката един ден, докато се прибирала от Аквариума до Батарейта, как я обявила в бюрото за изгубени вещи и започнала да проверява вестниците, но никой не се обадил да я потърси и накрая тя се отказала от идеята да намери собственика й.

— Това се случи през последната зима — каза тя. — В същия ден, когато за първи път ми се яви сънят с катафалката.

Спомних си съня си от предишната нощ, но не продумах нищо за него. Въгленът ми полетя по платното, а Теси стоеше на подиума, без да помръдне и на милиметър.

Денят, който последва, бе катастрофален за мен. Докато премествах снабденото с рамки платно от един статив на друг, кракът ми се подхлъзна на полирания под и аз паднах, наранявайки много лошо и двете си китки. Контузията беше толкова сериозна, че и дума не можеше да става даже да се опитам да държа четка, поради което само обикалях безцелно из ателието, вирайки се в недовършените картини и скици. Накрая отчаянието ме овладя напълно и аз се отпуснах в креслото си, палейки цигара след цигара и безделничейки, въртейки гневно безполезните си палци. Дъждът се изливаше като из ведро навън и барабанеше по прозорците и покрива на църквата, изнервяйки ме допълнително с непрекъснатото си трополене. Теси седеше до прозореца и шиеше, като от време на време вдигаше глава и ме поглеждаше с такова състрадание и невинност, че аз започвах да се чувствам засрамен от обзелата ме раздразнителност и се опитвах да си намеря подходящо занимание. Бях изчел всички вестници и книгите от библиотеката си, но само за да не стоя без работа, отидох до лавиците и се заех да си избирам книга, помагайки си с лакти при отварянето на

вратичките. Познавах всеки том по цвета и прегледах всички заглавия, бавно обхождайки рафтовете и тананикайки си, за да си повдигна настроението. Тъкмо се обръщах и щях да влизам в трапезарията, когато погледът ми се спря на едно томче в жълта подвързия, стоящо в ъгъла на най-горната полица на последната секция. Изобщо не си го спомнях и от мястото, където стоях, не можех да разчета бледия надпис върху гръбчето, ето защо се върнах в пушалнята и извиках Теси. Тя мигом долетя от ателието и се покачи на стълбичката, за да разгледа книгата.

— Какво представлява? — заинтересувах се.

— „Кралят в жълто“.

Бях смаян. Кой я беше сложил там? Как изобщо се бе появила в апартамента ми? Много, много отдавна бях решил, че няма да отворя тази книга каквото и да се случи, и нищо на света не би ме накарало да си я купя. Опасявайки се, че любопитството би ме подтикнало да я разтворя, аз никога не се заглеждах в нея в книжарниците. Дори и да бях имал смелостта да я зачета, чудовищната трагедия, случила се с младия Кастейн, когото познавах лично, ме възпираше да се гмурна в зловещите ѝ страници. Винаги бях отказвал да слушам каквото и да било относно съдържанието ѝ, а и никой всъщност не дръзваше да обсъжда втората ѝ част на висок глас. Ето защо нямах и най-малка представа какво ли биха могли да крият жълтите ѝ корици. Стоях като парализиран и се взирах в книгата, сякаш тя бе отровна змия, готова всеки миг да ме ухапе.

— Не я докосвай, Теси — изрекох. — Стой далеч от нея и слез долу.

Самото ми предупреждение бе достатъчно, за да възбуди любопитството ѝ, и преди да мога да сторя нещо, тя вече бе взела книгата в ръце и, смеейки се, се разтанцува из ателието с нея.

— Теси! — извиках, напускайки библиотеката. — Чуй ме, абсолютно сериозен съм. Пусни веднага тази книга! Не искам да я отваряш!

Ателието беше пусто. Започнах да обикалям приемните, спалните, пералното помещение, кухнята и трапезарията, след което се върнах в библиотеката и предприех по-задълбочено търсене. Тя се бе скрила толкова добре, че я намерих едва след половин час, сгушена под решетъчния прозорец на складовото помещение горе. Бе цялата

побеляла, трепереше и не продумваше нито дума — явно беше наказана за глупостта си, понеже „Кралят в жълто“ лежеше до краката ѝ, отворена на втората си част. Погледнах отново към Теси и видях, че вече бе твърде късно. Тя бе надзърнала в „Кралят в жълто“. Хванах я за ръката и я поведох към ателието. Тя изглеждаше замаяна и когато ѝ казах да легне на канапето, се подчини веднага, без да пророни и дума. След известно време затвори очи и дишането ѝ стана равно и дълбоко, но не бях в състояние да кажа спеше ли или е будна. Докато стоях тихичко край нея, тя нито проговори, нито направи някакво движение. Изправих се бавно и се запътих към неизползваното складово помещение горе. Когато пристъпих вътре, вдигнах жълтата книга с ръката, която ме болеше по-малко — имах чувството, че е тежка като олово. Занесох я в ателието, разположих се на килимчето до канапето и я изчетох внимателно от началото до края.

Когато привърших, изтощен от напора на обзелите ме чувства, аз пузнах книгата на пода и уморено се наведох над Теси, която лежеше на канапето. Тя отвори очи и ме погледна.

Дълго време разговаряхме с една смразяваща монотонност, преди да осъзная, че всъщност обсъждаме „Кралят в жълто“. О, грехът да пишеш такива слова! Слова, които са чисти като кристал, прозрачни и музикални като пенещи се ручей, слова, които искрят и блещукат като отровните диаманти на Медичите! О, проклятието, безнадеждната обреченост на душата, която омагьосва и парализира човешките същества с подобни слова! Слова, понятни и за мъдреците, и за невежите, слова по-ценни от скъпоценни камъни, по-успокояващи от Райска музика, по-ужасяващи от самата Смърт!

Ние продължавахме да си говорим, без да обръщаме внимание на непрестанно сгъстяващите се сенки, а тя ме умоляваше да захвърля надалеч брошката от черен оникс, върху която бе инкрустиран — както вече знаехме — Жълтия знак. Никога не ще разбера защо отхвърлих тази идея, макар че дори в този час, когато пиша тази изповед тук в спалнята си, бих искал да зная какво бе онова, което ме възпря да откъсна Жълтия знак от гърдите си и да го хвърля в огъня. Сигурен съм, че исках да направя това, както и че Теси неистово ме умоляваше. Нощта се спускаше и часовете започнаха лениво да се тътрят, обаче ние не спирахме да говорим за Краля и Бледата маска, когато камбаните на обвитите в мъгла кули на мрачния град удариха полунощ.

Говорехме за Хастур и Касилда, а през това време мъглата се кълбеше срещу чернотата на прозорците, тъй както мътните вълни се кълбят, пенят се и се разбиват в бреговете на Хали.

Къщата сега бе изключително тиха и нито звук от застланите с мъгла улици не нарушаваше тишината. Теси лежеше сред възглавниците, лицето ѝ — досущ като сиво петно в здрача, ръцете ѝ бяха вплетени в моите и аз знаех, че тя знае и чете моите мисли по същия начин, както аз четях нейните, защото бяхме разгадали тайната на Хиадите и фантомът на Истината сега бе пробуден. После, докато си отговаряхме един на друг, бързо, тихо, мисъл срещу мисъл, сенките се размърдаха в тъмнината около нас и ние дочухме слаб звук, идващ от много, много далеч. Той се приближаваше все по-близо и по-близо, монотонно проскърцване на колела, все по-близо и по-близо, когато изведнъж секна — точно пред вратата. Аз се втурнах към прозореца и видях обагрената в черно катафалка. Портата долу се отвори и затвори, а аз се притиснах треперещ до вратата и я залостих, макар и да знаех, че никакви ключалки или резета не биха могли да задържат навън съществуването, което идваше за Жълтия знак. Чувах го как се движи изключително тихо из коридора. Сега беше пред вратата и ключалките мигом изгниха и се разпаднаха при докосването му. Той влезе вътре. Аз се взирах напрегнато в мрака, но когато той влезе в стаята, не го видях. Едва щом ме обгърна в ледените си обятия, го усетих, закрепях и се запротивлявах със смъртна ярост, но той откъсна ониксовата брошка от сакото ми и ме удари с всичка сила в лицето. Тогава, докато падах, чух немощния писък на Теси и разбрах, че тя е предала Богу дух. Страшно много ми се искаше да я последвам, защото знаех, че Кралят в жълто е разтворил дрипавата си мантия и че само Христос сега е в състояние да ме спаси.

Бих могъл да кажа и повече, но не виждам каква полза би имало от това за света. Що се отнася до мен, аз вече се намирам отвъд каквато и да било възможност за спасение или надежда. Докато лежа тук и пиша, без да ме е грижа дали ще умра преди да завърша ръкописа си, мога да видя как лекарят събира своите прахчета и шишенца и прави красноречив жест на свещеника до леглото ми. Прекрасно разбирам какво означава това.

Навярно те ще бъдат изключително любопитни да узнаят подробностите за трагедията — тези от широкия свят, които пишат

книги и печатат милиони вестници, но аз не ще споделя повече, а отецът изповедник ще запечата последните ми думи с печата на светостта, когато сакралното му дело приключи. Тези от широкия свят могат да изпращат своите създания в прокълнати домове и поразени от смърт домашни огнища и техните вестници навярно ще изобилстват от кръв и сълзи, но в случая с мен шпионите им не ще разчупят тайната на изповедта. Те знаят, че Теси е мъртва и че аз умирам. Те знаят как хората в къщата, стреснати от чудовищен писък, са се втурнали в апартамента ми и са открили един жив и двама мъртъвци, но те не знаят какво ще им кажа сега; те нямат ни най-малка представа какво каза докторът, когато посочи с пръст към отвратителния разложен труп на пода — оловносинкавия труп на църковния пазач:

„Нямам никаква теория, никакво обяснение. Този човек трябва да е мъртъв от месеци!“

Мисля, че умирам. Бих искал свещеникът да...

ЙОТО ЙОТОВ

РИБАРЯТ

Беше в разцвета на тридесетте си години и водеше тих, спокоен живот. Винаги беше живял край морето и тук бе мястото, където би желал да бъде. Никога не би заменил грохота на връхлитащите върху скалите вълни, солените пръски, носени от вятъра и тази свобода, изпълваща всичко, докъдето стигаше погледа. Сякаш морето бе проникнало в него и в душата му. В сините му очи можеше да се види същата синева и същия простор или най-малко копнеж и жажда за необятните хоризонти. Както всички морски създания и той не би могъл да се отдалечи от водите. С всяка крачка, с всеки миг, който го отдалечаваше от солените пръски летящи с бриза, му се струваше, че сякаш отлита и по късче от него и той губи себе си, заедно с изчезването на сините води от неговия взор.

Къщата му се намиреше в самия край на рибарското селище, но това не му пречеше, тъй като морето бе единственият му и достатъчен събеседник. Когато не бе с лодката си в морето, обичаше да се разхожда по брега и да се изкачва по надвисналите над морските бездни скали. Скиташе с часове край морето или се излежаваше, под лъчите на парещото слънце, на някой закътан от хорските погледи плаж. Винаги бе мислил, че познава морето, поне доколкото е възможно за когото и да е да опознае необятното. Беше виждал всякакви странни твари и би могъл да се закълне, че веднъж дори бе зърнал русалка да лудува в спокойните летни води. Така че бе доста изненадан, когато намери него. Дори и днес не можеше да мисли за странното същество по друг начин, освен като за „Него.“

Беше приятен слънчев следобед и той се бе насочил към един малък и безлюден плаж, по-скоро ивица пясък между скупчения камънак. Стъпваше внимателно между камъните и гледаше в краката си, за да не загуби опора или да се подхлъзне. Не дай си боже да паднеше и си счупеше крак, щеше да мине доста време преди на някой да му направи впечатление, че го няма, а дали щяха да го потърсят,

изобщо не бе сигурно. В първия момент дори не бе в състояние да съобрази какво е това, което виждаше между скалите.

Отдалеч му заприлича на огромен скакалец. Беше тревисто зелено и бе прилекнало също като насекомото на двата си крака. Освен по крайниците му, по нищо друго не го наподобяваше. Имаше леко издължена глава с форма и големина, може би, на кокоше яйце. Черните фасетъчни очи гледаха към рибаря, но то не побягна, а продължи да изчаква предпазливото приближаване на човека.

Мъжът бе изумен. Не би могъл да си представи дори че съществува подобно същество. Имаше широки и като че ли доста опасни устни, но засега не изглеждаше враждебно настроено, така че той прилекна на няколко крачки от него и те взаимно започнаха да се изучават. Нещото бавно се изправи и с неуверени стъпки го доближи. Бе толкова малко и някак си не на място — тук сред обливаните от вълните скали, така че без да се замисля той протегна ръка и мъникът се покатери в отворената му длан.

Рибарят се бе прибрал вкъщи и следващите дни почти не излизаше, а прекарваше цялото си време с новия си приятел. Беше видял колко остри са малките му зъбки и с удоволствие установи, че съществото яде предложената му риба. То я бе замъкнало настрани и безшумно я бе разкъсало и изяло. Странното беше, че не изяде главата, а се върна и я остави в краката му.

То бе спокойно и не обикаляше из къщата. По цял ден седеше или може би лежеше, свило двата си крака плътно до своето тяло. Постепенно рибарят се завърна към своето нормално ежедневие, като единствената разлика бе, че на своите разходки взимаше със себе си и своя домашен любимец. Беше изумително колко бързо растеше мъника. След десетина дни бе вече с големината на котка и често по време на разходките изчезваше нанякъде, но винаги се връщаше навреме или го настигаше по пътя към дома им. В къщата продължаваше да се държи апатично, но количеството храна, което изяждаше, все повече растеше. Започна да става и претенциозно — не ядеше парчета месо, а само цели риби. Остана непроменен и ритуала с рибешките глави. Винаги ги носеше на него и се отдалечаваше доволно само ако той ги вземеше. Вероятно някаква необичайна форма на привързаност — мислеше си рибарят.

При една от разходките то просто изчезна. Не го настигна по пътя. Не се прибра по-късно. Няколко дни след това рибарят се отказа да го търси и прие, че едва ли ще го види някога отново.

Седмиците преминаха в месеци и постепенно селището се промени. Кораб с роби се разби и потъна близо до брега. Екипажът явно бе избит от разбунтувалият се товар и селото се разрастна в малък град, обогатено с хора от различни националности. По-голямата част от робите не бяха лоши хора и всеки намери свой собствен поминък. Като цяло те избягваха да имат конфликти с местното население. Имаше и няколко противни личности между корабокрушенците, но като цяло животът бе нормален, поне в първите седмици след морската трагедия.

Бившите роби си построиха къщи, дори съградиха и своя собствена кръчма, но я направиха в покрайнините, за да нямат проблеми със свикналите на тих живот местни жители. Колкото и да бяха почтени намеренията им, проблемите не закъсняха. Започнаха да изчезват хора. Първият изчезнал беше рибар и всички приеха, че се е удавил, навярно, защото бе най-лесно. Никой не се запита защо лодката му е на пристана и защо, ако се е удавил край брега, не го откриха. Не мина много време и изчезна една жена, а селището изпадна в паника. Търсиха я навсякъде и дори откриха кръв по песьчливата земя, недалеч от новопостроената кръчма. Всеки подозираше всеки. Стигна се до там, че обвиниха няколкото чернокожи в канибализъм. Скоро всичко поутихна, но след няколко дни изчезна един от чернокожите и хората отново изпаднаха в паника. Местните не бяха свикнали на такива неща и не отне много, обвиненията да прераснат в чести сбивания. Всички се движеха поне по двойки в пределите на града, а извън тях никой не рискуваше да излиза. Порядко, но продължаваха да изчезват и други. Някои заговориха за напускане на града, за проклетия и скоро легендите и приказките, с които плашеха малките деца, минаваха за истина.

Самотният рибар се бе състарил с десетилетия. Предполагаха, че е от страх, тъй като живееше сам, но бяха далеч от истината. Виждаха го като призрак да обикаля по кея и да се вира с блуждаещ поглед във водите. Наистина го беше страх, но не от това, че е сам. Плашеха го боговете. Трепереше, че един ден ще трябва да се изправи пред тях и да отговаря за своите дела. По цели нощи не мигваше, изпълнен с

болка, очакващ с кървящо сърце утрото. Някоя от проклетите утрини,
когато отново някоя човешка глава ще е оставена на неговия праг.

РОБЪРТ БЛОХ

ЖИВИЯТ МЪРТВЕЦ

През целия ден, докато долу в селото се разнасяше грохотът от оръдейната канонада, той си почиваше. Когато започна да се смрачава и тътенът от залповете отшумя в далечината, той разбра, че всичко е свършило — американските войски форсираха реката. Най-накрая те си заминаха и той отново беше в безопасност.

Граф Барсак излезе от скривалището си сред руините на големия замък, издигащ се недалеч от селото, на билото на гъсто обрасъл с дървета невисок хълм.

В черен плащ, тъмнокос, с черни очи и синеещи скули на бледото си, восъчнобяло лице, той стоеше висок и слаб — слаб като скелет, безобразно кльощав — и кривеше в усмивка яркочервените си устни. От цялата му външност единствено устните му излъчваха цвета на живота.

Графът стоеше в сенките и се усмихваше — времето бе дошло и вече можеше да пристъпи към играта.

Към играта под название смърт, играта, с която се бе забавлявал множество пъти.

Той бе играл смъртта на сцената на „Гран-Гиньол“ в Париж. Тогава бе познат като Ерик Карон и имаше немалка слава на изпълнител на необичайни роли. После започна войната, а с нея се появи и този шанс.

Дълго преди падането на Париж под ударите на немските войски той стана агент на Райха. Дейността му на шпионското поприще се развиваше изключително успешно и германците много го ценяха; помагаше му и актьорският талант.

И той се сдоби с най-голямата награда — получи главната роля, но не на сцената, а в реалния живот. Да играеш Юпитер в тъмнината — не е ли това въплъщението на актьорската мечта? Да не говорим и че е страотно да изпълняваш роля в пиеса, написана от самия теб.

— Всичко е от лесно по-лесно — бе доложил той на своето началство. — Замъкът на Барсак е необитаем от времето на Великата френска революция. Даже през деня никой от местните селяни не се осмелява да се приближи до него. Заради легендите, според които последният граф Барсак бил вампир.

Предложението беше прието. В голямото скривалище недалеч от замъка разположиха късовълнов предавател и трима опитни радисти заработиха там на смени. Операцията се оглави от него — „граф Барсак“. Ангел-хранител, по-точно демон-хранител.

— Надолу по склона на хълма има гробище — съобщи той на подчинените си. — Това скромно местенце представлява последната утеха на бедните невежи селяни. Единственото внушително съоръжение там е семейната гробница на рода Барсак. Ще я отворим, ще изнесем останките на последния граф навън и ще направим така, че жителите на селото да открият празния гроб. След това те никога вече няма да се осмелят да се доближат нито до гробницата, нито до замъка, защото ще получат потвърждение на истинността на легендата — граф Барсак е вампир и отново броди по света.

Тогава възникна въпросът:

— Ами ако селяните са скептично настроени и не повярват?

— Ще повярват — последва незабавният отговор. — Защото през нощта ще се появявам аз — самият граф Барсак.

И когато той им се показа, с гримирано лице и загърнат в черното си наметало, всички въпроси веднага отпаднаха — това си беше неговата роля.

Да, това си беше неговата роля и той отлично се бе справил с нея. Докато се изкачваше по стълбата, графът одобрително поклащаше глава. Той влезе в преддверието на замъка. Залата нямаше покрив и единствено паяжините скриваха от погледа сиянието на изгряващата луна.

Да, това си беше неговата роля, но всяко нещо си има край. Американските войски стремително настъпват, значи е време да се спуснат завесите, да се поклони на публиката и да се оттегли от сцената. За самото оттегляне той се бе подготвил от по-рано.

Когато немските войски започнаха да отстъпват, на гробницата бе открито ново приложение. Там направиха надежден склад за антикварни предмети, принадлежащи на Гьоринг, а в замъка пристигна

камион. Тримата радисти получиха нови роли — те трябваше да се спуснат с камиона надолу по склона до гробницата и да натоварят на него ценностите.

До появата на графа всичко трябваше да бъде готово. После щяха да облекат откраднатите американски униформи, да вземат подправените документи и пропуски, да прекосят фронтвата линия зад реката и да се присъединят към немските войски на установеното място. Той бе предвидил всяка случайност. Някой ден в мемоарите си.

Но сега не трябваше да мисли за това. Графът се вгледа в небето — луната се бе издигнала високо. Беше време да се отправя на път.

На него никак не му се искаше да заминава. Там, където другите виждаха само прах и паяжини, той виждаше сцена — декорите на най-успешния си спектакъл. Като играеше ролята на вампир, той не се бе пристрастил към вкуса на кръвта, но като актьор обожаваше вкуса на славата. А тук той я бе постигнал.

„Разлъката е сладка печал“, или нещо подобно. Май Шекспир го беше казал. Шекспир е писал за призраци, вещици и вампири; той е знаел, че публиката — тъпа, невежа, необразована маса — вярва в подобни неща. Вярвала е тогава, вярва и сега. Големият актьор винаги е способен да накара зрителите си да му повярват.

Излизайки от замъка в нощния мрак, той се спусна по пътеката към поклащащите се от вятъра дървета.

Именно там, между дърветата, една вечер, преди няколко седмици, той се натъкна на Раймонд, кмета на селото, който се скиташе недалеч от замъка с вероятното намерение да свие нещичко и да удари къоравото. Суров и величав, посивелият старец се оказа в крайна сметка най-впечатлителния му зрител. Едва зърнал мержелеещата се фигура на графа в далечината, дъртият глупак веднага се лиши от достолепието си и, закрещял като жена, побягна презглава.

И именно на стареца трябваше да благодари за разпространението на слуховете за завръщането на графа-вампир. След тази среща дядката и един загубен мелничар на име Клодес дойдоха на гробището, придружени от група въоръжени селяни. Те влязоха в гробницата на Барсак и откриха, че неговият саркофаг е отворен и празен. Какъв ужас само ги овладя!

Селяните нямаше как да знаят, че прахта от саркофага беше разпиляна по вятъра, а освен прах там нямаше нищо друго. Нямаше как да узнаят и какво всъщност се бе случило със Сузана.

Припомняйки си отминалите дни, графът достигна до ромолящо ручейче и тръгна покрай него. Някъде тук се бе натъкнал и на девойката, която се оказа дъщеря на Раймонд. И — какъв късмет! — тя не беше сама, а със своя възлюбен, Антоан Льофевр. Те се прегръщаха. Антоан куцаше с единия си крак и навремето това го бе отървало от службата в армията, но само като зърна прокрадващия се граф, загърнат в черно наметало, побягна по-бързо от кошута. Сузана за свое нещастие остана, и графът трябваше да се отърве от трупа ѝ. Той зарови тялото ѝ в гората между едни големи камъни, така че беше почти невъзможно то да бъде открито. Независимо от това обаче, той наистина съжаляваше за стореното.

Обаче в крайна сметка всичко беше запо-добро — суеверният Раймонд за пореден път се убеди, че вампирът се е завърнал. Той бе видял призрака със собствените си очи, бе надникнал в отворения празен саркофаг, а и собствената му дъщеря бе изчезнала. Старецът забрани на съселаните си по какъвто и да е повод да се доближават до гробището, гората и замъка.

Бедният Раймонд! Той повече не беше кмет — селото бе полузразрушено при един масиран обстрел. Невеж, сломен от мъка старец, той не правеше нищо друго, освен да дрънка безспир за „живия мъртвец“.

Графът се усмихна и продължи по пътя си, лекият ветрец развяваше плаща му, а сянката му наподобяваше гигантски прилеп. Той вече можеше да различи гробището и порутените надгробни камъни, стърчащи от земята, подобно на разлагащи се под лунната светлина пръсти на прокажен. Навярно най-големият му талант се състоеше в това, че всъщност той изпитваше неистово отвращение и страх от смъртта, мрака и онова, което се крие в нощта. Графът не понасяше вида на кръв и бе развил почти патологично чувство на страх от затвореното пространство на гробницата.

Да, това беше наистина голяма роля, но той благодареше на съдбата за това, че пиесата приближаваше своя край. Искаше му се да изиграе заключителната сцена и да захвърли от себе си лика на съществото, което сам бе сътворил.

Приближавайки се до гробището, той успя да разгледа в тъмнината очертанията на камиона. Входът на гробницата зееше отворен, но оттам не се дочуваше нито звук. Следователно радистите бяха приключили с товаренето и се бяха приготвили за отпътуване. Трябваше само да се преоблече, да свали грима си и да се отправи на път.

Графът се приближи до тъмното петно на камиона. И в този момент...

В този момент те се нахвърлиха отгоре му; той усети остри зъбци на вила да се впиват в гърба му и, ослепен от светлината на фенерите, чу нечий суров глас, който му заповяда да не мърда.

И без това нямаше никакво намерение да го прави. Можеше само да следи с поглед как те се скупчват около него. Те — Антоан, Клодес, Раймонд и останалите. Заплашвайки го с вили, десетината селяни го наблюдаваха изпод вежди със смесени чувства на ярост и страх.

Но как са се осмелили?

Отпред излезе един капрал от американската армия. Значи ето къде бил отговорът! Капралът от американската армия и още един човек в униформа и със снайперска винтовка. Това несъмнено беше тяхна заслуга. Нямаше нужда да поглежда лежащите в камиона, направени на решето от куршуми тела на тримата радисти, за да разбере какво се е случило. Американците са застреляли хората му, нападайки ги изневиделица, а после са повикали селяните.

Американците го засипаха с въпроси: „Как се казваш? Тези хора на твоите заповеди ли се подчиняваха? Накъде смятахте да се отправите с камиона?“ Питаха го на английски, разбира се. Но графът мълчеше, макар че прекрасно владееше английския. Само се усмихваше и поклащаше глава. Скоро, както и предполагаше, американците го оставиха на мира.

Капралът се обърна към своя подчинен.

— Добре — каза той. — Да тръгваме.

По-низшият по чин му кимна в знак на съгласие, влезе в кабината на камиона и запали двигателя.

Капралът се запъти към превозното средство, но тъкмо преди да влезе вътре, се обърна към Раймонд:

— Ще прекараме камиона отвъд реката. Вие наглеждайте нашия приятел. След час ще изпратим караулни да го отведат.

Раймонд кимна в отговор. Камионът се разтвори в мрака. Бе станало съвсем тъмно — луната се бе скрила напълно зад облаците. Графът огледа хората, които го пазеха, и усмивката изчезна от лицето му. Абсолютна сган, сбирщина от кол и въже, навъсени неграмотни идиоти. Обаче въоръжени. Никакъв шанс за бягство. Селяните го сочеха с пръст и нещо си мърмореха.

— Отведете го в гробницата.

Графът позна гласа на Раймонд. Съселяните му се подчиниха на призива му и започнаха да подбутват с вилите си пленника напред. Тогава у графа пламна първият слаб лъч на надеждата. Селяните се държаха с него изключително предпазливо, не се приближаваха по-близо до него и винаги, щом ги погледнеше, мигом отклоняваха погледа си.

Те се страхуваха от него — именно поради тази причина и го закарваха в гробницата. Американците си бяха тръгнали и страхът им отново се бе върнал. Те се бояха от неговото присъствие, от неговата сила. Та нали в техните очи той беше вампир. Всеки миг той можеше да се превърне в прилеп и да отлети далеч. Ето защо бяха решили да го затворят в гробницата.

Графът изгърби рамене и се озъби в най-зловещата си усмивка. Когато влезе в гробницата, селяните моментално се дръпнаха назад. Той се обърна и, поддавайки се на внезапно връхлетелия го порив, се загърна в плаща си. Това беше инстинктивен заключителен жест, съответстващ на ролята му, и реакцията на зрителите беше точно такава, каквато се очакваше да бъде. Селяните нададоха стон, а старият Раймонд се прекръсти. Нещо в реакцията им му достави много по-голямо удоволствие, отколкото всички аполодисменти, които беше получавал някога.

В тъмнината на гробницата графът си позволи да се поотпусне малко. Вече бе слязъл от сцената. Жалко, че не му се бе удало да го направи така, както бе замислил, но такива са превратностите на войната. Скоро ще го отведат в американския щаб и там ще започнат да го разпитват. Няма, естествено, да успее да избегне някои неприятности, но най-лошото, което може би го очакваше, бяха няколко месеца в лагер на военнопленници. И даже американците щяха да се преклонят пред него в знак на възхищение, когато чуят историята за майсторската му инсценировка.

В гробницата беше тъмно и миришеше на плесен. Графът нервно крачеше напред-назад. Беше си одраскал коляното в ръба на празния саркофаг, стоящ на подиум във вътрешността на гробницата. Неволно потръпна и разхлаби малко връзките на плаща. Би било добре да снее този плащ, би било добре да се измъкне оттук, би било добре веднъж завинаги да приключи с ролята на вампир. Бе изиграл перфектно тази роля, но сега страстно му се искаше да не се намира тук.

Изад вратата се дочу тихо мърморене, към което се примесваше и друг, едва доловим звук — нещо, наподобяващо драскане. Графът се приближи до затворената врата и внимателно се послуша. Тишина.

С какво ли се занимаваха тези дръвници отвън? Той жадуваше скорошното завръщане на американците. Вътре бе станало твърде задушно. И защо изведнъж шумът отвън утихна? Сигурно селските тъпаци най-накрая са си тръгнали.

Да. Тръгнали са си. Американците им бяха заповядали да чакат и да го охраняват, но те се бяха изплашили. Наистина го смятаха за вампир — старият Раймонд ги беше убедил в това. Точно тогава и са избягали. Избягали са, значи той е свободен и може да си тръгне оттук. Графът отвори вратата.

И ги видя, видя ги да стоят там, потънали в трескаво очакване. Раймонд му хвърли суров поглед и направи крачка напред. В ръцете си държеше нещо, графът се вгледа в него и веднага разбра какъв бе странният звук, който беше чул. Ръцете на Раймонд стискаха дълъг, заострен на върха дървен кол.

И в този момент графът с цяло гърло се разкреця, че това е само номер, че не е никакъв вампир, че те не са нищо повече от сбирщина суеверни идиоти.

Без да обръщат внимание на воплите му, селяните го избутаха обратно в гробницата, натикаха го в отворения саркофаг и, с неимоверни усилия удържайки го там, обърнаха поглед към навъсения Раймонд, който се приближаваше с мрачно изражение, за да прониже сърцето на вампира със заострения кол.

И едва тогава, когато колът се заби в гърдите му, графът осъзна какво означаваше да изиграеш перфектно своята роля.

КЛАРК АШТЪН СМИТ

ДВОЙНАТА СЯНКА

Името ми е Фарпетрон. Нарекоха ме така в Посейдония, но дори аз, един от най-добрите ученици на мъдрия Авикт, не зная името на оногова, в когото ми е съдено да се превърна утре. И ето, че сега, в мраморното жилище на своя учител, при блещукащата светлина на сребърните светилници, аз нервно изписвам тези редове с магическо мастило върху безценен свитък, направен от кожата на дракон. После ще сложа дневника си в запечатан съд и ще го хвърля от прозореца в морето, за да не може съществото, в което ми е съдено скоро да се превъплътя, да унищожи записките ми за случилото се. И може би моряците от Лефара, отправили се със своите кораби на път за Умб и Пнеор, ще намерят моя съд, или пък рибарите ще съумеят да го уловят в мрежите си. И като прочетат разказаната от мен история, хората ще узнаят истината и ще чуят думите на предупреждението. Тогава нито един човек няма да стъпи на пътя, водещ към дома на Авикт, където намериха убежище демоните, а аз бях сполетян от тези ужасяващи събития.

Шест години аз живях тук заедно със своя стар учител, стремейки се към заветните тайни на мирозданието, забравил всички забавления и удоволствия, характерни за младостта. Изучавахме забранени науки и предания, в които никой друг освен нас не бе прониквал толкова дълбоко. Това ни позволяваше да извикваме към живот онези, които от дълги години лежаха в запечатаните гробници или пък обитаваха извън пределите на известните нам пространство и време. Малцина от живите се осмеляваха да ни навестяват тук, в нашата крепост, разположена сред брулените от вятъра голи скали, но, стига само да пожелаехме, пред нас се озоваваха различни посетители от най-затъntenите и неведоми кътчета на Вселената. Тяхното описание не е по силата на човешкия език.

Строга и бяла, приличаща на надгробен камък, бе нашата обител, а долу, далече под нея, в голите черни скали се разбиваха вълните,

тласкани от студения северен вятър. Понякога, макар и доста рядко, успокоилите се вълни притихваха, а тъмните им води лениво се поклащаха, подобни на пълчища от повалени демони. Тези звуци, издавани от морето, изпълваха дома ни като ехо в опустяла гробница. Картината се допълваше от ветровете, които фучаха стремително покрай високите кули, виейки в безсилната си ярост. Ако се погледнеше от морето, крепостта ни сякаш израстваше направо от отвесната скала. Покрай обърнатите към сушата портали се възправяха гигантски каменни химери, които като че ли охраняваха замъка. Допълваха ги грамадни каменни фигури на жени, пазещи квадратните портици там, където се разбиваха о скалите вълните на прибой. Прекрасни и величествени статуи украсяваха и покоите на обиталището ни. Само те и съществата, които призовавахме, споделяха нашето уединение и самота.

Когато за пръв път аз, новопосветеният, се озовах тук, с панически страх изучавах мрачно-величавите ликове на онези, които служеха на Авикт. Обхващаше ме трепет само при вида на страховитите създания, материализиращи се от дима на огромните пещи; започвах да се мятам в неистов ужас, когато сивите и безформени зловонни същества се скупчваха по периферията на начертания на пода седемцветен кръг, опитвайки се да проникнат вътре и да се нахвърлят върху нас. Преодолявайки отвращението, аз пиех вино от ръцете на трупове и ядох хляб, подаван ми от призраци. С времето обаче всички тези чувства се притъпиха, аз спрях да обръщам внимание на необикновеното и преодолях страха. Обяснението за това се криеше и в овладялата ме увереност, че Авикт, владеещ всякакви заклинания и способен за прогонване на духове, може без никакво усилие да се избави от всички призовани от него фантоми.

Сега, хвърляйки поглед назад, си мисля за това, че би било по-добре да се ограничим със знанията, дошли до нас от маговете на Атлантида и Туле, или пък от тези, пристигнали от земята Му. Това би било напълно достатъчно, защото върху пожълтелите страници на ръкописите от Туле бяха нарисувани с кръв руни, благодарение на които бяхме в състояние да извикваме демоните на петата и седмата планети. Магьосниците от Туле бяха разкрили тайната да се отварят врати в бъдещето, а нашите предци, атлантите, знаеха пътя към далечните звезди и можеха да управляват атомите на веществата. Но

всичко това беше недостатъчно за Авикт; той искаше да проникне в най-страшните тайни на мирозданието и изгаряше от страст да властва безгранично над света.

По време на отлив, когато стръмните скали се подаваха над водите, ние се спускахме по извития като полумесец бряг. Там, на мокрия пясък, намирахме странни предмети, донесени от теченията от незнани далечни брегове, или пък изхвърлени от бурята от неведомите морски дълбини. Те представляваха огромни раковини, обагрени в пурпурно и алено, късове амбра, розово-бели вкаменени букети от вечно цъфтящи корали и много други. Дори веднъж намерих някакъв идол от позеленяла мед, украсявал в незапомнени времена носа на галера от Хиперборейските острови.

Веднъж, когато течеше вече третата година от моето обучение, цяла нощ бушуваше бясна буря, разбъркала морските пластове чак до самото морско дъно. На сутринта морето утихна и тогава настъпи съдбовният за мен ден. На небето нямаше нито едно облаче, а ветровете, изпращани от демоните, сякаш се бяха притаили сред голите скали. Морето тихо шептеше, а вълните се плискаха, заливайки пясъка, подобни на дантелените премени на тичащи девойки. Нещо изведнъж проблесна в купчина сплетени червеникаво-кафяви водорасли и привлече погледа ни.

Хвърлих се към приближаващата вълна и малко преди тя да се отдръпне, съумях да измъкна някаква странна плочка от кълбото изгнила растителност. Тя беше излята от непознат метал, подобен на стомана, но значително по-тежък, и имаше триъгълна форма, като в основата си бе малко по-широка от човешко сърце. От едната страна плочката беше гладка като огледало, а от другата върху метала бяха изписани няколко реда странно извити неголеми знаци; тези знаци не бяха нито йероглифи, нито букви от някаква позната на нас азбука.

След като разгледахме внимателно находката, изпаднахме в недоумение — не можехме да кажем нищо нито за възрастта, нито за произхода ѝ. Много нощи и дни ние се опитвахме да разчетем странните писмена, водейки дълги и безплодни спорове за тях. Разположили се във високите покои на Авикт, намерили укритие от вечно бушувания вятър, ние седяхме, склонили глави над тайнствения триъгълник, а светлината от сребърните светилници трептеше по лицата ни. Взирахме се напрегнато в загадъчните извити писмена,

смисълът на които оставаше тъмен за нас. Авикт бе уверен, че в тях се крие тайна, дошла при нас от дълбините на времето.

Когато всичките ни усилия се оказаха напразни, Авикт призова своите умения на магьосник и некромант, но нито един от извиканите демони и призраци не знаеше нищо за тайнствената плочка. О, по-добре би било Авикт никога да не се беше опитвал да разчете тези загадъчни знаци.

Минаваха години, а ние не преставахме да се блъскаме над разгадаването на неведомите йероглифи, прониквайки все по-далеч и по-далеч в тъмното царство на неизвестното. От време не време Авикт, опитвайки се да намери ключа към разгадаването на тайната, извикваше духове и ги разпитваше за възможните тълкувания на надписа.

Накрая, по време на един от експериментите, Авикт изведнъж си припомни още една магическа формула и призова бледен, сякаш топящ се призрак на вещер, живял в доисторическите времена. В отговор на зададения му въпрос, той едва чуто прошепна на полузабравено наречие, че надписът на плочката е направен на езика на Змийските хора. Техните древни земи потънали в морето хилядолетия преди Хиперборея да се издигне от дълбините. Но вещерът не беше в състояние да ни каже нищо за смисъла на знаците, защото още тогава, в неговото време, което бе толкова отдалечено от нашето, Змийските хора вече били станали легенда. Магията и мъдростта на тази раса, изконно чужди за обикновените хора, били вече недостъпни.

Сред всички гримоари, намиращи се в библиотеката на Авикт, нямаше нито един, който да съдържа формула за призоваването на същество, принадлежало някога към Змийските хора. Мрачното полумитично минало беше непроницаемо за нас.

Учителят обаче знаеше едно древно заклинание на лемуриите, с помощта на което сянката на мъртвец можеше да бъде изпратена далеч назад в миналото и после да бъде върната обратно. Подобно преместване във времето не причиняваше на сянката никаква вреда и тя помнеше всичко, което е узнала в странстването си, както и можеше да разкаже за това на изпратилия я в миналото маг.

И така, Авикт призова духа на древен магьосник, наречен Бит, и извърши тайнствения ритуал, използвайки за тази цел застинала в незапомнени времена смола от морския бряг и парчета вкаменено

дърво. После заедно произнесохме заклинанието, изпращайки духа на Бит в отдалечената на много хилядолетия от нас епоха на Змийските хора, а след известно време извършихме друг обред и произнесохме друго заклинание, за да го върнем обратно.

Явилият се пред нас призрак, с глас, подобен на замиращ спомен, ни даде ключа към разчитането на загадъчния надпис. Получили онова, което желяехме, ние не го попитахме за нищо друго и му помогнахме да се завърне в царството на вечния сън и забвениято.

Разшифровахме написаното върху плочката и научихме, че в нея се съдържа заклинание, използвано от вещерите на Змийските хора. За нас остана неизвестна целта му, както и това какво същество трябва да се яви в отговор на извършения обред. Освен това нямахме и най-малка представа за средствата, чрез които можеше да се върне обратно създанието, дошло при нас от мрачната бездна.

Ликуването на Авикт, породено от узнаването на нещо, неизвестно на хората преди, беше неописуемо. Стараех се да го разубедея, но напразно — той беше решил да изпробва заклинанието, убеждавайки ме, че откритието ни в никакъв случай не е случайно. Авикт смяташе, че то е предопределено от съдбата. Той сякаш изобщо не се замисляше за опасностите, на които можехме да се подложим, извиквайки към живот създание, произходът и свойствата, на което ни бяха напълно неизвестни, а отпращането му обратно там, откъдето е дошло — невъзможно.

— Нито веднъж през всички тези години, които съм посветил на магьосничеството и заклинанията — ми говореше той — не съм призовавал бог, дявол, демон или покойник, когото да не мога да подчиня на властта си и да отпратя обратно по свое собствено желание. Затова ми е противна самата мисъл за това, че Змийските хора, колкото и да са били изкусни в некромантията, са могли да властват над някакви духове и сили, пред които моите заклинания биха били безпомощни.

И така, признавайки властта на учителя, аз се съгласих, макар и не без страх, да му помогна в експеримента. Дочакали благоприятното разположение на звездите и точно определили часа, събрали всички редки вещества и необходими предмети в покоите, където обикновено провеждахме ритуалите, ние пристъпихме към осъществяването на нашия съдбовен експеримент. Няма да описвам подробно резките

свистящи звуци на заклинанието, недостъпни за устата на онези, които не принадлежат към Змийските хора, и съставляващи основната част на обряда; ще премълча и за това какви съставки използвахме и какви бяха нашите действия. Ще кажа само едно: към края на ритуала начертахме с прясна кръв от гълъб триъгълник на мраморния под. После застанахме във вътрешността му, като преди това повдигнахме рамката на неголемия прозорец, така че онова, което трябваше да ни се яви, да влезе оттам. Авикт стоеше в единия ъгъл, аз в другия, а в третия се намираше тъмнокафявата мумия на един воин атлант, нявга носил името Ойгос. Двата с Авикт държахме между пръстите си тънки, бавно разтапящи се лоени свещи, направени от мас на мъртъвци, докато в разтворените протегнати длани на Ойгос като че ли в плитки кандила, горяха талк и азбест, разпалени по познат единствено на нас способ. Когато свещите запламтяха и зазвучаха заклинанията, морето се успокои, вятърът утихна и като че ли всичко наоколо замря в очакване на неведомия гост. До триъгълника нарисовахме елипса, съставена от безконечно повтарящите се, вплетени един в друг дванайсет знака на Оумор, понеже само там можехме да намерим убежище, в случай, че извиканият от нас дух проявеше враждебност или пък откажеше да ни се подчини. Когато зловонните свещи догоряха, а талкът и азбестът се превърнаха в пепел върху разядените длани на мумията, Авикт произнесе ДУМАТА, смисълът, на която оставаше незнаен дори за нас, и Ойгос, оживен от магията и подвластен на волята ни, гръмко, като гробищно ехо, го повтори, след което и аз на свой ред произнесох същата ДУМА.

Трижди произнесе тази ДУМА всеки от нас, и дълго след това ние стояхме неподвижни, напрегнали зрението си до краен предел и напразно ослушвайки се в тишината, нарушавана единствено от тихото горене на светилниците. Дори в магическите огледала, разположени така изкусно, че да отразяват всичко в залата, което би се оказало недостъпно за човешкия взор, нямаше и следа от някакво изображение.

Изморени от дългото очакване, ние решихме, че заклинанията ни не са успели да постигнат желаната цел. Длъжен съм да кажа, че изпитах тайно облекчение. Заехме се да разпитваме мумията на Ойгос — дали е усетил присъствието на нещо чуждо, понеже мъртвите са почувствителни от живите — и мумията, получила дара на речта благодарение на изкуството на некромантията, отговори отрицателно.

— Наистина — промълви Авикт — да се гадае повече е безполезно. Вероятно или неправилно сме разчели надписа, или не сме успели точно да подберем предметите, необходими за успешното извършване на опита, или сме произнесли заклинанието неправилно.

А би могло да е станало и така: съществото, което е трябвало да се яви пред нас, е престанало да съществува или свойствата му дотолкова са се изменили, че всички ритуали сега са безполезни.

С облекчение се съгласих с него, надявайки се, че сега всичко ще приключи.

Дните потекоха, както преди; морето, настъпвайки в часа на прилива, с яростен рев стоварваше своите бели пенести талази върху стръмните канари, а ветровете беснееха край нас, виейки в нестихващия си гняв. Погълнат изцяло от новите опити и магически ритуали, аз почти бях забравил за нашия неуспех и бях уверен, че и Авикт е сторил същото.

Сякаш всичко си вървеше по старому и нищо не застрашаваше спокойствието ни, нито ни вълнуваше. Съставяйки хороскопи, ние не откривахме в тях нищо неблагоприятно, както и никакви знаци не предвещаваха надвисването на сянката на бедата. И подвластните нам духове, колкото и ужасяващи да изглеждаха за взора на обикновените хора, се покоряваха напълно на нас — техните повелители.

Веднъж, в един ясен летен ден, ние, както обикновено, се разхождахме по мраморната тераса сред люлеещите се клони на дърветата, които хвърляха над нас причудливи сенки. По време на разговора нещо изведнъж прикова вниманието ми. Вгледах се в послушно следващите ни сенки — моята и тази на учителя — и забелязах странно тъмно петно между тях. Да, именно тъмно петно, а не кедрова сянка. Бях много учуден и даже се уплаших, но не казах нищо на Авикт, а продължих внимателно да наблюдавам този феномен през цялата разходка.

Веднага ми се наби в очите, че петното-сянка упорито преследва сянката на моя учител, намирайки се на едно и също разстояние от нея през цялото време. Тя не трептеше под поривите на вятъра, движеше се бавно и като че ли течеше, подобна на гъста тежка гной. Тя нямаше цвят, познат на човешкото око — това беше цветът на разложението, но по-тъмен дори от самата смърт, и формата ѝ също беше чудовищна. Сякаш онова, което я хвърляше, се движеше изправено като човешко

същество, но имаше плоска правоъгълна глава и дълго, извиващо се тяло като на създание, което е привикнало не да ходи, а да пълзи.

Авикт не я забеляза, а аз се боях да заговоря пръв за нея, макар и да си мислех, че подобно необичайно нещо не би трябвало да съпровожда учителя ми. Приблжих се до него, опитвайки се да настъпя или по някакъв начин да се докосна до невидимото създание, хвърлящо тази странна сянка. Всичките ми опити обаче се оказаха напразни.

В обичайното време се прибрахме в покоите, минавайки по спираловидната стълба при портала, от двете страни, на която стояха огромни каменни химери. Забелязах, че странното петно не изостава от сянката на Авикт. Дори в тъмните проходи, където не проникваше никаква слънчева светлина и изобщо не можеше да има сенки, аз с ужас открих, че отвратителното петно, приличащо по цвят на остатъците от черен, полуразложен труп, продължава да следва по петите моя учител, сякаш заменяйки неговата изчезнала в полумрака обичайна сянка. То не се отлепи от Авикт през целия ден, прилепнало като проказа към прокажен, и ни придружаваше и на масата, където ни прислужваха призраци, и в пазените от мумии покои, където се съхраняваха нашите записки и древни ръкописи. Учителят обаче не забелязваше своя постоянен спътник, а аз продължавах да мълча, надявайки се, че по някое време неканеният гост ще си отиде така незабелязано, както се бе появил.

В полунощ, когато стояхме заедно край сребърните светилници, изучавайки написаните с кръв руни от Хиперборея, аз видях, че петното се е придвижило още по-близо до сянката на Авикт. То сякаш излъчваше зловонни гробищни миазми и зараза, по-гнусна от язвите на прокажен. Тогава не издържах и изкрещях, изпълнен с ужас и отвращение. Авикт ме изгледа въпросително и аз му разказах всичко.

Най-накрая забелязал сянката, той съсредоточено я разгледа, а лицето му, набраздено от дълбоки бръчки, не изразяваше нито страх, нито отвращение.

— Това е тайна, недостъпна за моя разум и превъзхождаща знанията ми — промълви накрая той. — Никога досега не ми се е явявала никаква сянка, освен по мое собствено желание. Предполагам, че тази е същото създание или, може би, само отражение на това създание, което се е явило, макар и със закъснение, в отговор на

заклинанието на Змийските хора, което ние сметнахме за безплодно и безсмислено. Затова мисля, че трябва да поговорим с тази сянка по достъпен нам начин.

Отправихме се към покоите, където обикновено извършвахме заклинанията, и приготвихме всичко необходимо. Когато всичко бе готово, сянката се намираше още по-близо до Авикт, така че разстоянието между тях бе не по-широко от жезъл на некромант.

Заехме се да разпитваме странната сянка, опитвайки се с всички възможни средства да получим отговор от нея, но не постигнахме нищо. През цялото време магическите огледала не отразяваха нищо, а духовете, през чиито уста говорехме, не усещаха никакво чуждо присъствие в покоите. Като че ли нямаше заклинание, което да има власт над зловещото черно петно. Авикт беше обезпокоен; нарисувал на пода елипсата на Оумор с кръв, примесена с пепел, където не можеше да проникне нито дух, нито демон, той пристъпи в очертаното пространство. Но и там, в елипсата, подобна на гъста течност или изтекла гной, тъмното петно го последва, неотстъпно движейки се зад него, и разстоянието между тях се съкрати още повече.

По лицето на Авикт се изписа чувство на откровен ужас, челото му се покри с капки пот, ледени като мъртвешко дихание, понеже и той, както и аз, накрая разбра, че това същество е неподвластно на никакви закони и появата му на предвещава нищо хубаво. От него можеха да се очакват само зло и нещастия. Авикт се обърна към мен и възкликна с треперещ от страх глас:

— Не мога да проумея какво е това — знанията ми са недостатъчни, за да разбера какво иска от мен тази сила, и аз съм безпомощен да я спра. Махни се, остави ме, защото не желая някой от смъртните да стане свидетел на моето поражение и гибел. По-добре тръгни, докато още не е късно, та да не станеш и ти жертва на тази страховита сянка.

Обхвана ме неописуем ужас, но не можех да допусна мисълта, че бих могъл да изоставя учителя си, макар и да се бях заклел да му се подчинявам във всичко. Освен това разбихах, че съм двойно безпомощен пред враг, пред когото трепери самият Авикт.

Сбогувах се със стареца, запътих се към изхода и, застанал вече на прага, забелязах, че черната сянка, дошла при нас от неведомите сфери, е пропъзляла по пода, подобна на отвратителен израстък, и в

момента докосва сянката на моя учител. Тогава от устата му проехтя ужасяващ писък. Лицето му се изкриви в страшни конвулсии. Това бе лице на безумец, опитващ се с всички сили да отхвърли от гърдите си невидим за света демон. Без да се оглеждам, аз се втурнах в бяг по тъмния проход, излизащ на терасата.

Нащърбената пурпурна луна застрашително надвисваше над скалите; сенките на кедрите изглеждаха по-дълги и тревожно се люлееха под поривите на бурята. Наведен ниско и опитвайки се да преодолее силата на вятъра, аз тичах през терасата към външната стълба. Тласкан от ужас, почти бях доближил края ѝ, но никак не можех да достигна най-горните стъпала, защото мраморният под сякаш се изплъзваше изпод краката ми и заветното спускане се мержелееше пред очите ми, недостижимо като хоризонта. Дишането ми стана тежко, струваше ми се, че бягам, но всъщност не помръдвах от мястото си. Това бе безполезно тичане на място.

Накрая се спрях, осъзнавайки, че някакво заклинание е изменило пространството около дома на Авикт, за да не може никой да се измъкне оттук. Примирявайки се със съдбата си, аз тръгнах обратно към покоите. Докато изкачвах белите стъпала, забелязах фигура, очакваща ме при портала. Само по развяващата се дреха разбрах, че това всъщност бе Авикт, понеже лицето ѝ не би могло да принадлежи на нито едно човешко същество. Това беше чудовищна, отвратителна, постоянно променяща се маска, примесваща черти както на човек, така и на нещо зловещо, невиждано никога на земята. И това превъплъщение бе по-ужасяващо, отколкото смъртта и разложението — кожата на учителя беше придобила неопределен мръсно-гноен цвят, по-рано присъствал в сянката, а очертанията на главата му бяха станали точно подобие на горната част на тъмното петно. Ръцете рязко се отличаваха от крайниците на което и да е земно същество; туловището, прикрито от дрехата, се бе удължило, придобивайки гнусна, извиваща се гъвкавост. От лицето и пръстите сякаш се стичаше полутечна, разложена мъртвешка плът. Съпровождащата фигурата сянка, подобна на сгъстени изтичащи миазми, като страшен двойник повтаряше уродливите очертания на онова, което някога представляваше моят учител.

Опитах се да изкрещя, да извикам силно името на Авикт, но страхът беше изсушил гърлото ми и сковал езика ми. Тогава

съществото, което някога бе Авикт, безмълвно ме посочи; нито дума обаче не се отрони от тези живи, но вече полуизгнили устни. То не отлепяше от мен черните ями на очите си — това, което някога беше очи, а сега представляваше отвратителна гадост! Щом аз, треперейки, се приближих, съществото ме хвана с разложените си, отекли пръсти за рамото и ме поведе през прохода, където стоеше в обкръжение на себеподобни мумията на Ойгос, помогнала ни някога в зловещия ни експеримент, когато произнесохме заклинанието на Змийските хора.

На сиянието от светилниците, озарили пода с равен, блед пламък, аз зърнах мумиите, замрели покрай стените във вечно спокойствие; всяка стоеше на обозначеното ѝ място и хвърляше дълга сянка. Но на стената до огромната тясна сянка на Ойгос се забелязваше безформено тъмно петно, същото като онова, което неотдавна преследваше учителя, а сега се бе сляло с него в едно цяло. Припомних си, че Ойгос, вземайки участие в ритуала, беше вторият след Авикт, който произнесе неведомата ДУМА, и осъзнах, че сега бе дошъл неговият ред. Ужасът щеше да връхлети мъртвия по същия начин, както се беше стоварил върху живия. Защото отвратителното незнайно същество, толкова самонадеяно извикано от нас, можеше да прониква и в този свят — света на мъртвите. Ние го извлякохме из бездънните дълбини на времето и пространството, заслепени от невежеството използвахме забраненото заклинание, и то ни се бе явило в час, избран от самото него, за да отпечата мерзкия си лик върху онези, комуто бе предопределено това.

Ноцта отмина и денят сякаш се точеше безкрайно — един ден, изпълнен с неописуем ужас. Наблюдавах как страшното тъмно петно поглъща изцяло плътта и сянката на Авикт, гледах как второ такова същество пропълзява към високата и тънка сянка на Ойгос и, прониквайки в изсъхналото му, пропито с ароматни смоли тяло, го превръща в същата отвратителна слuzеста маса, каквато сега представляваше Авикт. И аз чух как мумията закрепва от страх и болка, когато зловещото създание се сля със сянката ѝ — също като човек, който за втори път се сблъсква с предсмъртните мъки. После мумията замълча, както в момента мълчеше този, който пръв позна болката на превъплъщението, и аз нямаше откъде да разбере мислите и намеренията му. Страданията ми бяха непоносими, понеже не знаех едно ли е съществото, явило се при нас, или няколко, ще се ограничи

ли превръщането само с нас, дръзналите да извикат неведомия демон, или ще се разпространи сред целия човешки род.

Но всичко, както и много други неща, ще ми стане известно съвсем скоро, защото най-накрая настъпи и моят ред — тъмното петно сега преследва моята сянка, идвайки все по-близо и по-близо. Въздухът около мен сякаш се сгъстява и кръвта леденее в жилите ми от неизказан страх; подвластните ни демони и духове избягаха, напуснали завинаги дома на Авикт, и даже огромните каменни химери, стоящи покрай стените, са обхванати от трепет. Но ужасното чудовище, нявга носещо името Авикт, както и другото, по-рано наричащо се Ойгос, не ме напускат. Те не отлепват от мен взора на черните бездни — това, което някога беше очи — и сякаш търпеливо ме наблюдават, очаквайки момента, в който и аз ще заприличам на тях. Това тяхно безмълвие е зловец! Във воя на вятъра отвън ми се причуват странни непознати гласове, морските вълни се разбиват с грохот о брега, ревящи като създания, дошли от друг свят, а стените треперят подобно черни покривала под диханието на неведома бездна.

Затова, съзнавайки, че времето ми е на привършване, аз се затворих в покоите, където се съхраняват нашите записки и древни ръкописи, и написах правдив разказ за случилото се. Взех блестящата триъгълна плочка, чието разгадаване предизвика гибелта ни, и я изхвърлих през прозореца обратно в морето с надеждата, че тя никога вече не ще попадне в човешки ръце. Сега трябва да завърша това послание към хората, да го поставя в запечатан съд, отлят от най-здрави медни сплави, и да го пусна по океанските вълни. Защото зловецът черно петно се приближи почти плътно до моята сянка и разстоянието между тях е не по-широко от магьоснически жезъл.

ФРАНК БЕЛКНАП ЛОНГ ОКЕАНСКИЯТ КРЪВОПИЕЦ

Чух Бук да блъска с голите си юмруци по вратата на каютата, а вятърът пронизително свистеше през процепа. Отворих широко вратата и Бук се втурна вътре; заедно с него в помещението нахлу със свиреп устрем и бясната вихрушка. Той беше дребничък, наивен човек и се изразяваше така, все едно се намира в пантомима. Сочеше като обезумял към вратата, а пръстите му трескаво шареха из червеникавата му коса. Знаех, че нещо почти го е довършило — имам предвид в духовно отношение — разбило е душата му и е оставило зловещ отпечатък върху външния му вид.

Нямах никаква представа как да реагирам. Взирах се в пламтящите очи на Бук, наблюдавах странните му жестове, но в никакъв случай не бих могъл да си представя какво е било онова, което той е видял на палубата. За съжаление разбрах съвсем скоро.

Мъжете се бяха скупчили на идиотски групички от по двама и трима и нито един от тях не ме поздрави, когато излязох от сенките на изкривения такелаж и пристъпих в светлата ивица лунна светлина.

— Къде е боцманът? — попитах аз.

Тези, които чуха въпроса ми, се втренчиха в мен, изкисквайки се смутено.

— Онова го взе — каза Оскар.

Той рядко говореше с някого. Беше висок и изгърбен, а жълтеникавият му череп бе осеян с бледи косми. Отчетливо си спомням тъмните му, гладни очи и рядката му коса, лъснала на лунната светлина. Повече обаче не мога да си припомня. Той се превърна в един неопределен призрак от моята памет — и това е странно, защото всяка друга форма и случка от онази напрегната нощ ярко се е запечатала в съзнанието ми.

Оскар стоеше до лакътя ми и аз рязко се извърнах, сграбчих ръката му и силно я стиснах. Знаех, че му причинявам болка — рамото му конвулсивно потрепери и той ме изгледа въпросително — обаче

след това той само махна с ръка, сякаш ми казваше, че няма значение. Вятърът свистеше покрай ушите ни, а продраните платна съскаха и фучаха. Знаете ли, те могат да говорят. Чувал съм ги да протестираат дружно — всяко платно с леко различен акцент. С времето се научавах да ги разбираш. В тиха утрин е прелестно да се качиш на палубата и да се заслушаш в техния шепот. Освен това могат и да жестикулират, а когато са уморени, се поклащат лениво срещу небето.

Обърнах се към мъжете и им изкрещях да отиват по дяволите. Сетне си извадих лулата и започнах да бълвам гротескни жълтеникави фигурки в хладния въздух. Върнах се при Оскар и го попитах директно какво имаше предвид под „онова“. Но той не предпочете да ми отговори. Просто се завъртя и посочи с ръка.

Нещо бяло и желатиноподобно бе надвиснало над перилата и се проточваше или плъзгаше на няколко метра по палубата. После една по-тлъста белезникава маса се появи от мрака и застина вкаменена над кърмата. Втори обект се спусна над палубата, падайки върху нея с глухо тупване, след което взе да се процежда като първия по гладките дъски. Видях двамина от хората да побягват през глава с диви и резки движения и чух Оскар да изкрещява внезапна заповед.

Нещото над палубата се разширяваше и ставаше все по-дебело в основата си. То надигна във въздуха оловносинкав придатък, осеян с отвратителни розови смукала. Можехме да видим как противните уста се отваряха и затваряха на лунната светлина. Тогава изведнъж в носа ни удари силна воня и усетихме овладяващия ни пристъп на гадене. Един от екипажа се наклони назад и припадна върху дъските. Последва го втори, после трети, но третият всъщност тръгна към гнусното създание, пълзейки на четири крака, сякаш бе изпаднал в състояние на върховно преклонение.

В този момент луната като че ли се приближи към нас и увисна над такелажа. Сетне ненадейно безформените пипала се изстреляха напред, удряйки се в най-близката мачта, и аз чух могъщия звук от нейното разцепване, последван от гръмотевичен грохот. Рейте потрепериха и се разлетяха на всички страни. После тупнаха обратно.

Без да мога да откъсна поглед от платната, запитах тихичко Оскар:

— Това ли грабна боцмана?

Оскар кимна и помръдна крака. Мъжете на палубата си шепнеха един на друг и аз инстинктивно усещах духа на бунта да зрее между тях. Тогава Оскар ме успокои:

— Къде ли щяхме да бъдем, ако не ни беше довел тук? Дрейфувайки, вероятно — без рул и без платна. Те може и да изглеждат като кожата на разложен труп, но поне сме в състояние да ги използваме — щом оправим мачтата. Лагуната изглеждаше съвсем безопасна и мнозина от нас бяха за идването тук. Но ето че сега джавкат като малки жълтеникави кутренца — и обвиняват за всичко теб. Идиоти! Една дума да кажеш само...

Спрях го, понеже не исках мъжете да вземат предложението му на сериозно — той говореше достатъчно силно, за да бъде чул от тях. Едва ли можех да ги виня за нещо с оглед на възникналите обстоятелства.

— Колко пъти това нещо успя да пропълзи на борда? — попитах ги.

— Осем! — каза Оскар. — На третия отнесе боцмана. Той крещеше, махаше с ръце и целият пожълтя! Онова се бе увило около крака му, а големите розови смукала се бяха впили в плътта му. Ние стояхме и нищо не можехме да сторим — нищичко! Опитахме се да го освободим, обаче не можеш да си представиш каква неимоверна мощ крие организъмът му. То изпусна слюз навсякъде по него и тя покри почти цялата палуба! След което цопна обратно във водата, отнасяйки го със себе си.

— След това станахме особено внимателни. Наредих на хората да слязат долу, но те само ме изгледаха тъпо. Онова ги беше омагьосало. Сега те стоят тук и го чакат да се върне. Сам видя какво се случи преди малко. Нещото може да напада като кобра и се прилепя към теб като минога! Но тези глупаци не могат да бъдат убедени. Съжалявам ги, когато се сетя за отвратителните пулсиращи смукала. Боцманът не издаде нито звук, разбираш ли, но посиня под гънките на онова, а езикът му се подаде от устата по ужасяващ начин. Точно преди да изчезне зад борда, забелязах, че устните му са черни и подути. Обаче, както вече ти казах, той бе плувнал целият в онази гадна жълтеникава слюз и сигурно е умрял на часа. Убеден съм, че не е страдал. За Бога, ние сме тези, които ще страдат!

— Оскар — казах аз. — Искам да бъдеш съвсем откровен с мен. Мислиш ли, че можеш да обясниш това нещо? Не желая никакви идиотски теории, искам само нещо, върху което да се опра. Много съм уморен, а и вече нямам власт тук. Какво мога да им кажа? Как да ги накарам да влязат в каютите? Съжалявам ги. Какво мислиш, че е това, приятелю?

— Съществува очевидно е някакво главоного — простичко рече Оскар, но в очите му се четеше срам и ужас, които не ми харесаха.

— Октопод ли?

— Може би. Или чудовищна сепия! Или някакъв ужасен непознат вид!

Зеленикав облак затули луната и аз видях един от мъжете да пълзи на четири крака по палубата. После нададе внезапен писък, приближи се до перилата и протегна ръце към морето. По цялото протежение на парапета изведнъж се надигна гигантска бяла маса. Тя запулсира сред сенките, след което се изля в отвратителен поток върху палубата, обкръжавайки човека без звук. Бедният глупак се опита да се измъкне. Той пицеше, лицето му се кривеше от ужас, но нещото вече беше увילו гнусните си пипала около него и го повлече. Бавно и ужасяващо.

Главата му се прасна в перилата и пурпурна струя, не по-тънка от корабно въже, шурна от черепа му и се издигна над палубата, оформяйки малко езерце при краката на Оскар. Едно от смукалата се прилепи о дясното му слепоочие, а друго се пъкна под ризата му и се залови с гръдния му кош. Опитах да му се притека на помощ, но Оскар ме задържа, без да ми каже нищо. Тялото му побеля, покри се със слуз и се промени пред очите ни. И нито един човек не пристъпи напред, за да го предотврати. Ненадейно, докато гледахме безмълвни, трупът, чиито очи вече блестяха, бе блъснат няколко пъти в процепите на перилата.

Но не можеше да мине оттам. Главата му скоро се превърна в невъобразимо подобие на нещо, за което не бихме дръзнали дори да си помислим и на всички ни стана адски лошо. Въпреки това продължавахме да се вираме в страховитата сцена, странно омагьосани от нея. Наблюдавахме нещо изключително жестоко и невероятно жизнено, демонстриращо пред нас неограничените си възможности. Там, под забулената луна, сред фосфоресциращата

пустош на тропическите води, видяхме законът на човека да се престъпва от нещо безгласно и светотатствено и съзряхме могъща унищожаваша материя, безмозъчна и сладострастна, подчиняваща се на закон, по-древен от човека, по-древен от нравствеността, по-древен от греха. Това беше живот, поглъщащ друг живот, правещ го насилствено и без никакъв разум; живот, чиято сила непрекъснато растеше от погълнатите жертви; живот, който ликуваше, докато ние един след друг ставахме негова плячка.

Но не можеше да прокара тялото през перилата. Дърпаше и дърпаше, докато най-накрая го остави. Вятърът беше утихнал и в мъртвешката тишина изведнъж чухме злокобен плясък. Втурнахме се напред и огледахме тялото. То сякаш плуваше в бяло желе. Оскар извика нещо, ние го омотахме и го изхвърлихме зад борда. Тогава Оскар започна да чете механично от един черен молитвеник, а аз стоях и мрачно съзерцавах отворената врата на бака.

И до днес не зная как накарах мъжете да влязат там. Но го направих — с помощта на Оскар. Мога да го видя, стоящ до помещението, с лъснала на фона на нямата звездна пустош глава. Мога да го видя, поклащащ стиснати юмруци срещу спотайващите се страхливци на палубата, даващ отсечени заповеди. Зная, че му помагах, и по-късно открих, че кокалчетата на юмруците ми бяха изподрани и обезцветени дотолкова, че той трябваше да ме превърже. Бук също ни помагаше — Бук, със своето ужасено лице и устни, треперещи в някаква страшна неспособност да проговори!

Вкарахме ги вътре като овце, но и овцете често се бунтуват и причиняват проблеми. Сетне погледнахме към сухите мършави мачти, бездушно поклащащи се сред тихото море, към високите въжета и продрани платна, към обагрените в червено перила. Чухме вътре Бук да бърбори нещо несвързано на хората. Тогава от дълбините на океана се разнесе зловещо бълбукане, последвано от страховит плясък.

— То се надига отново — каза Оскар, обзет от отчаяние.

Стоях в каютата, зачел се в някаква книга. След като превърза ръцете ми, Оскар излезе, обещавайки, че няма да ме безпокои.

Опитвах се с всички сили да следвам малките напечатани знаци върху бялата страница пред мен, но те не пораждаха никакви образи в съзнанието ми. Думите не приемаха форма и аз не знаех дали глупавите фрази, които се мъчех да проумея, са част от есе или от

разказ. Не мога да си спомня дори заглавието на книгата, макар че според мен беше свързано с кораби, морета и клопки, в които са попадали опитните капитани. Омагьосан се вслушвах в плискането на водата в борда, когато силен плясък ме пробуди от транс.

Знаех, че част от съзнанието ми веднага бе отхвърлила тези звуци и незабавно уверих себе си, че нервната възбуда, под чиято власт се намирах преди време, все още не е отшумяла. Сетивата ми бяха поразени от шока, но сега нищо не ме заплашваше.

Нещо се удари във вратата. Рязко скочил на крака, без да съобразя, че Оскар ми беше обещал да не ме обезпокои, аз нервно изкрещях:

— Какво искаш?

Така и не получих задоволителен отговор — долових единствено бълбукащ звук, последван от дълбоко и шумно поемане на въздух. Силен, сковаващ страх мрачно разпери крилете си над мен.

Ужасен погледнах към вратата. Тя почти щеше да излезе от пантите си, извивайки се навътре под напора на страховита сила.

Удар след удар, сякаш нечие чудовищно туловище се блъскаше и отдалечаваше от вратата само за да може с удвоена мощ да се стовари отново върху нея. Потиснах импулса си да закрещя — само отворих и затворих уста, след което се втурнах да проверя дали съм сложил резето. Наместих го набързо и веднага се отдръпнах назад, докато гърбът ми не се опря на отсрещната греда.

Вратата беше гротескно изпъкнала навътре и съвсем скоро се чу оглушителен трясък, последван от хрущящ звук на чупене и цепене на дърво. Тя поддаде, падна назад и след миг бе повдигната от нещо бяло, което просто не съм в състояние да опиша. После съществото грубо я отхвърли настрани и се проточи напред с отвратителна скорост. Сякаш виждах огромна желатинова ръка, безформено пипало с розови смукалца, които беззвучно се отваряха и затваряха, да се плъзга по гладкия под.

Аз стоях с гръб, плътно притиснат до стената, дишайки тежко и хриптящо, с усилие опитвайки се да успокоя пулса си. Заедно с нещото в помещението нахлу и отвратителна, дяволска миризма, която ме повали още преди пипалата да ме сграбчат. Стремях се да се измъкна от хватката на гадната нагъната плът, но превързаните ми осакатени ръце не можеха нищо да сторят. Те потъваха в желеподобното

туловище като в рядка кал. Това беше туптяща и пулсираща жива плът, обаче като че ли бе лишена от твърда конструкция и се поддаваше отвратително. Разбирате ли ме, поддаваше се! Ръцете ми проникваха в нея, а когато ме сграбчи, тя бе толкова еластична, че нищо не й пречеше да затегне хватката си. Задушаваше ме — усетих, че не съм в състояние да дишам. Извивах тялото си и се кривях накъде ли не, но онова се бе увило около мен и аз не можех да направя нищо.

Спомням си, че изкрещях нещо на Оскар. Извиках му с дрезгав и пресипнал глас и в същия миг бях безмилостно повлечен по пода, през разбитата врата и нагоре по стълбите. Помня как главата ми се удряше в стъпалата, които изкачвахме — аз и онова — скалпът ми кървеше и три от зъбите ми се счупиха. Получавах силни удари от ъгъла на всяко стъпало и ръба на всяка врата.

Онова ме повлече по палубата и аз зърнах луната през гнусните подпухнали гънки. Бях погребан жив под тлъстите отвратителни гънки, които пулсираха, трепереха и туптяха под лунната светлина!

Вече не изпитвах никакво желание да се съпротивлявам и мисълта за Оскар и възможното спасение не ме въодушевяваше. Започнах да изпитвам странно чувство на удоволствие. Как мога да ви го обясня? Необичайна топлина пулсираше в мен; крайниците ми потрепваха в порочно очакване и наслаждение. През дебелите гънки на одушевената плът видях голямо червеникаво смукало с формата на диск, осеяно със сребристи зъби. То бързо се спускаше към мен. Прилепи се към гърдите ми и отвращението, което светкавично изпитах, ме накара да започна неистово да дера заобикалящата ме гадна плът. Някак си беше жестоко от страна на лигавата маса да отказва всякаква съпротива. Можеш непрекъснато да ги разкъсваш, забивайки нокти и зъби в тях, но гънките ще си стоят все така невредими. Невъзможно бе да го хванеш и да го стиснеш — то просто се изплъзваше между пръстите ти, отдръпваше се назад и се втвърдяваше. Можеше да се разширява и свива както си поиска.

Ужасът и антипатията ми отслабнаха и нова вълна на отпускане, топлина и сила ме обля. Искях да закрепя от удоволствие и неподправен екстаз.

Знаех, че чудовището изцежда кръвта ми през пулсиращите си смукала. Знаех, че не след дълго щях да бъда изсушен като печено на скара, но всъщност приветствах неизбежната си гибел. Не правех

никакви усилия да скрия радостта си. Бях откровенно весел, въпреки че ми се струваше несправедливо обстоятелството, че Оскар трябва да обяснява тия неща на членовете на екипажа. Бедният Оскар! Той завързваше разхлабените краища на нещата, плъзгаше се между вулгарните и враждебни реалности и правеше суровите и неподправени факти почти приемливи, почти романтични. Той беше велик стоик и славен мъж, разчитащ изцяло на собствените си сили. Знаех това и не го съжалявах. Отчетливо си спомням последния си разговор с него. Той се мотаеше край доковете с ръце в джобовете и цигара между зъбите. „Оскар“, казах му аз, „наистина, въобще не страдах, когато онова нещо ме пристегна в обятията си. Наистина, повярвай ми! Даже ми хареса!“ А той ме изглежда мрачно и почеса смешната си туфа коса. „Тогава значи съм те спасил от самия теб!“ — ми извика. Очите му горяха и забелязах, че искаше да ме удари. Това бе последното, което видях от него. Не след дълго той изчезна сред сенките и си мисля, че ако го бях задържал с мен, може би щях да постъпя по-мъдро.

Желето около мен увеличаваше размерите си. Вече навярно бе дебело повече от метър около главата ми и съм сигурен, че зърнах луната и поклащащите се мачти през призмата на променящите се цветове. Вълни от синьо, алено и виолетово минаваха през очите ми, а в устата си усещах вкус на сол. За секунда си помислих, не без негодувание и наранена гордост, че нещото напълно ме е абсорбирало, че бях просто поредната порция в търбуха на тази трептяща, подуваща се желатинова маса — и тогава забелязах Оскар!

Видях го да се навежда над моя отвратителен затвор със запалена факла в ръка. Факлата, която успях да мярна през набъбващите гънки желе, беше с несравнима красота. Пламъците сякаш покриха цялата палуба и се извиха към небесата. Такелажът и блестящите реи като че ли пламнаха и свирепа червена извивка се стрелна по протежение на перилата. Виждах ясно Оскар, дима, кълбящ се на големи спирали, а после и обагрените в пурпурно мачти, както и черния зловец отвор на бака. Мракът сякаш се разпръскваше под влияние на Оскаровия стоицизъм и неговата факла. Той се поклащаше в тъмнината пред мен, този тих, себеотрицателен и самопожертвователен човек, и аз не се съмнявах, че Оскар заслужава оказаното му доверие и е единственият, който може да сложи край на кошмара. И най-малка представа си

нямах какво ще направи — знаех само, че ще доведе нещата до брилянтен и задоволителен край.

Не бях разочарован и щом забелязах как Оскар извива и допира нагънатото желе с голямата си пламтяща факла, ми се прииска да запея или закрепя. Служестата плът потрепери и промени цвета си. Безумен калейдоскоп пробяга пред зора ми — пламтейки в алено, жълто, сребристо, зелено и златисто. Смукалото се отпусна и се отлепи от гръдния ми кош. Отвратителна воня нападна ноздрите ми. Тя бе непоносима — протегнах с все сили ръце и се заборих отчаяно, мъчейки се да достигна въздуха, светлината и Оскар.

После почувствах топлината от факлата на Оскар върху бузата ми и разбрах, че плътта около мен се бе разпаднала и гореше на малки късчета. Тя като че ли се разтваряше, превръщайки се в мазнина, и аз я усещах да се стича на тънки струйки по колената, ръцете и бедрата си. Стиснах здраво устни, за да не погълтна дори и минимално количество от тази противна течност и обърнах лице към палубата, защитавайки очите си от падащите парченца цвърчаща плът. Съществуването буквално беше изгорено живо и в своето сърце на сърцата аз го съжалявах!

Когато Оскар най-накрая ми помогна да се изправя на крака, видях и последното нещо да изчезва зад борда. Крайниците му бяха зловещо обгорени, розовите смукалца ги нямаше и в съзнанието ми завинаги се запечатаха полюшващите се, осакатени краища и изпъкналите червеникави подутини. След това чухме плясване и бълбукане. Погледнахме палубата и видяхме, че цялата е покрита със зеленикава мазна течност, а тук-там по-големи късове изгоряло месо плуваха в гадния бульон. Оскар се наведе и вдигна едно от парчетата. Обърна го така, че лунната светлина да пада върху него. То представляваше смукало, десетина сантиметра широко, което се отваряше и затваряше, докато Оскар го държеше. Сетне падна от ръката му като олово, а Оскар го изрита зад борда и ме погледна. Аз се вирах във върховете на обгорените ни черни мачти.

СТИВЪН КИНГ

КРАУЧ ЕНД

По времето, когато жената най-накрая си тръгна, вече бе станало три и половина през нощта. Тотнъм Лейн зад прозорците на полицейския участък в Крауч Енд изглеждаше като тясна мъртва река. Лондон спеше, но Лондон никога не спи спокойно и неговите сънища са винаги напрегнати.

Полицай Ветър затвори бележника си, който бе изписал почти до края благодарение на странната и безумна история на американката. Той погледна към пишещата машина и купчината бели чисти листи, лежащи до нея.

— Тази история ще престане да звучи зловещо, щом веднъж изгрее слънцето — каза той.

Полицай Фарнъм пиеше кока-кола. Той отдавна бе потънал в мълчание.

— Тя нали е американка? — попита накрая като че ли това можеше да обясни цялата история, която бе разказала, или поне по-голямата ѝ част.

— Това отива директно в раздела за неразрешени случаи — съгласи се Ветър и се огледа в търсене на цигара. — Обаче аз си мисля...

Фарнъм се засмя.

— Ти какво, да не би да повярва дори и за секунда на онова, което надрънка тя? Внимавай, човече! Не си троши главата!

— Да съм казал нещо такова? Не съм, нали? Но ти все още си нов тук — не забравяй това. Фарнъм се изправи на стола си. Той беше на двайсет и седем години и не беше негова вината, че попадна тук от Мъсуел Хил на север или че Ветър, който бе почти два пъти по-възрастен от него, беше прекарал цялата си бедна откъм събития служба в затънтен лондонски район, познат под названието Крауч Енд.

— Може и така да е — каза той. — Но при цялото ми уважение към тебе смея да отбележа, че веднага усещам, когато някой си

фантазира, стига само да го погледна или да го чуя.

— Дай да си запаля и аз една, приятелю — с насмешка се включи Ветър. — Мерси! Ти си сваятно момче. — Той драсна клечката в стените на яркочервената кутийка с нарисувано на нея параходче, размаха я, угаси я и я хвърли в пепелника на Фарнъм. През надигащата се завеса на тютюневия дим той изгледа внимателно момъка. Годините на младостта му бяха безвъзвратно отминали — сега лицето на Ветър бе прорязано от дълбоки бръчки, а носът му приличаше на пътна карта с мрежата от спуканите си кръвоносни съдове. Всяка вечер той изпиваше своите шест питиета при Харп — и това бе достатъчно за полицай Ветър. — Ти какво, смяташ, че Крауч Енд е тихо и спокойно заливче?

Фарнъм сви рамене. Честно казано, той си мислеше, че Крауч Енд представлява огромно извънградско езеро — нещо, което по-малкият му брат би нарекъл „шибана умряла работа“.

— Да — кимна Ветър. — Виждам, че се придържаш именно към тази гледна точка. И си прав. Почти всяка нощ този район заспива в единна вечерта. Но на мен ми се е случвало да видя — в Крауч Енд понякога стават странни неща. Ако ти бе прекарал тук половината от времето, което съм прекарал аз, навярно също би видял достатъчно. В тези тихички шест или осем квартала се случват повече необичайни произшествия, отколкото в която и да е друга част на Лондон. Знаем, че се нагърбвам доста с подобно изказване, но само ме изслушай. Те ме плашат. Затова и от време на време надигам чашката — от нея страхът ми намалява. Вгледай се някой път в сержант Гордън, Фарнъм, и се запитай защо ли цялата му коса е побеляла, а той е едва на четирийсет години. Или по-добре разгледай внимателно Пети, стига да беше възможно това. Пети се самоуби през лятото на седемдесет и шеста. Нашето горещо лято. Това беше — замислен, Ветър внимателно подбираше думите си. — Онова лято положението беше много лошо. Много. Тогава мнозина от нас се бояха, че те могат да проникнат.

— Кой да проникне и откъде? — попита Фарнъм. Той усещаше как презрителната усмивка изпъва ъгълчетата на устните му, знаеше, че не би трябвало да прави това, но нямаше сили да се пребори със себе си. По своему Ветър дрънкаше втели-некипели също като американката. Той винаги се бе отличавал с някакви странности. Може би причината за това се коренеше в навика му да си пийва. В този

момент Фарнъм забеляза, че Ветър се усмихва, наблюдавайки го внимателно.

— Смяташ ме за смахнат изкукуруигал дъртофелник, нали? — попита той.

— Напротив, аз — възрази Фарнъм, а стомахът му се стегна.

— Свястно момче си ти — отбеляза отново Ветър. — Когато станеш на моите години, надали ще дежуриш посред нощ. Ако, разбира се, междувременно не напуснеш полицията. Как мислиш, ще останеш ли в полицията, а? Харесва ли ти тук?

— Да — отвърна Фарнъм. Това си беше самата истина; на него действително му харесваше да работи в полицията, въпреки желанието на Шийла да напусне и да се хване да бачка там, където тя би могла да разчита на него. На конвейерите на „Форд“ например. Само при мисълта за това да стане един от работниците на поточната линия му се повдигаше.

— Така си и мислех — изрече Ветър, загасяйки цигарата си в пепелника. — Нима тази работа не те привлича, не прониква право в сърцето ти? Освен това тук можеш да направиш страхотна кариера, стига само да приключиш службата си в стария и скучен Крауч Енд. И все пак не знаеш всичко. Крауч Енд е странно място. Някой път се загледай в документацията от изминалите години, Фарнъм. Да, естествено, там ще намериш сума ти напълно обикновени, тривиални случаи. Момчета и момичета бягат от къщи, за да станат хипита, пънкари, метъли или както там им викат днес, зчезват мъже (а като погледнеш жените им, веднага разбираш защо), неразкрити пожари, улични грабежи, и така нататък. Но в промеждутъците между обичайните произшествия ще намериш нещо, от което кръвта ти ще замръзне в жилите. А понякога стомахът ти ще се преобърне.

— Сериозно ли?

— Някои произшествия много напомнят на онова, което ни разказа горката американка — кимна Ветър. — Тя никога повече няма да види своя мъж — мога да се закълна в това. — Той погледна към Фарнъм и сви рамене. — Ако искаш, вярвай, ако искаш — недей. На мен ми е все едно, разбираш ли? Случаите от предишните години, подредени по азбучен ред, лежат ей там. Наричаме ги открити, което звучи по-добре от закрити дела или материали, с които никой няма да

се занимава повече. Прочети съдържанието на тези папки, Фарнъм. Прочу ги.

Фарнъм замълча, но действително у него се бе загнездило намерението да ги „проучи“. Само мисълта за това, че там могат да се съдържат множество отчети по произшествия, подобни на разказаното от американката, бе достатъчна да го извади от равновесие.

— Понякога — каза Ветър, взимайки си цигара от пакета „Силк Кътс“ на Фарнъм — в главата ми се въртят мисли за Измеренията.

— Измеренията?

— Да, синко, измеренията. Писателите, които се занимават с научна фантастика, често пишат за тях, нали? Ти чел ли си някога научна фантастика?

— Не — отговори Фарнъм. Той смяташе, че това е нещо безсмислено и непонятно.

— Чувал ли си някога за Лъвкрафт? Чел ли си нещо негово?

— Изобщо не съм чувал за тоя — сопна се Фарнъм. Последната книга, която беше прочел, се казваше „Двамата джентълмени в копирени панталони“ — стилизация на викторианската епоха.

— Та така, този Лъвкрафт много е писал за измеренията — продължаваше Ветър, бъркайки за клечки в кибритената кутийка с параходчето. — За измерения, близки до нашите, измерения, обитавани от безсмъртни чудовища, които могат да накарат човек да полудее, дори и само да ги зърне. Всичко това звучи като литературна измислица, естествено, но само до момента, когато един от тези хора не нахълта в участъка и не започне да разказва трескаво своята история. И тогава у мен се загнездва съмнението дали това е само литературна измислица, или става въпрос за нещо повече. Тогава започвам да си мисля — особено посред нощ, когато е тихо и спокойно, както е сега — че целият наш свят, всичко нормално и добро, представлява нещо като голяма кожена топка, напълнена с въздух. Обаче на някои места тази кожа се е протрила и е станала съвсем тъничка. На тези места обвинката вече не е толкова непроницаема. Разбираш ли за какво говоря?

— Да — кимна Фарнъм. Що ли не ми целунеш задника, каза си той наум.

— Ето какво си мисля — Крауч Енд е едно от тези места, където кожата се е изтрила почти напълно — продължаваше старият полицай.

— Знам, че звучи нелепо, но често ми идват наум такива мисли. Изглежда имам твърде богато въображение, за жалост — или поне майка ми смяташе така.

— Наистина ли?

— Да. И знаеш ли още какво си мисля?

— Не, нямам и най-малка представа.

— В Хайгейт като цяло всичко е наред, защото, мисля си аз, там слоят между нас и другите измерения е достатъчно дебел, както е и в Мъсуел Хил. Но погледни само Аркуей и Финсбъри Парк. Те също граничат с Крауч Енд. И в двата полицейски участъка имам приятели, които знаят за интереса ми към определени неща, за които няма рационално обяснение. Та така, на тях също са им разказвали някакви безумни истории, при това са им ги разказвали хора, които не биха имали никаква полза от това.

Имаш ли изобщо някаква представа, Фарнъм, за какъв дявол тази американка ще ни разказва за произшествие, свидетел, на което е била само тя, ако това наистина не се е случило?

— Ами, виждаш ли...

Ветър драсна клечката и погледна Фарнъм през пламъка.

— Приятна млада жена, на двацет и шест години, двете ѝ деца са в хотела, съпругът ѝ е млад адвокат с успешна практика в Милоуки или където беше там. За какъв дявол ѝ е да идва тук и да разказва за събития, които обикновено виждаме единствено в долнопробни фантастични и хорър филми?

— Никаква идея си нямам — поклати глава Фарнъм. — Но може би все пак има някаква причина.

— Точно за това ти говоря — прекъсна го Ветър. — Ами ако наистина съществуват такива неща като „протритите места“, то това би могло да се случи в Аркуей и Финсбъри Парк, но най-тънкото от всички места се намира тук, в Крауч Енд. Понякога си казвам, че ще настъпи ден, когато и последният слой кожа между нас и онова, което се намира от вътрешната страна на топката, ще се протрие окончателно. Ден, в който дори и половината от това, което ни разказа жената, ще се окаже истина.

Фарнъм мълчеше. Той стигна до заключението, че полицай Ветър сигурно вярва и в хиромантията, френологията и розенкройцерите.

— Прочети съдържанието на онези папки — посъветва го Ветър, надигайки се от мястото си. Когато се изправи, сложил ръка на кръста си, и се протегна, се чу изхрущяване. — Ще отида да подишам малко чист въздух.

Той излезе на улицата, Фарнъм го проследи с поглед, а в душата му се смесваха удивление и недоволство. В това, че на Ветър му хлопа дъската, нямаше никакво съмнение. Освен това обича и да пуши от чуждите цигари, които никак не са евтини в този прекрасен нов свят на социализма и управлението на всеобщото благоденствие. Той взе бележника на Ветър и започна да го прелиства, припомняйки си разказа на американката.

И, естествено, ще прочете скритото в онези папки, подредени в продълговатия шкаф.

Ще направи това, за да се посмее хубавичко.

Момичето — или младата жена, ако искате да бъдете точни (изглежда всички американци в момента се придържат към тази гледна точка) — нахълта в полицейския участък миналата вечер в единайсет и петнайсет. Косите ѝ бяха оплетени и разрошени, а очите — широко отворени. В ръцете си стискаше дамска чанта.

— Лони! — извика тя. — Моля ви, трябва да намерите Лони!

— Ще направим всичко, което зависи от нас, можете да разчитате на това — увери я Ветър. — Но първо ни разкажете кой е Лони.

— Той е мъртъв — промълви младата жена. — Знам, че е мъртъв. — Тя заплака, после започна да се смее — по-скоро да се кикоти. Чантата се изплъзна от ръцете ѝ — изглежда я овладяваше пристъп на истерия.

По принцип по това време на денонощието полицейският участък беше почти пуст. Сега сержант Реймънд слушаше някаква пакистанка, разказваща със свръхестествено спокойствие как изтръгнали чантата от ръцете ѝ — бил някакъв младеж, целият покрит с татуировки на футболни теми, със сини коси, издигнати на висок гребен. Това се случило на Хилфилд Авеню. Ветър видя как Фарнъм влезе в участъка от чакалнята, където снемаше старите плакати от стените (НИМА В СЪРЦЕТО ВИ НЯМА МЯСТО ЗА ИЗОСТАВЕНИТЕ ДЕЦА?) и залепяше нови (ШЕСТ ПРАВИЛА ЗА

БЕЗОПАСНОСТ НА ВЕЛОСИПЕДИСТИТЕ ПРИ НОЩНО КОЛОЕЗДЕНЕ).

Ветър извика Фарнъм при себе си и даде знак на сержант Реймънд, който се обърна рязко, едва дочул истеричния глас на американката, да продължава да си гледа работата. Реймънд, който чупеше пръстите на джебчиите като кибритени клечки („Чуй ме, приятелю“, говореше той, когато го караха да оправдае това си незаконно действие, „в края на краищата, петдесет милиона кокошкари не могат да бъдат натикани зад решетките“), не беше особено подходящ за разговор с жена, изпаднала в истерия.

— Лони! — крещеше тя. — О, моля ви, помогнете ми! Те хванаха Лони!

Пакистанката се обърна към американката, спокойно я измери с поглед, след което отново се завъртя към сержант Реймънд и поднови разказа си за откраднатата чанта.

— Госпожо — започна Фарнъм.

— Какво се случва всъщност там при вас? — прошепна младата жена. Тя едва си поемаше дъх и гърдите ѝ конвулсивно се надигаха и спадаха, Фарнъм забеляза неголяма дракотина на лявата ѝ буза. Красиво малко птиченце с прелестни гърдички — малки, но високи и стегнати — и пищен облак от златисто-кестеняви коси. Бе облечена скромно, но достатъчно скъпо. На една от обувките ѝ беше счупено токчето.

— Какво се случва всъщност там при вас? — повтори тя. — Чудовища.

Пакистанката отново я погледна и се усмихна. Имаше прогнили зъби. Усмивката ѝ се изпари моментално, като по магия, когато в ръцете ѝ се озова бланката „Изгубена и открадната собственост“, която Реймънд ѝ бе подал.

— Направи кафе за дамата и го отнеси в стая номер три — каза Ветър. — Вие не искате ли кафе, госпожо?

— Лони — промълви американката. — Знам, че е мъртъв.

— Не се тревожете за нищо, госпожо, елате със стария Тед Ветър и бързо ще решим вашия проблем — каза той, помагайки ѝ да се изправи. Жената продължаваше да говори с тих, стенещ глас, докато той я водеше по коридора, обгърнал с едната си ръка талията ѝ. Тя понакуцваше заради счупеното си токче.

Фарнъм приготви кафето и го донесе в стая номер три — обикновено бяло помещение, в което имаше изподраскана маса, четири стола и голям съд за вода в ъгъла. Ветър постави чашката пред американката.

— Ето, госпожо — каза той. — Това може да ви поуспокои малко. Ако искате захар.

— Не мога да пия това — прошепна тя. — Не мога — в този момент жената стисна порцелановата чаша — отдавна забравен сувенир от Блекпул — с двете си ръце, сякаш опитвайки се да се стопли. Ръцете ѝ трепереха и на Фарнъм му се искаше да ѝ каже да постави чашата на масата, за да не разлее кафето и да си изгори пръстите.

— Не мога — отново промълви тя. После поднесе чашата към устните си, все още стискайки я с двете си ръце, досущ както правят децата, когато пият бульон, и започна да пие. Когато погледът ѝ срещна техния, той беше детски поглед — смутен, изморен, умоляващ и в същото време поддържащ дистанция. Като че ли случилото се я бе потресло още в младостта ѝ, все едно някаква невидима ръка се бе спуснала от небето и бе отнесла последните двайсет години от живота ѝ, оставяйки в тази малка бяла стаичка за разпити в Крауч Енд едно дете, облечено в дрехите на възрастен американец.

— Лони — прошепна тя. — Чудовища. Ще ми помогнете ли? Можете ли да ми помогнете? Моля ви, помогнете ми! Може би все още е жив. Може би. Аз съм американска гражданка! — внезапно извика тя и после, сякаш бе казала нещо срамно, избухна в ридания.

Ветър я потупа по рамото.

— Е, госпожо. Мисля, че ще успеем да ви помогнем да намерите вашия Лони. Това е съпругът ви, нали?

Тя кимна, без да престава да плаче.

— Дани и Норма останаха в хотела с бавачката си, те спят, чакат го да се върне и да ги целуне.

— Сега ви моля да се успокоите и да ни разкажете какво се случи всъщност.

— И къде се случи — добави Фарнъм.

Ветър мигновено го стрелна с поглед и се намръщи.

— Точно там е работата! — възкликна жената. — Нямам никаква представа къде се случи! Дори не съм уверена, че се е случило изобщо,

знам само, че беше ужасно!

Ветър извади бележника си.

— Как се казвате, госпожо?

— Дорис Фрийман. Съпругът ми е Леонард Фрийман. Настанихме се в хотел „Интерконтинентал“. Ние сме американски граждани. — Този път споменаването на гражданството ѝ изглежда донякъде я успокои. Тя пи още няколко глътки от кафето и остави чашата на масата, Фарнъм забеляза, че дланите ѝ са адски зачервени. Ще почувстваш болката от изгарянето по-късно, милинка, помисли си той.

Ветър записваше всичко в бележника си. После хвърли бегъл поглед на Фарнъм, който почти не забеляза това.

— Вие тук на почивка ли сте? — попита Фарнъм американката.

— Да, две седмици тук и една седмица, която възнамерявахме да прекараме в Испания, в Барселона. Но нали това няма да ни помогне да намерим Лони? Защо ми задавате такива глупави въпроси?

— Опитвам се да се запозная с вашето неотдавнашно минало, госпожо Фрийман — отвърна Фарнъм. Без да го осъзнават, и двамата полицаи говореха с тих и успокояващ глас. — А сега ни разкажете какво точно се случи с вас. Няма нужда да подбирате думите, просто ни разкажете всичко, което ви идва наум.

— Защо в Лондон е толкова трудно да се намери такси? — внезапно попита американката.

Фарнъм не знаеше какво да ѝ отговори, но Ветър реагира веднага на този въпрос, сякаш имаше непосредствено отношение към случилото се.

— Трудно ми е да ви обясня, госпожо. Отчасти заради голямото количество туристи. А защо ви интересува това? Трудно ви беше да намерите такси, за да дойдете в Крауч Енд?

— Да — отговори жената. — Излязохме от хотела в три часа и отидохме в книжарница „Хачард“. Това е на Кеймбридж Съркъс, нали така?

— Недалеч от него — съгласи се Ветър. — Прекрасен голям магазин за всякаква литература, нали, госпожо?

— Без никакви усилия си хванахме такси от „Интерконтинентал“, те стоят там на опашка. Но когато излязохме от книжарницата, не забелязахме нито една кола. Накрая едно такси се

спря, обаче шофьорът само се засмя и поклати глава, когато Лони му каза, че трябва да отидем в Крауч Енд.

— Това е вярно, те често се държат като истински задници, когато трябва да пътуват до някой от крайните квартали — извинете грубостта ми, госпожо.

— Той даже се отказа от единия паунд бакшиш — каза Дорис Фрийман и в гласа ѝ прозвуча онова недоумение, толкова характерно за американците. — Чакахме близо половин час, докато един шофьор не се съгласи да ни откара дотук. По това време вече бе станало пет и половина, а може би и пет и четирийсет и пет. И тогава Лони откри, че е загубил адреса.

Тя отново сграбчи чашата в ръце.

— Имахте намерение да посетите някого, така ли? — попита Ветър.

— Да, един колега на мъжа ми. Адвокат на име Джон Скуейлс. Съпругът ми никога не се е срещал с него лично, но фирмите, в които работят — тя направи неопределен знак.

— Си сътрудничат една с друга?

— Да, нещо такова. Когато господин Скуейлс разбра, че ще идваме в Лондон, ни покани у тях на вечеря. Лони, разбира се, винаги му бе писал на служебния му адрес, но имаше надраскан някъде на хартия и домашния му. След като седнахме в таксито, стана ясно, че го е изгубил. Единственото, което помнеше, бе че господин Скуейлс живее в Крауч Енд.

Тя ги изгледа мрачно.

— Крауч Енд^[1] и самото название ми се струва някак си отблъскващо.

— И как постъпихте по-нататък? — попита Ветър.

Тя започна да разказва. По времето, когато жената завърши своя разказ, първата чаша кафе отдавна бе изпита, както и втората, а полицай Ветър бе изписал почти целия си бележник с разкривения си, неравен почерк.

Лони Фрийман беше едър мъж и когато се наклони напред, седнал на просторната задна седалка, за да говори с шофьора, поразително ѝ напомни на онзи юноша, когото тя бе видяла за първи път на баскетболния мач в колежа, когато беше последен курс — той

седеше на скамейката, коленете му се намираха някъде около ушите, а огромните му длани бяха отпуснати между краката му. Само че тогава бе облечен с баскетболни шорти и имаше кърпа около врата си, докато сега носеше костюм с вратовръзка. По принцип той не взимаше често участие в мачовете, припомни си тя с нежност, просто защото не бе толкова добър играч. И постоянно губеше разни адреси.

Шофьорът изслуша снизходително разказа за изгубения адрес. Той беше възрастен човек в безукорен сив летен костюм — пълната противоположност на мръсните нийоркски таксиджии с техните изпомачкани, лекъосани гащеризони. Единствено карираното кепе на главата му не хармонираше с изрядния костюм, но дори и то му придаваше известен чар — възрастният водач изглеждаше като автомобилен състезател с него. Навън покрай Кеймбридж Съркъс се носеха безброй автомобили; рекламният плакат на театъра в съседство приканваше минувачите да гледат, по всяка вероятност, безкрайните сценични постановки на „фантома на операта“.

— Ами вижте какво ще ви посъветвам, господине — каза шофьорът. — Ще ви откарам в Крауч Енд, там ще спрем покрай някоя телефонна кабина, вие ще се обадите на своя приятел, и аз ще ви закарам до самия му праг.

— Прекрасна мисъл! — искрено отвърна Дорис. Бяха прекарвали в Лондон вече шест дни и тя не можеше да се сети за друг град, чиито жители да са по-отзивчиви и цивилизовани.

— Благодаря ви — кимна Лони и се отпусна на седалката. Той прегърна Дорис през рамо и ѝ се усмихна: — Виждаш ли? Никакви проблеми няма.

— Но не благодарение на тебе — каза тя уж саркастично и го ръгна лекичко в корема с лакът.

— Значи решено — произнесе водачът. — И тъй, смело напред към Крауч Енд.

Беше краят на август и незатихващият горещ вятър разпиляваше боклука по улиците и развяваше саката и полите на мъжете и жените, които бързаха да се приберат вкъщи след работа. Слънцето клонеше към залез и когато лъчите му проблясваха между сградите, Дорис забеляза, че е придобило червеникав оттенък. Шофьорът си мърмореше нещо под носа си. Дорис се почувства по-спокойно, усещайки прегърналата я ръка на Лони — казано честно, ѝ се

струваше, че за последните шест дни го бе виждала по-често, отколкото през цялата изминала година, и тя с удоволствие отбеляза, че това много ѝ харесва. Дорис никога по-рано не бе напускала Америка и непрекъснато си напомняше, че сега се намира в Англия, а оттук ще отиде в Барселона. Хиляди млади жени ще ѝ завидват.

След това слънцето изчезна зад стените на зданията и тя незабавно изгуби всякакво чувство за посока. След пристигането си в Лондон бе забелязала, че возенето в такси винаги ѝ въздейства по този начин. Градът представляваше колосален лабиринт от пътища, ниски постройките, които едно време са били конюшни, възвишения, задънени улици, тесни алеи и малки хотелчета, и Дорис не можеше да разбере как хората се ориентират в тези райони и намират интересувания ги път. Когато накрая сподели това с Лони, той ѝ отговори, че намират пътя „много внимателно“, като в онзи виц, където питат за любовта при таралежите. Сякаш тя не бе забелязала, че всеки шофьор държи справочника „Улиците на Лондон“ на разположение в жабката?

Това беше най-продължителното пътуване с такси, което бяха предприемали, откакто бяха пристигнали тук. Модерната част на града бе останала далеч назад (независимо от натрапчивото усещане, че се въртят в кръг). Преминаха през район, където се вихреше строителство на високи жилищни блокове от монолитен железобетон, които не показваха никакви признаци на живот (всъщност не, поправи се тя по-късно, когато разговаряше с Ветър и Фарнъм в малката бяла стаичка; бе мярнала някакво момченце, което седеше на бордюра и драскаше кибритени клечки), после преминаха през район на неголеми евтини павилиони и плодови магазини, и ето, че — никак не е за чудене, че пътуването из Лондон взема акъла на гостите на града — отново се озоваха право в центъра на един модерен район.

— Мярнах даже един „МакДоналдс“ там — съобщи тя на Ветър и Фарнъм с такъв глас, с какъвто обикновено говорят за Сфинкса и висящите градини на Семирамида.

— Наистина ли? — възкликна Ветър с изумление и уважение — тя бе достигнала състояние, в което си спомняше всичко — до най-дребния детайл — и никак не му се искаше да наруши настроението ѝ, поне дотогава, докато не им разкаже всичко, което знае.

Модерният район остана отзад заедно с „Макдоналдс“ — а в неговия център. Сега се носеха из някакво открито пространство,

слънцето представляваше ярък оранжев балон, висящ над хоризонта, заливащ улицата със странна светлина, при която минувачите изглеждаха така, сякаш всеки момент ще избухнат в ослепителни пламъци.

— И тогава обстановката започна да се променя — каза жената. Гласът ѝ почти бе утихнал, а ръцете ѝ бяха започнали отново да треперят.

Ветър се наклони напред, внимателно вглеждайки се в лицето ѝ.

— Да се променя? Как? По какъв начин започна да се променя обстановката, госпожо Фрийман?

Те преминали покрай една будка за вестници, разказа им тя, и на рекламното табло до павилиона било написано с огромни букви: „ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ“.

— Лони, виж това!

— Кое? — той се обърна, но вестникарският павилион вече бе останал далеч отзад.

— Там беше написано: „Шестдесет души изчезват под земята. Ужасна трагедия.“ Какво мислиш, къде се е случило това? В метрото?

— Може би. Напълно възможно е да става дума за катастрофа на влакове в метрото.

— Дали? — тя се наклони напред към шофьора. — Господине, знаете ли нещо за това? За някаква катастрофа в метрото?

— Имате предвид сблъскването на влаковете, госпожо? Не, нищо не съм чул за това.

— Имате радио, нали?

— Не, в таксито няма радио, госпожо.

— Лони?

— Да?

Но в този момент тя забеляза, че Лони вече бе изгубил интерес към случилото се. Той отново преравяше джобовете си (а понеже носеше панталони, жилетка и сако, то имаше доста да рови) в търсене на хартийката, на която бе написан адресът на Джон Скуейлс.

Текстът, написан с тебешир на рекламното табло до павилиона за вестници, отново и отново се повтаряше в съзнанието ѝ. Там трябваше да бъде написано: „ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ УМИРАТ В РЕЗУЛТАТ НА КАТАСТРОФА В МЕТРОТО“. Но вместо това — „ШЕСТДЕСЕТ

ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ“. Този надпис нещо я безпокоеше. Там не бе казано „умират“, а „изчезват“, тъй както в отминалите времена се е говорило за моряците, потънали в морето.

Ужасна трагедия под земята.

Това съвсем не ѝ харесваше. Караше я да си мисли за гробища, подземна канализация и за мръснобели, отвратителни подпухнали същества, внезапно появяващи се от канализационните тръби; те обвиват с ръце (а може би и с пипала) нещастните хора, чакащи на перона, и ги завличат в мрака.

Завиха надясно. На ъгъла, редом до три спрени мотоциклета, бяха застанали момчета с рокерски якета. Те проследиха с поглед таксито и за миг — залязващото слънце светеше право в лицето ѝ и я заслепяваше — на Дорис ѝ се стори, че мотоциклетистите имат нечовешки глави. За един кратък миг тя беше убедена, че над черните кожени якета лъцят мазни глави на плъхове с блестящи черни очи, фокусирани в таксито. После осветлението едва-едва се измени и тя видя, че очевидно е сбъркала; това бяха всичко на всичко трима млади хора, които пушеха цигари пред английската разновидност на американската сладкарница.

— Ето че пристигнахме — каза Лони, прекратявайки ровичкането из джобовете и показвайки с пръст знака зад прозореца. На него пишеше: „Крауч Хил Роуд“. Старинни тухлени къщи, подобни на сънливи вдовици, се притискаха една към друга; изглеждаха така, сякаш се взират в таксито с помътнелите очи на прозорците си. Тук-там сновяха дечица на велосипеди — както двуколесни, така и триколесни. Двама малчугани се опитваха да се пързаят на ролкови кънки, но без особен успех. Бащите на семействата, прибрали се къщи от работа, седяха на пейките пред домовете си, пушеха, говореха си и наглеждаха децата. Всичко изглеждаше абсолютно нормално.

Таксито спря пред унил на вид ресторант с малък надпис на витрината. Той съобщаваше, че заведението „има лиценз“, а далеч по-големите букви известяваха, че в ресторанта се продава сос къри за къщи. На перваза под надписа спеше гигантска сива котка. До ресторанта се издигаше самотна телефонна кабина.

— Ето телефон, господине — каза шофьорът. — Разберете какъв е адресът на вашия приятел, и аз ще го откроя.

— Ще се постарая — усмихна се Лони и излезе от колата.

Дорис постоя за няколко секунди в таксито, след което също излезе навън и се качи на тротоара, решила да раздвижи за малко краката си. На улицата още духаше горещият вятър. Той притисна полата в коленете ѝ и буквално залепи една опаковка от сладолед за глезена ѝ. Дорис с погнуса я отстрани. Когато вдигна глава, забеляза, че се визира през прозореца на ресторанта право в големия сив котарак. Той също се вгледа в нея, едноок и невъзмутим. Половината му муцуна бе изподрана в някаква отдавнашна схватка. Вместо козина по нея се виждаше изродена и гола розовееща плът, осеяна с белези, а на мястото на окоето се белееше млечнобяла ципа.

Котаракът беззвучно измяука, вперил поглед в нея иззад стъклото.

Изпълнена с отвращение, тя се приближи до телефонния автомат и се загледа вътре през мръсните стъкла на кабината. Лони събра палец и показалец в знак, че всичко е наред, и ѝ намигна. После пусна монета в прореза на автомата, набра някакъв номер и започна да говори. Беззвучно — заради стъклото — се засмя. Съвсем като котарака. Дорис се огледа в търсене на сивата котка, но на прозореца на ресторанта нямаше никой. В сумрака отзад се виждаха бели столове, поставени с краката нагоре върху бели маси, както и някакъв старец, който търкаше пода с мокър парцал. Обръщайки се обратно, тя забеляза, че Лони нещо си записва. Той прибра химикалката в джоба на сакото си, поднесе към лицето си лист хартия — Дорис забеляза написания на нея адрес — каза нещо в слушалката, остави я на мястото ѝ и излезе от кабината.

Лони триумфално размаха листчето към нея.

— Виждаш ли, ето го — в този момент очите му надзърнаха зад рамото ѝ и той изведнъж се намръщи. — А къде изчезна този дяволски автомобил?

Дорис се обърна. Таксито го нямаше. Там, където бе стояло до преди малко, сега се виждаше единствено празно място, бордюрът и някакви смачкани хартии, лениво поклащащи се в канавката под поривите на вятъра. От другата страна на улицата две деца се захилиха, прегърнали се едно друго. На Дорис ѝ направи впечатление,

че едното има уродлива ръка, напомняща щипка на рак или скорпион. Тя си помисли за националната система за здравеопазването — това беше нейна грижа. Децата продължаваха да ги наблюдават от отсрещната страна, видяха, че Дорис ги гледа, и отново се прегърнаха, кискайки се.

— Не знам — отговори тя, чувствайки се замаяна и сякаш не на себе си и. Тази горещина, неумолимият вятър, чиято сила ни най-малко не отслабваше, почти нарисувана светлина.

— По кое време става това? — внезапно попита Фарнъм.

— Нямам никаква представа — отвърна Дорис Фрийман, изгубила нишката на повествованието. — Мисля, че беше шест часа. Или седем без двамайсет.

— Добре, продължавайте — кимна Фарнъм, отлично съзнавайки, че през август залезът никога не започва — дори и по най-приблизителни сметки — по-рано от седем и половина.

— Какво направи този шофьор? — попита Лони, все още оглеждайки се наоколо. Изглежда смяташе, че раздразнението му би могло незабавно да върне таксито на предишното място. — Просто запали двигателя и потегли?

— Може би, когато ти вдигна ръка — Дорис, вдигайки ръка, повтори същия знак, който бе направил Лони в телефонната кабина. — Може би, когато ти направи ето така, той е решил, че повече не ни е необходим.

— Доста време би ми отнело да го убедя да си тръгне, без да платя онези два паунда и пет пенса, които показваше броячът. — Лони изпръхтя недоволно и се приближи до канавката. От другата страна на Крауч Хил Роуд двете деца продължаваха да се кикотят.

— Хей! — извика Лони. — Хей, деца!

— Вие американец ли сте, господине? — попита момчето с ръката-щипка.

— Да — усмихна се, кимвайки, Лони. — Видяхте ли тук една кола? Такси? Да знаете накъде потегли?

Децата се замислиха над въпроса му. До момчето стоеше момиченце на пет години с невчесани кестеняви коси, щръкнали в най-различни посоки. Тя се приближи до бордюра на противоположната страна на улицата, сложи ръчичките си около устата като мегафон и, продължавайки да се киска, изкрещя към тях:

— Бягай оттука, Джо!

Лони зяпна от изненада.

— Господине! Господине! Господине! — закрепця момчето, неистово размахвайки уродливата си ръка.

Децата изведнъж побягнаха, свиха зад ъгъла и се скриха от поглед, оставяйки зад себе си единствено отзвука от своя смях.

Потресен, Лони се обърна към Дорис:

— Май не всички деца в Крауч Енд обичат американците — сконфузено рече той.

Тя нервно се огледа наоколо. Сега улицата изглеждаше пустинна.

Лони прегърна съпругата си.

— Е, какво да се прави, миличка, изглежда ще трябва да повървим пеш.

— Не мисля, че това ще ми хареса. Току-виж тези две дечица изтичали за по-големите си братя. — Тя се засмя, за да покаже, че се шегува, но в смеха ѝ се усещаше острата нотка на страха. Вятърът бе придобил сюрреалистични измерения, което никак не ѝ харесваше. Жалко, че не останаха в хотела.

— Нямаме друг избор — каза тя. — Не може да се каже, че улицата е препълнена от таксите, нали? Лони, защо шофьорът ни остави тук? Той изглеждаше толкова приятен човек.

— Нямам и най-малка представа. Обаче Джон подробно ми обясни как да стигнем до къщата му. Той живее на Брас Енд, която представлява много къса задънена улица и, както излиза, даже я няма в справочника „Улиците на Лондон“. — Докато говореше на Дорис, той я бе повел от телефонната кабина, ресторанта, продаващ къри за вкъщи, и опустелия тротоар. Отново вървяха по Крауч Хил Роуд. — Сега трябва да завием надясно, по Хилфилд Авеню, да го преминем до половината и да свърнем наляво, след което при първата пряка свиваме надясно или наляво? Няма значение, това е Петри Стрийт. Втората отляво ще бъде Брас Енд.

— И ти си запомнил всичко това?

— Мога да бъда отличен свидетел — смело заяви Лони и тя едва можа да се задържи на краката си от смях. Той умееше да запазва самообладание и при най-неприятните моменти, и не позволяваше на проблемите да развалят настроението му.

На стената на полицейския участък в Крауч Енд бе закачена карта на района, увеличена и значително по-подробна от справочника „Улиците на Лондон“. Фарнъм се доближи до нея и започна да търси нещо, пхнал ръце в джобовете си. Участъкът бе потънал в тишина. Ветър още не се бе върнал — изглежда проветряваше мозъка си, помисли си младият полицай — а Реймънд отдавна бе приключил разговора с жената, на която бяха откраднали чантичката.

Фарнъм постави пръста си на онова място, където таксиметровият шофьор по всяка вероятност бе оставил американците (ако можеше да се вярва на историята на жената, естествено). Пътят към дома на техния приятел изглеждаше достатъчно елементарен. По Крауч Хил Роуд към Хилфилд Авеню, после наляво по Викърс Лейн, след което пак наляво, но по Петри Стрийт. Брас Енд, тръгваща от Петри Стрийт, изглеждаше тъй, все едно някой я е забравил, и бе дълга само шест или осем къщи. В най-лошия случай не повече от километър. Дори и американците са в състояние да пропътуват един километър, без да се заблудят.

В помещението нахълта сержант Реймънд. Той вече се бе преоблякъл и в момента закопчаваше ципа на коженото си яке.

— Реймънд? — учуди се Фарнъм. — Още ли си тук?

— Още съм тука, но тъкмо си тръгвам, мой безбради красавецо.

— Добре, изчезвай тогава — озъби се Фарнъм, едва удържайки усмивката си. Реймънд го плашеше мъничко. Само един поглед към този кучи син бе достатъчен, за да разбере, че той стои точно на границата, разделяща свестния момък от престъпника. Извит бял белег, подобен на дебел конец, се спускаше от левия ъгъл на устата му чак до адамовата му ябълка. Реймънд се кълнеше, че веднъж някакъв джебчия едва не му прерязал гърлото с острия край на счупена бутилка и че именно поради това така му харесва да троши пръстите им. Според Фарнъм това си беше чиста лъжа. Реймънд чупеше пръстите на джебчиите единствено, защото обожаваше изхрущяването, с което те се речупваха, особено в ставите.

— Имаш ли цигара? — попита Реймънд. Фарнъм въздъхна и му даде една. Когато сержантът я запали и вдъхна дима, Фарнъм го попита:

— На Крауч Хил Роуд има ли ресторант, където да продават къри за вкъщи?

— Доколкото помня, не, красавецо — отвърна му сержантът.

— И аз така си мислех.

— Проблем ли имаш, миличък?

— Не — трепна Фарнъм, може би твърде рязко, припомняйки си разрошените коси и уголемените от страх очи на Дорис Фрийман.

Недалеч от края на Крауч Хил Роуд Дорис и Лони Фрийман свърнаха по Хилфилд Авеню, от двете страни, на която се простираха в редици импозантни, построени с вкус домове — досущ като черупки, помисли си тя, с хирургическа точност разделени отвътре на квартири и стаи.

— Дотук всичко е наред, нали? — попита я Лони.

— Да, но всъщност — започна тя, но тъкмо в този момент се дочуха нечии тихи стонове.

И двамата мигом се спряха. Звукът идваше точно отдясно пред тях, оттам където високият жив плет ограждаше неголямо дворче. Лони веднага се насочи натам, обаче Дорис го сграбчи за ръката.

— Не отивай там, Лони! — помоли го тя.

— Какво значи „не отивай там“? — учуди се той. — Там някой има нужда от помощ.

Тя го последва с нервни крачки. Оградата от жив плет бе висока, но не особено дебела. Лони я разгърна с усилие и видя неголям четвъртит участък, обграден от цветя. Ливадата беше яркозелена. Само в центъра ѝ се забелязваше някакво черно димящо петно — или поне така ѝ се стори на пръв поглед. Когато отново надзърна иззад рамото на Лони — раменете на мъже ѝ бяха твърде високи, за да погледне през тях — Дорис видя яма в земята, чиито очертания напомняха тези на човек. От нея се издигаха струйки дим.

„ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ.“

Стоновете идваха от ямата и Лони започна да си пробива път през живия плет в посока към нея.

— Лони — повтори Дорис. — Моля те, не отивай там.

— Някой има нужда от помощ — отвърна той и се провря през живия плет, съпроводен от изпращяването на късация се плат. Тя забеляза как той се приближава към дупката, след което живият плет се събра отново пред нея в непроницаема стена. В съзнанието ѝ се отпечата смътният силует на вървящата напред фигура. Дорис се опита

да го последва, но усилията ѝ бяха възнаградени единствено от драскотините от късите клонки на живия плет — блузата ѝ беше без ръкави.

— Лони! — извика тя мъжа си, внезапно връхлетяна от необясним страх. — Лони, върни се!

— Една минутка, мила!

Къщата зад живия плет се вираше в нея равнодушно и безстрастно.

Стоновете продължаваха, но сега звучаха някак си ниско — гърлено, почти ликуващо. Нима Лони не чуваше това?

— Хей, има ли някой там? — дочу тя гласа на Лони. — Там има О-о! Хей! Господи!!! — внезапно изкрещя съпругът ѝ. Тя никога по-рано не го бе чувала да крещи, и сега краката ѝ се подкосиха от вика му. С трескав поглед тя се заглежда наоколо, стараейки се да намери някаква пролука в плета, някаква пътечка, каквото и да е, но не откри нищичко. Пред очите ѝ изплуваха образите на мотоциклетистите, за секунда заприличали на плъхове, котаракът с порозовялата от белези муцуна, момченцето с уродливата ръка, приличаща на щипка.

— Лони! — опита се да изкрещи тя, но не успя да издаде нито звук.

Изад живия плет се дочу шум от боричкане. Стоновете бяха изчезнали. На тяхно място се бяха появили мокри, мляскащи звуци. Изведнъж Лони изскочи обратно през гъвковите прашнозелени клонки, сякаш някой го бе блъснал силно. Левият ръкав на сакото му беше разкъсан и изцапан с някаква черна мръсотия, която димеше също както и самата яма.

— Дорис, бягай!

— Лони, какво...

— Бягай! — Лицето му беше пребледняло като платно.

Дорис панически се заглежда в търсене на полицаи. Или въобще на когото и да било. Обаче Хилфилд Авеню беше, както изглеждаше, част от някакъв огромен запустял град, и тя не забеляза никакви признаци на живот или движение. Тогава тя погледна назад към живия плет и в този момент забеляза още нещо, провиращо се през него, нещо по-черно от чернотата, което ѝ се стори пълна противоположност на познатия ѝ свят.

И то издаваше тези мляскащи звуци.

Мигновение — и късите клонки на живия плет зашумоляха. Дорис замръзна на мястото си като хипнотизирана. Тя би стояла там вечно (така каза после на Фарнъм и Ветър), ако Лони не я бе хванал за ръката и не ѝ бе закрепял — да, Лони, който никога не повишаваше глас, неистово ѝ закрепя — тя би стояла там и досега. Би стояла там.

Но те се втурнаха да бягат.

— Накъде? — попита Фарнъм, обаче тя не знаеше. Лони напълно бе загубил самообладание, бе обхванат от пристъп на истерична паника и отвращение — това бе всичко, което тя си спомняше. Той стискаше китката ѝ в своите пръсти като в менгеме, като в белезници, и те тичаха, отдалечавайки се от къщата, издигаща се над живия плет, и от димящата дупка по средата на ливадата. Това тя знаеше със сигурност — останалото представляваше само верига от смътни и неясни впечатления.

Отначало да бягат беше трудно, но впоследствие стана по-лесно — сега тичаха по нанадолнището. Завиха веднъж; после още един път. Сивите сгради с високи веранди и закрити със зелени щори прозорци ги наблюдаваха, както ѝ се стори, като слепи пенсионери. Тя си спомни как Лони тичешком свали сакото си, оплескано с лепкавата черна течност, и го запрати някъде встрани. Най-накрая се озоваха на една широка улица.

— Спри! — едва произнесе тя, задъхвайки се. — Спри, не мога повече! — Свободната ѝ ръка бе притисната в хълбока ѝ, който я изгаряше, все едно в него бе забит разтопен гвоздей.

И той се спря. Бяха напуснали жилищния район и сега се намираха на ъгъла на Крауч Лейн и Норис Роуд. Надписът от другата страна на Норис Роуд гласеше, че са на километър разстояние от Слотър Тауън.

— Таун? — подсказа ѝ Ветър.

— Не — отвърна Дорис. — Слотър Тауън, с „ъ“ пред „н“-то.

Реймънд загаси в пепелника цигарата, която бе взел от Фарнъм.

— Е, аз потеглям — заяви той и се вгледа изпитателно в младия си колега. — Моят любимец трябва повече да се грижи за здравето си. Има големи тъмни кръгове под очите. Растат ли ти косми по дланите и между пръстите, миличък? — Той гръмко се закиска.

— Някога да си чувал за Крауч Лейн? — невъзмутимо попита Фарнъм.

— Имаш пред вид Крауч Хил Роуд ли, красавецо?

— Не, имам пред вид точно Крауч Лейн.

— За сефте чувам за такава улица.

— А за Норис Роуд?

— Да, такава улица има в Бейсингсток, тя се отклонява от главната.

— Не, не там.

— Е, тука няма такава улица, момченце.

По някаква причина, съвършено непонятна за него — жената явно беше чалната — Фарнъм продължаваше настойчиво с въпросите си. — А Слотър Тауън?

— Тауън, казваш? Не Таун?

— Да, точно така.

— Никога не съм чувал за него, но ако бях, щях да го заобикалям от километър.

— Защо?

— Ами защото на древния език на друидите „тауън“ е мястото, където са се извършвали ритуални жертвоприношения — с други думи, там ти изваждали очите и черния дроб. — Затягайки колана на якето си, Реймънд излезе от участъка.

Фарнъм го изпроводи с разтревожен поглед. Няма начин, със сигурност сержантът си измисли това за друидите, каза си той. Всичко, което един тъп полицай като Сид Реймънд би могъл да знае за друидите, би се събрало на върха на топлийка, и даже би останало място за „Отче наш“.

Ясно. Но дори и, ако Реймънд наистина е чул отнякъде такива сведения за друидите, това никак не променя обстоятелството, че жената положително си е загубила ума.

— Сигурно полудявам — каза Лони и се засмя с трепет в гласа си.

Дорис погледна часовника си и видя, че по някакъв начин вече беше станало осем без петнайсет. Светлината се бе променила; по-рано беше чисто оранжева, докато сега бе преляла в наситено тъмночервено. Тя се отразяваше от витрините на магазините по Норис

Роуд и обливаше в засъхнала кръв шпила на църквата отсреща. Слънцето приличаше на смачкан балон на хоризонта.

— Какво се случи там, Лони? — попита Дорис. — Какво се случи там?

— Освен това загубих и сакото си. Дяволски неприятно.

— Ти не го загуби, ти го свали и го захвърли! То беше цялото покрито с...

— Не говори глупости! — озъби се Лони. Очите му обаче не бяха сърдити; те изглеждаха меки, потресени, неспособни да фокусират погледа си. — Загубих го и това е!

— Лони, какво се случи, след като се провря през живия плет?

— Нищо. Хайде да не говорим за това. Къде се намираме сега?

— Лони.

— Не си спомням — произнесе той по-меко. — Всичко ми е като в мъгла. Стояхме един до друг после чухме този звук след това се втурнах да бягам. Това е всичко, което си спомням. — След което добави с изплашен детски глас. — Откъде накъде ще захвърлям сакото си? То си ми харесва. Пасваше си перфектно с панталоните. — Той отметна назад глава и се заля в плашещ безумен смях. Дорис разбра, че онова, което бе видял зад живия плет, най-малкото отчасти бе оказало влияние върху психиката му. Тя не беше уверена, че нещо подобно не би се случило и с нея, в случай че тя също бе надзърнала там. Но това нямаше значение. Сега най-важното бе да се измъкнат оттук. Да се махнат оттук и да се върнат в хотела при децата.

— Хайде да вземем такси. Искам да се прибера вкъщи.

— Но Джон — започна Лони.

— Майната му на Джон! — извика тя. — Тук става нещо, нищо не е както трябва, затова искам да си хвана такси и да се прибера в хотела!

— Е, добре, щом така искаш. — Лони прокара трепереща ръка по челото си. — Съгласен съм с теб. Проблемът се състои единствено в това, че не виждам пукнатото такси наоколо.

Честно казано, по Норис Роуд не се забелязваше никакъв транспорт. Това беше просторна улица, покрита с паваж. Точно по средата ѝ се проточваха стари трамвайни релси. На отсрещната страна на улицата, пред магазинче за цветя, бе паркиран старинен триколесен автомобил от серия „Д“. Не много далеч от него, от тяхната страна,

подпрян на стойката си, стоеше леко наклонен под ъгъл мотоциклет „Ямаха“. Това бе всичко. До ушите им достигаха смътни звуци на автомобилно движение, но те идваха отнякъде много далеч.

— Може би улицата е затворена поради ремонт — промърмори Лони и направи нещо изключително странно, странно най-малкото за него, защото при обичайни обстоятелства той бе спокоен и уверен в себе си мъж. Той се обърна да погледне през рамо, сякаш опасявайки се, че някой ги преследва.

— Да тръгнем пеш — каза тя.

— Накъде?

— Накъдето и да е, само да е по-далеч от Крауч Енд. Ако се махнем от този квартал, ще успеем да намерим и такси. — Внезапно тя почувства увереност в това — макар и само в това.

— Добре — сега той прояви пълната готовност да предостави контрола над нещата в нейни ръце.

Те тръгнаха по Норис Роуд по посока на залязващото слънце. Далечният шум от автомобилно движение не се променяше — той като че ли нито се отдалечаваше, нито се приближаваше. Това напомняше постоянния напор на вятъра. Чувството за пълна самота и изолация започна да й действа на нервите. Струваше й се, че ги следят, опитваше се да прогони това натрапчиво усещане, но не можеше. Ехото повтаряше звука от собствените им стъпки.

„ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ“

Случилото се зад живия плет все по-силно и по-силно действаше на съзнанието й, докато накрая тя не издържа и попита отново:

— Лони, какво се случи там?

— Не помня. И не искам да си спомням — просто отвърна той.

Минаха покрай някакъв закрит пазар. Купчина кокосови орехи, напомнящи изсушени човешки глави, се виждаха зад витрините. После видяха автоматична пералня, в която белите машини бяха отделени от обезцветените розови стени, подобно на четвъртити зъби, изпопадали от изгнили венци. Минаха покрай изцапана със сапун витрина, на която пишеше: **„ДАВА СЕ ПОД НАЕМ ПОМЕЩЕНИЕ ЗА МАГАЗИН“**. Зад сапунените петна нещо помръдваше и Дорис забеляза, че оттам я гледа розовата, осеяна с белези муцуна на стар котарак. Същия сив котарак.

Дорис прецени действията на организма си и заключи, че я обхваща непрекъснато увеличаващ се ужас. Струваше ѝ се, че вътрешностите ѝ бавно пълзят вътре в стомаха ѝ. В устата си усещаше рязък и противен привкус, сякаш я бе изплакнала с неприятна дезинфекционна течност. По паважа на Норис Роуд се стичаше свежата кръв на залеза.

Приближаваха някакъв подлез. В него цареше непрогледен мрак. Страх ме е, спокойно съобщи съзнанието ѝ. Не мога да мина оттам, там може да се случи какво ли не, моля ви, не мога.

Друга част от съзнанието ѝ я запита дали ще издържи, ако им се наложи да се върнат обратно, покрай празната витрина с обикалящия вътре котарак (по какъв начин е попаднал от ресторанта в магазина? По-добре не питай и не се замисляй за това твърде дълбоко), покрай пералнята, приличаща на зейнала уста, покрай Пазара на Изсушените Глави. Не, никой не може да я накара да мине през тъмния подлез.

Сега бяха застанали точно пред входа му. Странно боядисан влак с шест вагона — бял като кост — се материализира изведнъж пред тях, изтрополявайки над подлеза с шокираща внезапност, досущ като стоманена невеста, забързана да срещне по-скоро своя годеник. Изпод колелата изскочиха ярки искри. И двамата мигом се отдръпнаха назад, а Лони извика от изненада. Тя се вгледа в мъжа си и забеляза, че през последния час той се бе превърнал в някого, когото тя не беше виждала никога преди и изобщо не бе подозирала за съществуването му. Косата му изглеждаше посивяла и докато тя се мъчеше с всички сили да се убеди, че това е само игра на светлината, именно видът на косата му предопредели решението ѝ. Лони не беше в състояние да се върне. Следователно единственият възможен път пред тях си оставаше подлезът.

— Да тръгваме — каза тя, хващайки го за ръката. Дорис здраво стисна пръстите на Лони в своите, за да не усети той как трепери собствената ѝ ръка. — Колкото по-бързо започнем, толкова по-скоро ще свършим. — Тя се запъти напред, а той послушно я последва.

Почти бяха преминали подлеза — той се оказа доста късичък, помисли си с облекчение тя — когато нечия ръка изведнъж я хвана за рамото.

Дорис не извика. Дробовете ѝ сякаш се бяха сплескали, подобно на малки, смачкани хартиени пакети. Съзнанието ѝ искаше да се

освободи от тялото ѝ и да отлети напред. Ръката на Лони се изтръгна от дланта ѝ. Той обаче изглежда изобщо не забеляза. Съпругът ѝ вървеше от другата страна — за секунда тя зърна неговия силует, висок и слаб, на фона на яростните, кървави цветове на залеза — след което изчезна.

Ръката, сграбчила рамото ѝ, напомняше лапата на маймуна — космата и силна. Тя неумолимо я дърпаше към тежката прегърбена фигура, притаена край покритата със сажди бетонна стена. Силуетът ѝ бе сгърчен в двойната сянка между две бетонни подпори и Дорис можеше да съзре единствено очертанията ѝ очертанията на фигурата и двете светещи зелени очи.

— Дай ни цигарка, скъпа — произнесе хриптящ глас с характерен кокни акцент, и тя почувства миризмата на сурово месо, пържено в картофена мазнина, както и нещо сладко-отвратително, такова, което остава на дъното на кофите за боклук.

Тези зелени очи бяха котешки. Внезапно жената получи смразяващото предчувствие, че ако изгърбената фигура излезе от сенките, то Дорис ще види млечнобялата ципа, покрила очите, розовите резки на белезите и снопчетата опърпана сива козина.

Тя се изтръгна от хватката, отстъпи назад и усети как нещо прорязва въздуха недалеч от нея. Ръка? Или нокти? Плющящ, съскащ звук.

Още един влак премина над главата ѝ. Грохотът му беше потресаващ — той сякаш пронизваше мозъка ѝ. Отгоре, подобно на черен сняг, се посипаха сажди. Тя се втурна да бяга, обхваната от сляпа паника, за втори път през тази вечер не знаейки накъде отива или за колко време.

Споменът за изчезването на Лони бе онова, което я накара да се върне обратно. Тя се подпря на една тухлена стена, задъхвайки се, поемайки въздуха на огромни глътки, разтърсващи цялото ѝ тяло. Все още се намираше на Норис Роуд (или поне така ѝ се струваше, каза тя впоследствие на двамата полицаи; широката просторна улица бе застлана с паваж, а трамвайните релси се простираха по средата ѝ), обаче изкорубените, запустели магазинчета бяха отстъпили място на занемарени, разнебитени складове. „ДОУГЛИШ И СИН“, пишеше на една изцапана със сажди табела. Втори надпис — „АЛХАЗРЕД“ — бе

изрисуван със старинни зелени букви на избеляла тухлена стена. Под названието се виждаха множество арабски криволици и чертички.

— Лони! — извика тя, но не чу даже собственото си ехо, въпреки пълната тишина (не, не пълната тишина, каза тя на полицаите после, продължаваше да се чува шумът от движение в далечината, и звукът като че ли идваше от по-близо, в сравнение с преди, макар и не много). Думата, обозначаваща името на съпруга ѝ, падна, както ѝ се стори, от устата ѝ право на земята — като камък. Кръвта на залеза се замени от хладната сива пепел на здрача. За първи път ѝ хрумна мисълта, че докато се намира тук, в Крауч Енд — ако действително се намираще в Крауч Енд — може да настъпи нощта, и от тази мисъл пипалата на ужаса отново я обгърнаха.

Тя разказа на Ветър и Фарнъм, че за неизвестния период от време между пристигането ѝ до телефонната кабина и заключителния, финален ужас, не е забелязала съзнанието ѝ да се впуска в някакви размишления, в някакви логически, свързани и подредени мисли. Тя просто реагираше на събитията, подобно на изплашено животно. А сега бе останала и сама. Имаше огромна нужда от Лони, съзнаваше това, но нищо повече. Въобще не ѝ дойде на ум да си помисли защо този район, намиращ се на разстояние не повече от седем километра от Кеймбридж Съркълс, се оказа напълно изоставен.

Дорис Фрийман продължи да се движи нататък, викайки своя мъж. Както преди, гласът ѝ не пораждаше никакво ехо, за разлика от звука от крачките ѝ. Сенките започваха да обхващат Норис Роуд. Небето над главата ѝ бе станало пурпурно. Сигурно ставаше дума за някакво следствие от играта на сенките, а може би се дължеше на изнемогата и изтощението ѝ — но ѝ се струваше, че складовете като че ли се накланят към улицата — гладно и хищно. Прозорците, покрити с многогодишен слой мръсотия — а навярно и вековен — сякаш я наблюдаваха. Названията на табелите ставаха все по-странни, дори безумни, или поне невъзможни за произнасяне. Гласните се намираха не там, където трябва, а съгласните се групираха по такъв начин, че бяха недостъпни за който и да е човешки език. На една табела бе написано „КТХУЛУ КРИОН“, след което имаше изобилие от арабски завъртулки. Друга гласеше „ЙОГСОДОТ“, а следващата — „Р'ЛЙЕХ“. Но най-отчетливо Дорис бе запомнила следния надпис: „НРТЕСН НЙАРЛАТХОТЕП“.

— Как изобщо успяхте да запомните подобна идиотска безсмислица? — попита Фарнъм.

Дорис Фрийман бавно и уморено поклати глава:

— Нямам представа. Наистина не знам. Това е като кошмар, който искате от все сърце да забравите, веднага след като сте се събудили, но той никога не ви напуска, както се случва с повечето сънища; вместо това продължава да ви преследва за още дълго време.

Норис Роуд се простираше, както изглеждаше, в безкрая — павирана улица, разсечена от релсите на отдавна спрелите трамваи. И макар че Дорис продължаваше да върви — тя не би повярвала, ако ѝ бяха казали, че е в състояние да бяга, независимо че по-късно, ако се вярва на разказа ѝ, беше побягнала — бе спряла да зове Лони. Тя бе овладяна от ужас, неизразим ужас, ужас толкова всеобхватен, че не би повярвала, ако някой ѝ беше казал, че човек е в състояние да се сблъска с него, без да изгуби разсъдък си или да умре. Дорис можеше да обясни страха си само по един начин, но дори това, каза по-късно тя, едва започваше да покрива огромното пусто пространство, зейнало вътре в сърцето и съзнанието ѝ. Тя сподели пред двамата полицаи, че се чувствала тъй, сякаш не се намира повече на земята, а на някаква друга планета, на място толкова чуждо, че човешкият ум изобщо не е в състояние да си го представи. Дори ъглите тук изглеждаха други, различни — да не говорим за цветовете. А всичко останало, но да се говори за това е безсмислено.

Тя вървеше под небето с цвят на презряла слива, между зловецко надвисналите здания, надявайки се единствено, че някога, незнайно кога, всичко това ще приключи.

Така и стана.

Тя забеляза две фигури на тротоара отпред — това бяха децата, които тя и Лони бяха видели по-рано. Момченцето пригладдаше с ръката си щипка разрошените коси на момиченцето.

— Това е жената от Америка — каза момчето.

— Тя се изгуби — забеляза момичето.

— Изгуби своя мъж.

— Изгуби се по пътя.

— Намери тъмния път.

— Намери пътя, който води към ямата.

— Изгуби надежда.

— Намери Виещия сред звездите.

— Изяждащия измеренията.

— Слепия свирач.

Думите им звучаха все по-бързо и по-бързо, като литания, обсебваща духа, като стремително движещ се тъкачен стан. Главата ѝ се замая, а погледът ѝ не спираше да се мести от момченцето към момиченцето и обратно. Зданията се накланяха все повече и повече. На небето се появиха звезди, но това бяха чужди звезди, не тези, които ѝ се искаше да види, когато беше малко момиче, тези, под чиято светлина мечтаеше да слуша думите на любовта, когато беше млада жена. Това бяха безумни звезди в чудовищни съзвездия, ръцете ѝ закриха ушите ѝ, но те не бяха в състояние да преградят пътя на звуците, и най-накрая тя закрещя:

— Къде е мъжът ми? Къде е Лони? Какво направихте с него?

Настъпи тишина. След това момиченцето отвърна:

— Той слезе долу.

Момченцето:

— Отпрати се към Козирогата с Хилядното Потомство.

Момичето се усмихна — усмивката ѝ беше злобна, изпълнена с порочна невинност.

— Той нямаше друг избор, нали? Той носеше знака. Вие също ще го последвате.

— Лони!!! Какво направихте с...

Момченцето вдигна ръка и започна монотонно да напява, сякаш свиреше на флейта — тя не разбираше езика, но звученето на думите едва не унищожи и последните остатъци от здравия разум на Дорис Фрийман, запращайки я в обятията на парализиращ страх.

— И тогава улицата започна да се движи — каза тя на Фарнъм и Ветър. — Паважът взе да се огъва като килим. Паветата се издигаха и сгромолясваха, издигаха и сгромолясваха. Трамвайните релси се изтръгнаха от земята и полетяха във въздуха — прекрасно си спомням това, спомням си го, както си спомням и светлината от звездите, която се отразяваше в тях — и накрая паветата започнаха да се издигат във въздуха, отначало едно по едно, а после на цели купчини. Те просто изчезваха в тъмнината. Когато се изскубнаха от пръстта, се чуваше остър, раздиращ звук. Мъчителен, тежък звук така сигурно звучи земетресението. И тогава нещо започна да се появява.

— Какво? — попита Ветър. Той се бе наклонил напред, а очите му се впиваха в лицето ѝ. — Какво видяхте? Какво представляваше то?

— Пипала — произнесе тя бавно, сякаш запъвайки се. — Мисля, че бяха пипала. Но изглеждаха дебели, като стари бананови дървета, сякаш всяко едно от тях се състоеше от хиляди тънки стволове и по тези пипала се виждаха розови изпъкналости, подобни на смукала само дете от време на време напомняха на човешки лица. Едно от тях приличаше на лицето на Лони и всички бяха изкривени, все едно са в мъчителна агония. А под тях, в тъмнината под земята, имаше нещо друго. Нещо, напомнящо огромни очи.

И тогава тя замълча, неспособна да продължи разказа си, а както се изясни и впоследствие, нямаше и какво повече да се разказва. После тя помнеше единствено това, че седеше, трепереща от страх, край вратата на затворен павилион за вестници. Навярно там би си и останала, беше казала на полицаите, ако не бе видяла как в двете посоки на улицата не се носят автомобили, облени от светлината на дългообразните натриеви лампи на уличното осветление. Пред нея се мярнаха две фигури и Дорис се прилепи по-плътно до вратата, опасявайки се, че това са онези същите зли деца. Но в този момент тя забеляза, че това са младеж и девойка, хванати за ръце; младежът говореше нещо за новия филм на Мартин Скорсезе.

Дорис внимателно излезе на тротоара, готова в случай на необходимост да се скрие в сенките на вестникарския павилион, но не се стигна дотам. На петдесетина метра забеляза сравнително оживено кръстовище. Там, до светофарите, чакаха леки автомобили и камиони. От другата страна на улицата се виждаше бижутериен магазин с огромен осветен часовник на витрината. Стоманена решетка бе спусната пред стъклото, но жената съумя да види колко е часът. Беше десет без пет.

После тя се приближи до кръстовището, като непрекъснато се оглеждаше назад, въпреки уличното осветление и монотонния, успокояващ шум на преминаващите превозни средства. Болеше я цялото тяло. Тя накуцваше с единия си крак — токчето на обувката ѝ се бе счупило. Раздвижи мускулите на корема и двата крака — особено я болеше десният крак, като че ли там бе разтегнато сухожилието.

На кръстовището Дорис забеляза, че по някакъв начин се е озовала на Хилфилд Авеню и Тотнъм Роуд. Под един от стълбовете на

уличното осветление стоеше жена на около шейсет години. Сивеещите ѝ коси се подаваха изпод кърпата, увита около главата ѝ. Тя разговаряше с някакъв мъж горе-долу на същата възраст. И двамата изгледаха Дорис така, сякаш тя бе някакъв призрак.

— Полицията — изхриптя Дорис Фрийман. — Къде е полицейският участък? Аз съм гражданка на Съединените щати. Изгубих мъжа си. Трябва да намеря полицията.

— Какво се е случило с вас, миличка? — попита жената добродушно. — Изглеждате тъй, все едно някой ви е прекарал през месомелачка.

— Да не сте претърпели автомобилна катастрофа? — включи се и мъжът.

— Не. Н-не. Моля ви, знаете ли наблизо да има полицейски участък?

— Ето там, на Тотнъм Роуд — упъти я мъжът. Той извади от джоба си пакет „Плейърс“. — Не искате ли цигара? Може би това ще ви поуспокои.

— Благодаря — каза тя и взе цигарата, макар че бе спряла да пуши преди повече от четири години. Възрастният мъж трябваше да следва със запалената клечка треперещия край на цигарата, за да може Дорис да я запали.

Той погледна жената с кърпата на главата.

— Ще я поизпратя донякъде, Еви. Искам да се убедя, че тя наистина ще стигне до участъка.

— Тогава и аз ще дойда, става ли? — каза Еви и прегърна Дорис през рамо. — Какво всъщност ти се случи, миличка? Някой се опита да те нападне или.

— Не — отвърна Дорис. — Такова, улицата там имаше една котка само с едно око, улицата се отвори видях това и те говореха нещо за Слепия свирач. Трябва да намеря Лони!

Тя усещаше, че говори несвързано, но не бе в състояние да се изрази по-ясно. Както и да е, както каза по-късно на Ветър и Фарнъм, надали е било толкова несвързано, щом и мъжът, и жената, след като чули отговора ѝ, се отдръпнали от нея, все едно им била казала, че е болна от бубонна чума.

На Дорис ѝ се стори, че мъжът каза нещо от рода на:

— Отново се случи. Жената посочи с пръст:

— Полицейският участък е ей там. Пред него има едни балони — лесно ще ги забележиш. — Мъжът и жената се обърнаха и бързо взеха да се отдалечават. Жената се обърна през рамо — Дорис Фрийман забележа разширените ѝ светещи очи и неволно, без сама да знае защо, направи няколко крачки след тях.

— Не смей да се приближаваш! — пискливо извика Еви и направи знака против урочасване. Едновременно с това се притисна в мъжа, който обгърна раменете ѝ с ръка. — Не се приближавай, след като си била веднъж в Крауч Енд Таун!

И с тези думи двойката изчезна в нощта.

Сега полицай Фарнъм стоеше до вратата между общата стая и помещението, където се съхраняваха делата — макар че старите документи, за които говореше Ветър, очевидно не се съхраняваха тук. Фарнъм си направи още една чаша чай и запали последната си цигара — американката също бе пушила от пакета му.

Тя се бе отправила към хотела в компанията на медицинската сестра, която Ветър бе извикал — сестрата щеше да остане с нея до сутринта и тогава щяха да решат да я пращат ли в болница или не. В такъв случай ситуацията се усложняваше и заради децата, а понеже жената беше и американка, задаваше се първокласен скандал. Какво ли щеше да каже тя на децата си, когато се събудят на сутринта, помисли си полицаят, ако изобщо бе в състояние да им каже нещо. Може би щеше да ги събере около себе си и да им съобщи, че голямото зло чудовище от Крауч Енд Таун

(Таун)

е изяло техния татко, както правят човекоядците от приказките?

Фарнъм се намръщи и остави чашката на масата. Това не е негов проблем. За добро или за зло, но госпожа Фрийман сега щеше да се превърне в достояние на Министерството на външните работи и американското посолство, и щеше да започне големият валс на правителствата. Това не е негова работа; той беше само един полицай и в момента се стараяше да забрави за случилото се. И се надяваше, че докладът по този случай ще се пише от Ветър. Ветър можеше да си позволи да сложи името си под този безумен букет, който можеше да се появи единствено в главата на някоя безнадеждна откачалка. Той беше един изкуфял старец, който щеше да прекара целия си оставащ живот

по нощни дежурства, чак докато излезе в пенсия, когато ще му дадат златен часовник, месечен чек и безплатна квартира. Докато той, Фарнъм, си имаше свои стремления. Той се надяваше, че съвсем скоро ще стане сержант, а това означаваше, че трябва внимателно да следи за всяка своя стъпка.

Между другото, като стана дума за Ветър, къде се изгуби той? Май нещо прекалено дълго диша свежия нощен въздух.

Фарнъм прекоси общата стая и излезе навън. Застана между двата светещи балона и се загледа в Тотнъм Роуд. Ветър не се виждаше никакъв. Вече бе станало четири сутринта и наоколо се спускаше тишина, дебела и равна като саван. Какво се казваше в онова стихотворение на Уърдсуърт? „Великото сърце спокойно спи“, или нещо от този род.

Той слезе по стъпалата и се спря на тротоара, усещайки някакво безпокойство. Това бе глупаво, естествено, каза си той, и се ядоса на себе си, затова че бе позволил на безумния разказ на тази жена да заеме място във въображението му. Може би наистина заслужаваше да се страхува от онзи грубиян Сид Реймънд.

Фарнъм бавно отиде до ъгъла, надявайки се да срещне Ветър, връщаш се от нощната си разходка. Но няма да отиде по-далеч от ъгъла — ако някой разбере, че участъкът е оставен без надзор дори и за няколко минути, ще се разрази страхотен скандал, Фарнъм застана на ъгъла и се огледа настрани. Странно, но нито една от дъгообразните натриев лампи не работеше тук. Без тяхната светлина улицата изглеждаше съвсем различна. Сигурно трябва да се доложи за това, помисли си той. И къде, по дяволите, се бе дянал този Ветър?

Той реши да отиде още малко по-нататък и да разбере какво става. Но не много далеч. Не трябва да оставя полицейския участък без надзор за дълго време.

Да, ще отиде по-нататък, но съвсем мъничко.

Не бяха минали и пет минути, откакто Фарнъм излезе от участъка, и Ветър се прибра. По-младият полицай се бе отправил в противоположната посока и ако Ветър бе дошъл само минутка порано, той щеше да види как Фарнъм неуверено се спира на ъгъла, където застива колебливо за момент, след което завива и изчезва завинаги.

— Фарнъм?

Отговор не последва — чуваше се само тиктакането на часовника на стената.

— Фарнъм? — отново извика Ветър и изтри устните си с длан.

Лони Фрийман така и не беше открит. В края на краищата жена му (чиято коса бе побеляла над слепоочията) отлетя с децата си обратно в Америка. Завърнаха се с „Конкорд“. След месец тя се опита да се самоубие. Трите месеца, прекарани в санаториум, значително подобриха здравето ѝ. Понякога, в часовете на безсъние — най-често през онези вечери, когато слънцето залязва зад хоризонта като оранжево-червено кълбо — тя пропълзва на четири крака в гардероба, провира се под висящите дрехи в най-далечния ъгъл и започва да пише там с мек молив, отново и отново: „Пазете се от Козирога с Хилядното Потомство“. Това по някакъв начин я разтоварва от напрежението.

Полицай Робърт Фарнъм остави жена и двегодишни момиченца-близначки. Шийла Фарнъм написа няколко гневни писма до един от членовете на парламента от нейния избирателен район, в които твърдеше, че се случва нещо странно, че се правят опити да се потулят някои неща, че нейният Боб е бил принуден да се включи в някакво опасно тайно разследване. Той бил готов на всичко, само и само да стане сержант, на няколко пъти подчертаваше госпожа Фарнъм в писмата си до парламента. С течение на времето този достоен представител на народа престана да отговаря на тези писма, и горедолу по същото време, когато Дорис Фрийман бе изписана от санаториума с почти белоснежна глава, госпожа Фарнъм се завърна в Съсекс, където живееха родителите ѝ. Там тя се омъжи за един тип, който се занимаваше с далеч по-безопасна работа — Франк Хобс работеше като контрольор на сборния конвейер за буфери и брони на заводите на „Форд“. Наложил се да се разведе с Боб под претекст, че той я изоставил, но това бе постигнато без особени усилия.

Ветър подаде молба да излезе в пенсия по-рано от установения срок, четири месеца след онзи момент, когато Дорис Фрийман бе дошла при него в полицейския участък. Той наистина се сдоби с евтина квартира, представляваща двустайно апартаментче над магазина във Фримли. След шест месеца бе намерен мъртъв вследствие на сърдечен пристъп. В ръката си Ветър държеше халба бира „Харп“.

А в Крауч Енд, който представлява тихо предградие на Лондон, от време на време се случват странни събития. Казват, че понякога хората там се изгубват и не могат да намерят пътя си. Някои от тях се изгубват завинаги.

[1] Името произлиза от английското crouch, което означава „навеждам се, прокрадвам се, лежа на земята, готов за скок“. — Бел. прев. ↑

ЙОТО ЙОТОВ

АЗ, ДЪРВОТО

Огромна корона от пожълтяващи листа се тресеше ритмично. Силни удари се стоварваха върху вековен ствол, изтръгвайки глух тътен подобен на стенание. Листа и малки клонки се устремяваха към земята. С пукот дървото се накланяше внимателно, сякаш да избере къде да бъде лобното му място. Място, на което да се строполи в своя последен ден в света. Дървото умираше. Бавно и неумолимо неговият край настъпваше. Не изпитваше болка. Нали в крайна сметка не беше нищо повече от обикновено дърво. Само един дългогодишен исполин сред хилядите други. Имаше стотици начини дървесината му да бъде полезна с нещо. Един ден освободеното място също щеше да бъде необходимо и оползотворено.

Силните ръце на дървосекача замахваха отново и отново в опитите си да победят упорития противник. Пореден и последен удар. С нечут писък загубилият борбата раздра околните клони и политна, загубил опора. Мъжът преметна брадвата на рамо и отиде към следващото дърво. Имаше да свърши още много работа преди да се прибере при семейството си. Просто ежедневието на неговия труд.

Поспря пред следващото дърво и подпря брадвата си на него. Беше уморен от изтощителния труд. Чувстваше ръцете си премалели и сякаш налети с нещо, което ги прави нова, съвсем отделена от неговото тяло част. Обърна се и се загледа към работещите хора зад него. По целия отсрещен склон се виждаха десетки фигури, всяка заета със своите собствени задачи. Най-близо бяха двама негови приятели, с които работеше вече повече от десет години и подготвяха големия трион, за да продължат работата върху отсеченото от него дърво. Допадаше му атмосферата на задружен труд. В неговите очи на дървосекач оголелия склон имаше свой неподправен чар и, може би, дори красота. На местата, където се бяха издигали величествените колоси, сега стояха само още пресните пънове, донякъде напомнящи за своеобразни надгробни камъни. След година или две тук щеше да

обрасте с храсти и шипки. От всеки пън ще се издигнат млади филизи, но няма да могат да достигнат до отминалото великолепие на своите предци. Никога отново нямаше да се издига гора на този склон. Мъжът сви рамене. Такъв е животът — никой не може да избяга от промените. За него бе по-лесно да се остави на течението, отколкото да търси друг вариант за препитание и съществуване. Харесваше своята работа и беше добър в това, което вършеше. По един или друг начин за цял живот щеше да остане свързан с професията на дървосекача. Щеше да остане свързан и с гората по начин, за който дори не би могъл да си представи, че е възможен. Само че още не знаеше това. Още не знаеше твърде много неща.

Канеше се да започне отново своята работа, когато чу виковете. Каквото и да се случваше, ставаше някъде в началото на гората. Очевидно не беше много далеч, тъй като виковете се чуваха ясно, но ставащото беше извън неговото полезрение. Изруга тихо и грабвайки брадвата си, се втурна по посока на гласовете. Мрачни предположения се тътреха из неговото съзнание. Напоследък само неприятности ги преследваха, при това повечето завършваха с нечия смърт. От дете не си спомняше толкова много мъртъвци за такива кратки срокове. Почти нямаше къща в селото, която да не бе загубила някого. Беше ли възможно някакво проклетие да тегне над тях? Тръсна глава, за да прогони съмненията си. Може би, всичко беше просто поредица от нещастни случаи и съвпадения. Каквото и да бе причината, фактите си оставаха. Смъртта беше чест гост сред тях. Нямаше определен подбор — мъже, жени, деца — всички бяха застрашени. Наистина, всеки умираше в даден момент, но бе прекалено странно толкова много хора да загинат по всевъзможни нелепи начини. Всъщност имаше ли смърт, която да не е нелепа?

Всички, работещи на сечището, тичаха в същата посока. Загрубелите от работата на открито лица изразяваха същите мисли и чувства, вълнуващи и него. Навлезе сред вековните стволоче, но все още не можеше да види нищо. Изскочи от някакви храсти и забави крачка. На десетина метра от него вече се беше събрала група от хора. Не различаваше какво са наобиколили, но пребледнелите лица едва ли се дължаха на нещо добро. Бавно, успокоявайки дишането си, се приближи към тях.

— Господи! — промълви някой и му трябваше известно време, за да осъзнае, че възкликанието се бе отронило от неговите устни.

Не можеше да си спомни името на момчето, но го познаваше. Едва от тази година беше започнало да работи с тях, но бе невероятно способно. Имаше и необходимите за подобен труд мишци. Имаше и стотици мечти, които споделяше край огъня. С изкараните пари желаше да постигне много, но това нямаше да стане. Всичко беше приключило за него този ден.

Тялото лежеше до дървесния ствол, отпуснало се върху подаващото се от земята коренище. Над глезените му се бе прехвърлил един корен и той беше причинил смъртта му. Явно момчето се бе спънало в него и при падането се беше стоварило върху подпряната на самото дърво брадва. Острието се бе врязало във врата му и младият дървар бързо беше издъхнал. От разкъсаната артерия беше хвърчало кръв навсякъде. Дървото — виновника за трагедията — беше опръскано цялото, сякаш изтичащия от тялото живот обвиняваше своя убиец.

Погледът на дървосекача се беше втренчил невярващо в трупа. Очите му се бяха впили в ръцете на жертвата. В своята агония те се бяха впили в земята, сякаш в търсене на своето спасение в пръстта. Мъжът не можеше да повярва на невъзможната гледка пред себе си.

— Как, по дяволите, е успял да се препъне така? — по погледите, които му бяха отправени, разбра, че е изрекъл на глас мислите, които ги терзаеха. — Погледнете корена. Изглежда като да се е прехвърлил над него, след като го е спънал.

Събралите се мъже замърмориха объркано. Някои от тях започнаха да се озъртат притеснено наоколо.

— Сякаш е искал да е сигурен, че жертвата му няма да избяга — се обади някой.

— Всичко започна от смъртта на онзи лудия. Как му беше името? — един от по-възрастните суеверно зашептя. — Оня дето търсеше съкровището, помните как го намерихме в коритото на пресъхналата река, нали? Изглежда беше умрял от ужас. Лицето му беше сбръчкано до неузнаваемост.

— Може да е събудил някакво проклятие и сега то да тегне над нас!

Всички започнаха да подхвърлят в един глас по нещо и скоро успяха да се изплашат един друг. Стояха скупчили се един до друг и говореха в понижени гласове. Не им харесваше да вдигат шум в леса.

Единственото им оръжие беше брадвата на дърваря, която той беше взел в своя бяг. Някой свали ризата си и покриха главата на момчето. Нямаха с какво да го отнесат, затова решиха да отидат до селото, за да вземат носилка. Никой не си признаваше, но ги беше страх и затова всички заедно тръгнаха, за да занесат лошата вест. Не оставиха човек при трупа. Нали, в крайна сметка, вече беше умрял? Нямаше какво толкова да му се случи. Страхът вече беше влезнал в техния живот и нямаше намерение скоро да си тръгне.

Изминали бяха няколко дни от погребението на младото момче. Неясно защо, но този нещастен случай промени живота в селото до неузнаваемост. Вероятно причината за това бяха корените на дървото. Наистина те косвено бяха причинили смъртта на младежа, но не бе само това. Когато се върнаха с носилката за тялото, мъжете откриха, че краката на загиналия са съвсем свободни. Нямаше никакъв корен, който да се е прехвърлил през тях. Историята бързо се разпространи. Хората се страхуваха да излезнат в горите. Дървосекачите се опитаха да започнат работа, но не се получаваха. Непрекъснато се оглеждаха и нямаха никакво желание да се разделят един от друг. Скоро и търговците, които изкупуваха дървесина от тях, спряха да идват. Просто не си заслужаваха усилията за минималните количества, които получаваха. Тръгнаха слухове и истории. Говореше се, че гората си отмъщава, заради пораженията, нанесени ѝ от хората. Намесваха се духове и други свръхестествени създания. Каквато и да беше истината, оставаше факта, че животът се беше променил и селяните се страхуваха да живеят своя. Сякаш щяха да бъдат вечно на този свят. Всички рано или късно щяха да умрат, но не всички щяха да са живели истински. Страхът пречеше на тези хора да живеят своя си живот, така както желаят и сред тях нямаше никой, който да е способен да надмогне първичния ужас, събуден в душите им.

Майката на мъртвото момче бе единствената, която се осмеляваше да напуска пределите на селото сама. Изглежда животът ѝ бе отнет заедно с този на сина ѝ. Тя бе станала едно бледо подобие на жената, която беше. Просто сянка, останала да броди в света на живите. Всяка сутрин на развиделяване тя излизаше в гората сама.

Ходеше при дървото, където бе починало момчето и носеше цветя. Изхвърляше тези от предишния ден и оставяше новите. След като се наплачеше, повтаряше същия ритуал и на гробищата. Успяваше да се върне в селото още преди да е изгряло слънцето и се залавяше с ежедневните си занимания. Повтаряше това всеки един ден и продължаваше своя живот, или по-скоро своето съществуване. Една сутрин не се прибра.

Мъжът ѝ забеляза чак на обяд нейната липса. Не отне много време и всички вече знаеха за нейното изчезване. Провериха на гробището, тъй като беше до самото село. Цветята не бяха подменени този ден. Никой не се осмеляваше да предложи да я потърсят в гората. Във въздуха витаеше някакво напрежение и всички си разменяха угрижени погледи. Не вярваха тя все още да е жива. Оставаха още няколко часа до падането на мрака, но група, която да я търси, така и не се сформираше.

— Дяволите да ни вземат! — изруга дървосекач подпрян на своята брадва. — Какво ни става напоследък? Свили сме се като някакви баби и не смеем да мръднем. Някога бяхме мъже. Каквото и да има в тези гори, не трябва да ни плаши. — Под острия му поглед много очи виновно се забиха в земята. — Човек е създаден да владее този свят. Тези гори са си наше владение и тяхното изсичане е наше право. Така поне те са полезни за нещо.

Продължавайки с ругатните, той се запъти към смълчания лес. Въпреки пламенните му слова, никой не го последва. Щом навлезе сред дърветата, смелостта му го напусна. Беше разчитал на това, че и други ще го последват, но сега разбра, че е оставен сам. Вероятно и него вече го смятаха за мъртвец. Е, не бяха прави. Щеше да се справи. В него се разгоря някакво пламъче на гордост и то не му позволи да се върне обратно. Нямаше птичи песни. Нямаше нищо. Изглеждаше така, като че ли цялата гора е мъртва. Е, щом веднъж я изсечаха, наистина щеше да бъде мъртва. Стисна по-силно своята брадва в потните си длани. Нямаше нещо, с което един корав дървосекач да не може да преодолее. Бавно вървеше по пътеката към сечището. Щеше да се справи с това, а после и с проклетата гора.

Стъпките му отекваха в горската тишина. Без значение колко се стараше, не можеше да се движи безшумно. Шумоленето на миналогодишните листа сигнализираше точното му местонахождение.

Сетивата му бяха изострени до максималните им възможности, но нямаше какво да долови в зловещата тишина. Как една крехка женица се осмеляваше да идва тук сама? Тишината бе нарушена от нечии едва доловими стъпки. Някой все пак се беше престрашил и го бе последвал. Спря и се обърна. Не чуваше стъпките вече, а и никой не се приближи по пътеката. Само това му оставаше — някой малоумник да се опитва да си прави шеги с него. Тръгна обратно по пътеката към селото, за да пресрещне шегаджията. Какви бяха тези хора, бе? До преди малко умираха от страх, а сега даже си позволяваха шеги. След няколко крачки отново чу стъпките зад себе си. Как беше успял да го заобиколи толкова бързо и безшумно? Обърна се и затича в посока на сечището. Някой щеше да си изпати заради проявеното чувство за хумор. Тичащи стъпки прозвучаха зад него. Какво по дяволите?

Не беше някой от селото. Косъмчетата по тила му настръхнаха. Някой друг беше, а може би нещо? Спря да тича и се обърна — никой. Лесът бе пуст. Какво да направи? Не можеше да се върне в селото, или поне гордостта не му позволяваше. Който или каквото и да беше, нямаше да го остави да си тръгне. Всички тези мисли минаха през главата му за части от секундата и той реши: продължаваше напред. Обърна се рязко в посока на сечището и за момент сякаш му се мярна някаква сянка, която се сля с дървото. Тръсна глава. Вероятно всичко беше плод на превъзбуденото му въображение. Закрачи уверено напред. След миг стъпките отново го последваха. Не се обърна.

След стотина метра мина през заблатен участък от пътеката. Стъпките зашляпаха в калта след миг. Който го следваше, бе само на няколко стъпки зад него. Изведнъж усети нечия ръка на рамото си. Завъртя се замахвайки с брадвата. Ударът щеше да разсече всеки, намиращ се зад него. Обаче нямаше никой. Само шепа листа, носени от вятъра, прелетяха пред него. Господи, това негово въображение!

Сърцето му биеше диво в гърдите, но той продължи напред. Пресече оголения участък на сечището и почувства, че напрежението и тягостното очакване породени в гората изчезнаха. Поне така му се стори. Щом пристъпи сред първите дървета, всичко се появи отново. Имаше чувство, че цялата гора се е пробудила за живот и е против него. А нима не е жива гората?

Не се замисли, а приближи дървото, което бе станало лобно място на момчето. Видя цветята. Видя и майката. Стоеше плътно

притисната към дървото, като един от по-ниските клони минаваше през врата ѝ. Клонът бавно се разгъна и остави тялото да се свлече на земята. Остана една тъмно синя ивица през женската шия. Щом докосна земята, корени започнаха с пукот да се измъкват от земята и да обвиват мъртвата. Няма ужас стисна гърдите на дървосекача. Дървото живееше свой живот и убиваше, за да се предпази от хората. Трябваше да стигне в селото и да ги предупреди. В крайна сметка това беше само дърво и можеха да се справят с него. Веднъж щом го отсечаха всичко щеше да си дойде по местата. Нямаше да ги победи едно дърво.

Затича сред гората. За момент му се стори, че някаква сянка се отдели от дървото и се плъзна в леса. Сигурно е било зрителна измама, тъй като я забеляза само с периферното си зрение, докато се обръщаше. Тичаше, но не излезе на сечището. Как, по дяволите, беше успял да се заблуди? Не познаваше околността. Сякаш всичко се бе разместило. Но това бе невъзможно. Гората нямаше живот. А дали не беше някакъв дух на гората забелязания силует? Глупостта! Не биваше да се поддава на въображението си, толкова изпълнено с приказки и суеверия.

Внезапно изскочи на някаква полянка. Пред него пасеше семейство елени. Мъжкарят вдигна украсената си с корона от рога глава и го изгледа втренчено. После се наведе и продължи с тревата. Сякаш той — въоръженият с брадва човек — не можеше нищо да му стори. Погледна през рамо. Проклятие! Едно дърво вадеше корените си и се опитваше да се придвижи. Мъжът гледаше като хипнотизиран това чудо. В един момент дървото заряза опитите си и една сянка се измъкна от ствола му и прелетя към следващото.

Човекът се отърси от вцепенението си и се втурна през поляната, игнорирайки животните. След стотина метра спря. Не далеч сред дърветата се издигаше масивна скала, която опасваше поляната. Нямаше друга възможност, освен да се изкачи по нея. Притича между дърветата и се вкопчи в шуплестата канара. Бавно запълзя нагоре. Твърде бавно.

Мъжът лежеше в стегнатата прегръдка на дървото. Място, на което щеше да посрещне своя последен миг в света. Дървосекачът умираше. Бавно и неумолимо неговият край настъпваше. Не изпитваше болка. Имаше начин да бъде полезен със своето новопридобито знание. Нямаше обаче с кого да го сподели. Не беше

само едно дърво, което да е срещу тях. Самият лес беше срещу тях. Не можеше да прецени дали сам е заслужил съдбата си. Единственото, което осъзнаваше, беше, че докато има поне едно дърво, то винаги ще има и кой да се изправи срещу хората — една сянка в тъмнината, родена от самите тях.

ЛОРД ДАНСЕНИ

ПЕЧАЛНИЯТ РАЗКАЗ ЗА ТАНГОБРИНД ЗЛАТАРЯ И ЗА УЧАСТТА, КОЯТО ГО СПОЛЕТЯ

Когато Тангобринд златаря чу зловещата кашлица, той веднага се обърна върху тясната пътечка. Крадец бе той, изключително прочут, покровителстван от благородните и богоизбраните, защото не крадеше нищо по-дребно от яйце на Муму, и през целия си живот беше отмъквал само четири камъка — рубин, диамант, изумруд и сапфир; и, както е характерно за всички златари, почтеността му бе знаменита.

Сега Принцът на търговците бе дошъл при Тангобринд и му бе предложил душата на дъщеря си срещу диаманта, който е по-голям от човешка глава и може да бъде открит единствено в скута на паяка-идол Хло-хло, в неговия храм на Мунг-га-линг; понеже Принцът бе дочул, че Тангобринд е крадец, на когото можеш да се довериш.

Тангобринд намаза с масло своето тяло, измъкна се от магазинчето си, пое тайно по обиколни пътища и стигна чак до Снарп, преди някой да узнае, че е тръгнал отново по работа, или да забележи липсата на меча му от обичайното му място под тезгяха.

Оттогава пътуваше само през нощта, спотайвайки се през деня и търкайки остриетата на меча си, наречен от него Мишката, защото беше бърз и пъргав. Златаря имаше изтънчени методи на пътуване; никой не го видя да пресича равнините на Зид; никой не го видя да идва в Мърск или Тлан. О, колко обичаше той сенките!

Луната, надничаща неочаквано от буреносни облаци, би издала обикновения златар; но не и Тангобринд: стражите видяха само една приведена фигура, която ръмжеше и се хилеше. „Туй е хиена“, си казаха те. Веднъж в град Аг един от пазачите го сграбчи, но Тангобринд бе намазан с масло и се изплъзна от ръката му; едва се чу ситнежът на босите му нозе. Той знаеше, че Принцът на търговците

очаква неговото завръщане, малките му очички са отворени по цяла нощ и лъщят от алчност; знаеше, че дъщеря му лежи окована и крещяща нощ и ден. О, Тангобринд го знаеше. И ако не беше излязъл по работа, щеше да си позволи един или два пъти да се засмее. Но работата си беше работа и диамантът, който издирваше, все още лежеше в скута на Хло-хло, където се намираше през последните два милиона години, откакто Хло-хло създаде света и му дари всичко, с изключение на този скъпоценен камък, наречен Диамантът на Мъртвеца. Камъкът често биваше краден, но имаше навика винаги да се връща в скута на Хло-хло. Тангобринд знаеше това, но той не бе обикновен златар и се надяваше да надхитри Хло-хло, без да усеща склонността си към честолюбие и страст и да осъзнава, че това е суета.

Колко чевръсто той се промъкна през ямите на Снуд! — като ботаник, внимателно изследващ почвата; като танцьор, който прескача движещи се остриета. Беше доста тъмно, когато достигна до кулите на Тор, където стрелците изстрелват стрели от слонова кост по страниците, за да не би някой чужденец да промени техните закони, които наистина са лоши, но не бива да бъдат променяни от обикновени пришълци. Посред нощ те стрелят по звука от нозете на страниците. О, Тангобринд, Тангобринд, имаше ли някога друг златар като теб! Той повлече два камъка след себе си с дълги върви и стрелците стреляха по тях. Изкушаваща беше примамката, заложена в Уот, където изумруди блестяха от градската порта; но Тангобринд съзря златната нишка, изкачваща се по стената от всеки изумруд, и тежестите, които щяха да се сгромолясат върху него, ако докоснеше само един от тях, затова ги остави, но ги остави разплакан, и накрая се добра до Тет. Там всички люде се прекланят пред Хло-хло; макар че са склонни да вярват и в други богове, както ги заклеват мисионерите, но само като създания за плячка по време на лова на Хло-хло, който носи техните ореоли, както тези хора казват, на златни куки върху ловния си колан. И от Тет той дойде до град Мунг и до храма на Мунг-га-линг, пристъпи вътре и видя паяка-идол, Хло-хло, застанал там с Диаманта на Мъртвеца, блещукащ в скута му като луна по време на пълнолуние, но луна, видяна от лунатик, спал твърде дълго под нейните лъчи. Защото Диамантът на Мъртвеца имаше някакво злоещо излъчване и сякаш предвещаващо неща, които е по-добре да не бъдат споменавани тук. Лицето на паяка-идол бе обляно от лъчението на този гибелен

скъпоценен камък; друга светлина нямаше. Въпреки ужасяващите крайници и демоничното тяло, лицето му беше спокойно и очевидно неодушевано.

Лек страх прониза ума на Тангобринд златаря, някакъв отминаващ трепет — не повече; работата си беше работа и той очакваше най-доброто. Тангобринд предложи мед на Хло-хло и падна по очи пред него.

О, как хитруваше той! Когато жреците изплуваха от мрака, за да излочат меда, те бяха прострени безчувствени на пода на храма, защото имаше опиат в меда, предложен на Хло-хло. И Тангобринд златаря вдигна Диаманта на Мъртвеца, сложи го на рамото си и като стъпваше тежко, се отдалечи от светилището; паякът-идол Хло-хло не промълви нито дума, но се изсмя тихичко, щом златаря затвори вратата. Когато жреците се свестиха от хватката на опиата, поднесен с меда на Хло-хло, те се втурнаха към една малка тайна стаичка с отвор към звездите и направиха хороскоп на крадеца. Онова, което видяха в хороскопа, изглежда ги задоволи.

Нямаше да е Тангобринд, ако се завърнеше по същия път, по който бе дошъл. Не, той пое по друг път, въпреки че той водеше към тясната пътечка, Къщата на Нощта и Гората на Паяците.

Град Мунг се извисяваше зад него, балкон след балкон, закривайки наполовина звездите, докато той се тътреше с диаманта. Не бе никак спокоен, докато се влачеше бавно. Макар че щом зад него се появи леко шумолене, сякаш от кадифени нозе, той отказа да приеме, че е възможно да бъде онова, от което се страхуваше. Инстинктите на занаята му нашепваха, че не е добре, когато каквото и да е шум следва диамант посред нощ, а този беше най-големият, който му бе попадал някога по време на работа. Щом достигна до тясната пътечка, водеща към Гората на Паяците, усети Диаманта на Мъртвеца студен и тежък, а кадифените стъпки застрашително близо. Златаря спря и почти се поколеба. Погледна зад себе си; там нямаше нищо. Вслуша се внимателно; не се чуваше никакъв звук.

Тогава си помисли за писъците на дъщерята на Принца на търговците, чиято душа беше цената за диаманта, усмихна се и продължи решително напред. Там, край тясната пътечка, го наблюдаваше безстрастно онази свирепа и тайнствена жена, чиято къща е Нощта.

Тангобринд, който не чувайки повече трополенето на подозрителните нозе, се почувства по-спокоен. Почти беше стигнал до края на тясната пътечка, когато жената започна да издава онази зловеща кашлица.

Кашлицата беше твърде многозначителна, за да бъде пренебрегната. Тангобринд се обърна и веднага видя онова, от което се страхуваше. Паякът-идол не си беше останал вкъщи. Златаря остави внимателно диаманта на земята и извади мечата си, наречен Мишката. И тогава започна онази знаменита битка върху тясната пътечка, от която жестоката стара жена, чиято къща бе Ноцта, изглежда почти не се интересуваше. Веднага се забелязваше, че за паяка-идол всичко това бе една отвратителна шега. За златаря обаче беше неумолима борба на живот и смърт. Той се сражаваше упорито, едва си поемаше дъх и беше изтласкван постепенно по тясната пътечка, но през цялото време нараняваше Хло-хло с отвратителни дълбоки разрези навсякъде по неговото широко, меко туловище, докато Мишката стана слугест от кръвта. Обаче накрая постоянният смях на Хло-хло се оказа твърде много за нервите на златаря, и, като прониза още веднъж своя демоничен враг, той се отпусна поразен край вратата на къщата, наречена Ноц, в нозете на свирепата старица, която издаваше някога онази зловеща кашлица, а по-нататък въобще не се намеси в събитията. И го отнесоха там Тангобринд златаря онези, чиито дълг бе това — в къщата, където висяха двамината мъже, и снемайки лявата ръка на единия от куката, те закачиха на мястото ѝ смелия златар; и така го сполетя участта, от която се боеше, както знаят всички люде, макар че е минало много време и гневът на завистливите божества вече е отслабнал.

А единствената дъщеря на Принца на търговците почувства толкова нищожна благодарност от това велико избавление, че се насочи към благоприличие от малко войнствен вид, стана застрашително тъпа, нарече своя дом Английска ривиера, имаше избродирани глупости и изтъркани фрази върху камгарния калъф за покриване на чайника, и в края на краищата изобщо не загина, а просто издъхна в своето жилище.

РИЧАРД МАТИСЪН, РИЧАРД КРИСЧЪН МАТИСЪН ЩОМ ИМА ЖЕЛАНИЕ

Той се събуди.

Беше тъмно и студено. Тихо.

Жаден съм, помисли си той. Прозя се и седна; падна назад, извиквайки от болка. Беше си ударил главата в нещо. Разтърка пулсиращата плът над веждата си, усещайки неприятното чувство да се разпростира по линията на косата му.

Бавно започна да се изправя отново, но удари главата си още веднъж. Бе притиснат между дюшека и нещо отгоре. Повдигна ръце, за да го опипа. Беше меко и гъвкаво, поддаващо се на натиска от неговите пръсти. Запроучва повърхността му. Простираше се, докъдето можеше да достигне. Той преглътна разтревожено и потрепери.

Какво, в името на Бога, беше това?

Започна да се обръща наляво и спря изумен. Повърхността го преграждаше и там. Завъртя се надясно, а сърцето му заби лудешки. И от другата страна беше същото. Бе заобиколен от четирите страни. Сърцето му се сви като смачкана кутия от безалкохолно, кръвта зашуртя сто пъти по-бързо.

За секунди се увери, че е облечен. Почувства панталони, сако, риза с вратовръзка, колан. На краката му имаше обувки.

Пъхна дясната си ръка в джоба на панталона и затърси. Напипа студен, метален четвъртит предмет и измъкна ръката си от джоба, приближавайки я до лицето си. С треперещи пръсти отвори капачето и завъртя колелцето с палеца си. Проблеснаха искри, но не и пламък. Още едно завъртане и запали.

Загледа се в оранжевото сияние на тялото си и потръпна отново. На светлината от пламъка можеше да види всичко около себе си.

Искаше му се да изкрещи от видяното.

Намираше се в ковчег.

Изпусна запалката и пламъкът описа жълта дъга, преди да изчезне. Пак се озова в пълна тъмнина. Не можеше да види нищо. Всичко, което чуваше, бе ужасеното му дишане, залитащо и блъскащо се в гърлото му.

От колко време е тук? Минути? Часове?

Дни?

Надеждите му се втурнаха напред при вероятността за кошмар; само е сънувал, спящо съзнание, приклекчено от някакво изкривено видение. Но той знаеше, че не е така. Знаеше — при това ужасяващо добре — какво точно се беше случило.

Бяха го сложили в единственото място, от което се страхуваше. Единственото място, за което направи фаталната грешка да им каже. Не биха могли да изберат по-добро мъчение. Дори и ако мислят сто години.

Господи, наистина ли го мразеха толкова много? Та да му причинят това!

Започна да трепери безпомощно, после се взе в ръце. Нямаше да им позволи да го направят. Да отнемат и живота, и бизнеса му наведнъж? Не, проклети да са, не.

Потърси трескаво запалката. Това беше тяхната грешка, помисли си той. Тъпи копелета. Сигурно са сметнали, че ще е проява на последна, подобаваща ирония — гравирани със злато благодарност за създаването на корпорацията такава, каквата е. Върху запалката се четяха думите: „На Чарли! Щом има желание...“

„Добре“, промърмори той. Ще надвие противните кучи синове. Няма да успеят да го убият и да присвоят бизнеса, който притежаваше и изгради буквално от нищото. Имаше желание.

Неговото.

Той склучи пръстите си около запалката и, стискайки я с побелели кокалчета, я вдигна над гърдния си кош. Колелцето се отърка в кремъка, щом го завъртя с палец. Пламъкът изскочи и той затаи дъх, докато проучваше с какво пространство разполага в ковчега.

Само сантиметри на всичките четири страни.

Колко ли въздух би могло да има в едно тъй малко пространство, се зачуди той. Щракна капачето на запалката. Не я хаби, си каза. Действай в тъмното.

Незабавно ръцете му се изстреляха нагоре и той се опита да повдигне капака. Натискаше с всички сили, китките му се напрягнаха. Капакът си остана неподвижен. Сключи пръсти в здраво стегнати юмруци и заблъска по капака, докато се обля в пот, а косата му се намокри.

Бръкна в левия джоб на панталона си и извади верижка с два ключа. Бяха му оставили и това. Тъпи копелета. Наистина ли смятаха, че ще е толкова уплашен, та да не може да мисли! Още една забавна шега по тяхната част. Да заключат живота му изцяло. Няма да се нуждае от ключовете за колата и офиса отново, затова защо да не ги сложим при него в ковчега?

Грешка, помисли си той. Ще ги използва отново.

Вдигайки ключовете пред лицето си, той започна да човърка в обшивката с острия край на единия ключ. Разпори конците и взе да разкъсва тапицерията. Задърпа я с пръсти, докато тя не се измъкна от обвивката си.

Работейки бързо, започна да дърпа мекия пълнеж, разпилявайки го около себе си, стараше се да не диша твърде усилено. Въздухът трябваше да бъде запазен.

Светна със запалката си и, гледайки в разчистената площ отгоре, почука о нея с кокалчетата на свободната си ръка. Въздъхна с облекчение. Оказа се дъб, а не метал. Още една грешка от тяхна страна. Усмихна се презрително. Лесно бе да се разбере защо винаги ги надминаваше във всичко.

„Тъпи копелета“, промърмори той, докато се взираше в дебелината дървесина. Стискайки здраво двата ключа, започна да дълбае с назъбените им краища масивното дъбово дърво. Пламъкът на запалката потрепна, щом забеляза как малки частици от капака биват сдъвкани от дълбаенето на ключовете. Падаше парче след парче. Запалката гаснеше и той трябваше да завърта колелцето отново и отново, повтаряйки всяко движение, докато мускулите на ръцете му се схванаха. Опасявайки се, че ще изразходва въздуха, той изгаси запалката и продължи да човърка дървото, трески от което падаха върху врата и брадичката му.

Ръката му започна да го боли.

Губеше сили. Дървесината вече не се откъртваше така равномерно. Остави ключовете на гърдите си и светна пак със запалката. Можеше да забележи единствено простърган улей, където беше дълбал, но той бе само сантиметри дълъг. Не е достатъчно, помисли си той. Не е достатъчно.

Отпусна се и пое дълбоко дъх, спирайки по средата. Въздухът намаляваше. Протегна ръце и заудря по капака.

„Отваряй се, дявол да те вземе!“, изкрещя той, а вените му изпъкнаха под кожата. „Отваряй се и ме пускай навън!“

Ще умра, ако не направя нещо повече, му мина през ума.

Те ще спечелят.

Мускулите на лицето му се изопнаха. Никога преди не се беше предавал. Никога. И те няма да победят. Нямаше начин да бъде спрян, след като веднъж е взел решение.

Ще покаже на онези копелета какво означава сила на волята.

Бързо взе запалката с дясната си ръка и завъртя колелцето няколко пъти. Надигна се пламък като вимпел, развяващ се напред-назад пред очите му. Стабилизирайки дясната си ръка с лявата, той насочи пламъка към дървото на ковчега и се зае да обгаря раздраната повърхност.

Дишаше накъсано и повърхностно, усещайки как мирисът на бутан и нагрятата дървесина изпълва ковчега. По капака започнаха да проблясват мънички искри, докато прокарваше пламъка по улея. Задържаше го за известно време на едно място и после го приплъзваше на друго. Дървото издаваше слаби пращящи звуци.

Изведнъж на повърхността се образува пламък. Той се закашля, щом горящият дъб започна да произвежда сив пихтиест дим. Въздухът в ковчега продължаваше да намалява и той усети, че дробовете му работят трудно. Въздухът, който бе останал, имаше вкус на лепкав пушек, сякаш се намираще в хоризонтален комин. Почувства се на ръба на припадъка и тялото му започна да изтръпва.

Отчаяно се помъчи да свали ризата си, откъсвайки няколко от копчетата. Съдра парче от плата и го уви около десния си юмрук и китка. Част от капака бе започнала да се овъглява и ставаше трошлива. Той удари с обвития си юмрук по димящото дърво и то се разпадна върху него, разпилявайки нажежени въглени по лицето и шията му.

Ръцете му светкавично се стрелнаха да ги изметат. Няколко изгориха гърдите и дланите му и той изкрещя от болка.

Сега част от капака се бе превърнала в нажежен и светец скелет от дърво, а топлината се излъчваше право в лицето му. Той се загърчи, въртейки глава, опитвайки се да избегне падащите частици дървесина. Ковчегът бе изпълнен с дим и можеше да се поема единствено задушавачната миризма на изгорено. Закашля се с парещо и възпалено гърло. Пепел на ситен прах изпълни устата и носа му, докато той блъскаше по капака с омотания си юмрук. Хайде, помисли си, хайде.

— Хайде! — изкрещя той.

Участък от капака се продъни изведнъж и се разсипа около него. Той зачисти лицето, врата и гърдите си, но нагорещените парченца съскаха по кожата му и трябваше да изтърпи болката, докато се опитваше да ги махне.

Въгленчетата започнаха да потъмняват едно по едно и сега той подуши нещо ново и странно. Потърси запалката до себе си, намери я и светна.

Потръпна при вида на гледката.

Влажна, отрупана с корени почва, стягаща го плътно отгоре.

Надигайки ръце, той пъкна пръсти в нея. На мъждукащата светлина видя ровещи насекоми и бели земни червеи, висящи на сантиметри от лицето му. Смъкна се надолу, доколкото можеше, извърщайки лице от пълзящите им движения.

Неочаквано една от личинките се измъкна и падна. Тупна на лицето му и желеподобната ѝ обвивка залепна за горната му устна. Съзнанието му изригна от отвращение и той заби двете си ръце в почвата, задълбавайки в нея. Бясно затръска глава, докато личинката не беше отхвърлена. Продължи да рови, а пръстта се сипеше върху него. Тя проникна в носа му и той едва бе в състояние да диша. Полепна по устните и се вмъкна в устата му. Той здраво стисна очи, но я усещаше да трополи по клепачите. Задържа дъха си, докато буташе с ръце напред и нагоре, като някаква обезумяла копаеща машина. Малко по малко изтласкваше тялото си все по-високо, оставяйки пръстта да се събира под него. Дробовите му изнемогнаха, жадни за въздух. Не се осмеляваше да отвори очи. Пръстите му се разраниха от дълбаенето, а ноктите на някои от тях се огънаха назад и се счупиха. Макар и да не можеше да почувства болката от течащата кръв, той знаеше, че пръстта

е оцветена от шуртенето ѝ. Болката в ръцете и дробовете му ставаше по-силна с всяка изминала секунда, докато срязваща агония не изпълни тялото му. Продължаваше да се изтласква нагоре, притегляйки стъпалата и коленете си по-близо до гърдния си кош. Мъчеше се да се пребори със себе си в това сгърчено положение, с длани над главата и лакти, събрани около лицето. Дереше ожесточено пръстта, която се поддаваше с всяко загребващо движение на неговите пръсти. Продължавай, си каза той. Продължавай. Отказваше да загуби контрол. Отказваше да спре и да умре под земята. Стиснал здраво зъби, почти строшаващи се от напрежението в челюстите му, той си мислеше: „Продължавай. Продължавай!“ Буташе по-силно и по-силно, а пръстта се сипеше по тялото му, натрупваше се в косата и по раменете му. Мръсотията го обгръщаше отвсякъде. Дробовете му сякаш всеки момент щяха да избухнат. Като че ли минути бяха изминали, откакто за последен път си пое дъх. Искаше да крещи поради нуждата си от въздух, но не можеше. Ноктите му започнаха да смъдят и да пулсират, а разранените кожички и открити нервни окончания се триеха грубо о зрънцата почва. Отвори уста от болка и тя се напълни с пръст, полепваща по езика и задръстваща гърлото му. Повдигна му се и той започна да повръща, бълвоч и пръст се смесиха, изригвайки от устата му. Главата му взе да се изпразва от живот, щом усети, че диша в още по-голяма нечистотия, умиращ от задушаване. Лепнещата пръст започна да изпълва дихателната му тръба, а ударите на сърцето му се удвоиха. „Губя!“, помисли си той с мъка.

Изведнъж един от пръстите му премина през кората на почвата. Без да разсъждава, той машинално продължи да загребва с ръката си и успя да я провере на повърхността. Сега ръцете му направо пощуряха — дърпаха и мушкаха из пръстта, докато отворът не се разшири. Той яростно се мъчеше да се докопа до него, с организъм, цял натъпкан с мръсотия. Чувстваше, че гърдният му кош всеки момент ще се разцепи по средата.

Тогава и двете му ръце изскочиха над гроба и в рамките на няколко секунди той успя да измъкне горната половина на тялото си от земята. Продължи да дърпа, вкопчвайки разнищените си, кървящи пръсти в почвата и теглейки ръката си от дупката. Успя да ги изтръгне и се строполи на земята, опитвайки се да изпълни дробовете си с глътки свеж въздух. Но никакъв въздух не можеше да премине през

мръсотията, насъбрала се в неговия гръклян и уста. Той се загърчи по земята, обръщайки се настрани и по гръб, като накрая се надигна на едно коляно и захрачи слuzеста кал от дихателната си тръба. Черни лиги затекоха по брадичката му, докато продължаваше бурно да повръща, нечистотия капеше от устата му на земята. Щом изхвърли повечето от нея, той започна да диша тежко, кислородът нахлу в тялото му, а хладният въздух взе да го изпълва с живот.

„Победих“, помисли си той. „Надвих копелетата, надвих ги!“. Започна да се смее в победоносна ярост, докато очите му се отвориха рязко и той се огледа наоколо, търкайки разкървавените си клепачи. Чу шум от превозни средства и и ярки светлини го заслепиха. Те кръстосваха лицето му, връхлитайки го отляво и отдясно. Той потрепна от болка, онемял от ужас от техния блясък, след това разбра къде се намира.

Гробището до магистралата.

Коли и камиони ревяха в двете посоки, гумите бучаха. Въздъхна с облекчение при мисълта, че отново е близо до живота, близо до движението и близо до хората. Сумтяща усмивка изгря върху устните му.

Поглеждайки вдясно, видя знака на бензиностанция, високо на метален стълб, на няколкостотин метра нагоре по магистралата.

Надигайки се на краката си, той се затича.

Докато бягаше, направи план. Ще отиде до бензиностанцията, ще се измие в тоалетната, после ще вземе назаем десет цента и ще поиска от компанията лимузина, която да дойде и да го вземе. Не. По-добре кабриолет. Така би могъл да погоди хубав номер на онези кучи синове. Да ги изненада. Те без съмнение го смятат за отдавна мъртъв. Е, той ги надви. Знаеше го, когато ускори своя бяг. Никой не може да те спре, щом наистина желаеш нещо, си каза той, хвърляйки поглед по посока на гроба, откъдето току-що се бе измъкнал.

Нахлу в бензиностанцията през задния вход и веднага се отправи към тоалетната. Не искаше никой да го види в това измърсено, окървавено състояние.

В тоалетната имаше монетен телефон и той заключи вратата, преди да провери в джоба си за дребни. Намери две по един цент и една от двайсет и пет цента и постави сребърната монета; дори го бяха снабдили с пари, помисли си той. Тъпите копелета.

Позвъни на жена си.

Тя се обади и изкрещя, когато той ѝ разказа какво се бе случило. Крещеше и крещеше. Каква отвратителна шега, каза тя. Който и да беше сторил това, си бе направил отвратителна шега. Затвори му, преди да успее да я прекъсне. Изгърва слушалката и се обърна, за да погледне в огледалото.

Не беше в състояние даже да изкрещи. Можеше само да се взира безмълвно.

Втречено в него, от огледалото надничаше лице, от което липсваха цели слоеве плът. Кожата му беше пепелява, а изсъхнала жълтеникава кост прозираше на места.

Тогава той си спомни какво още бе казала жена му и започна да плаче. Душевният му потрес се превръщаше в безнадежден фатализъм.

„Това се случи преди повече от седем месеца“, бе казала тя.

Седем месеца.

Той отново погледна отражението си в огледалото и осъзна, че никъде не би могъл да отиде.

И някак си единственото, за което можеше да мисли, беше надписът върху неговата запалка.

РОБЪРТ БЛОХ

ЛЮСИ НИКОГА НЕ ЩЕ СИ ТРЪГНЕ

— Не можеш да минеш оттук.

Люси понижи глас, защото знаеше, че стаята на сестрата се намира точно до моята, а аз не трябваше да имам никакви посетители.

— Но Джордж прави всичко, което е по силите му — боже мой, само като си помисля колко му струват всичките тези доктори и специалисти, че и сметката за санаториума. А сега и тази сестра, мис Хигинс, която седи тук по цял ден.

— Няма смисъл. Нали знаеш, че няма. — Люси не звучеше така, като че ли спори с мен. Тя знаеше. Това е, защото тя е по-умна, отколкото съм аз. Люси никога не би се захванала с пиенето и не би нагазила в такава бъркотия. Затова замълчах и се вслушах в думите ѝ.

— Виж, Ви — промълви тя. — Не искам да ти казвам това, обаче, ти не си добре, нали разбираш. Но тези дни, така или иначе, щеше сам да го разбереш, тъй че можеш да го чуеш и от мен.

— За какво става дума, Люси?

— За Джордж и за лекарите. Те не мислят, че ще се справиш — тя замлъкна. — Те не искат да се справиш.

— Ох, Люси!

— Изслушай ме, малки глупчо. Защо според теб те изпратиха в този санаториум? Заради някакви процедури, нали така казаха те. Ти ги извърши. Окей, значи си излекуван тогава. Но забелязваш, че лекарят те навестява всеки ден, Джордж се грижи да не излизаш от стаята си, а мис Хигинс, която уж е медицинска сестра. Ти знаеш ли, впрочем, каква е тя? Тя е бодигард.

Не можех да кажа нищо. Само стоях и мигах. Искаше ми се да закрещя, но не го направих, защото някъде дълбоко в себе си знаех, че Люси е права.

— Само опитай да се измъкнеш оттук — каза Люси. — Ще видиш колко бързо се заключва вратата пред теб. И всички тия глупости за специални диети и почивка не ме заблуждават. Погледни

се! Ти си толкова добре, колкото съм и аз. Трябва да си навън, да се срещаш с хора, да се виждаш с приятелите си.

— Но аз нямам приятели — напомних й. — Не и след онзи купон, не и след онова, което направих.

— Това е лъжа — заяви Люси. — Джордж просто иска да мислиш така. Ти имаш стотици приятели, Ви. Те все още те обичат. Те се опитваха да те видят в болницата, но Джордж не ги пусна вътре. Те изпращаха цветя в санаториума, но Джордж каза на сестрите да ги изгорят.

— Наистина ли? Той е наредил на сестрите да изгорят цветята?

— Разбира се. Виж, Ви, време е да се сблъскаш с истината. Джордж иска те да мислят, че си болен. Джордж иска ти да мислиш, че си болен. Защо ли? Защото така ще може да те изолира завинаги. Не в частен санаториум, а в...

— Не! — започнах да треперя. Не можех да се удържа. Беше ужасно. Но поне доказваше нещо. В санаториума ми казаха, самите лекари ми казаха, че след като извърша процедурите, треперенето ще изчезне. Както и сънищата и всички други неща. А ето че сега аз треперех отново.

— Да ти кажа ли още нещо? — прошепна Люси. — Да ти кажа ли какво слагат в храната ти? Да ти кажа ли за Джордж и мис Хигинс?

— Но тя е по-стара от него, а освен това той никога...

Люси се засмя.

— Стига! — извиках аз.

— Добре. Само недей да викаш, малки глупчо. Да не би да искаш мис Хигинс да дойде?

— Тя си мисли, че спя. Даде ми приспивателно.

— Добре, че го изхвърлих. — Люси се намръщи. — Ви, трябва да те изведа отук. И не разполагаме с много време.

Тя беше права. Нямахме много време. Секунди, минути, часове, дни, седмици — колко време беше изминало, откакто за последен път бях обръщал чашката?

— Ще се измъкнем — каза тя. — Ще наемем стая, където няма да ни открият. Ще се грижа за теб, докато се оправяш.

— Но стаите струват пари.

— Имаш онези петдесет долара, които Джордж ти беше дал за костюм.

— Люси — попитах я аз. — Откъде знаеш това?

— Нали ми каза още преди сто години, глупчо. Горкичкото — не си спомняш нещата много добре, а? Ето още една причина да ми се довериш.

Кимнах. Можех да се доверя на Люси. Макар че, по някакъв начин, тя беше отговорна за моя алкохолизъм. Тя просто си бе помислила, че това ще ме развесели, когато Джордж доведе всичките си скъпи приятелчета в къщата и ние излязохме да впечатляваме клиентите му. Но Люси се бе опитала да помогне. Можех да ѝ се доверя. Трябваше да ѝ се доверя.

— Можем да тръгнем веднага, щом мис Хигинс излезе тази нощ — каза Люси. — Ще изчакаме, докато Джордж заспи, какво ще кажеш? Защо не се облечеш още сега, а аз ще се върна да те взема.

Облякох се. Не е лесно да го сториш, когато трепериш, но аз успях. Дори си сложих малко грим и подрях мъничко косата си с големите ножици. После се погледнах в огледалото и казах високо:

— Е, какво ще кажеш?

— Изглеждаш лъчезарен — усмихна се Люси. — Излъчваш положително сияние.

Аз стоях там и се смеех, а слънцето залязваше, хвърляйки отблясъци върху ножиците по начин, който ме накара да присвия очи, и аз изведнъж се почувствах сънлив.

— Джордж скоро ще бъде тук — каза Люси. — Аз по-добре да тръгвам. Защо не си подремнеш, докато дойда да те взема?

— Да — рекох аз. — Ще бъдеш много внимателна, нали?

— Много внимателна — прошепна Люси и тихичко се отдалечи на пръсти.

Излегнах се на леглото и заспах, наистина заспах за пръв път от седмици насам, заспах така, че ножиците да не нараняват повече очите ми, особено така, както ме нарани Джордж, когато искаше да ме затвори в лудницата, за да могат той и мис Хигинс да правят любов на моето легло и да ми се смеят, както ми се смяха всички, с изключение на Люси, а тя ще се погрижи за мен, тя знае какво трябва да направя, аз мога да ѝ се доверя, но когато Джордж влезе, аз трябва да спя и да спя и да спя, защото никой не може да те обвини за това, което мислиш в съня си или правиш насън.

Всичко това беше прекрасно — докато сънувах — и аз въобще не се притеснявах за сънищата си, понеже сънят си е само сън, а когато бях пиан, имах страшно много сънища.

Когато се събудих, отново треперех, но този път Люси ме разтърсваше, стоеше в тъмното и ме разтърсваше. Огледах се наоколо и видях, че вратата на стаята ми е отворена, а Люси дори не се стараеше да шепне.

Тя стоеше там с ножиците в ръка, и ме подканяше.

— Хайде, да побързаме.

— Какво си правила с тези ножици? — попитах аз.

— Срязвах телефонните кабели, глупчо! Влязох в кухнята, след като мис Хигинс си тръгна, и сложих малко от приспивателното в кафето на Джордж. Спомни си, казах ти какъв е планът.

Не можех да си го спомня сега, но знаех, че тя е права. Двамата с Люси излязохме в коридора, минахме покрай стаята на Джордж и той изобщо не се размърда. После се спуснахме по стълбите, преминахме през входната врата и уличните светлини нахлуха болезнено в очите ми.

Зад ъгъла взехме една кола. Най-трудната част беше да се отдалечим. Веднъж да излезем от квартала, нямаше да има за какво да се тревожим. Кабелите бяха прерязани.

Жената на рецепцията не знаеше за прерязаните кабели. Тя не знаеше нищо и за мен, понеже Люси ангажира стаята.

Люси влезе с маршова стъпка и гордо сложи моите петдесет долара на бюрото. Наемът беше 12.50 долара седмично, а Люси даже не поиска да види стаята. Сигурно затова съдържателката не се е притеснявала за багажа.

Качихме се горе, заключихме вратата и тогава аз започнах отново да треперя. Люси каза:

— Спри го, Ви!

— Не мога да го спра. Какво ще правя отсега нататък, Люси? Ох, какво ли ще правя? Защо ли изобщо...

— Млъкни! — Люси отвори портфейла ми и извади нещо оттам. Чудех се защо ли портфейлът ми тежи толкова, но не бях и мечтал за такава изненада.

Люси вдигна изненадата. Тя блещукаше на светлината, също като ножиците, само че това беше прекрасно блещукане. Златисто

блещукане.

— Цяла пинта! — зяпнах аз. — Откъде я взе?

— От бюфета, естествено. Знаеш, че Джордж още къта нещичко наоколо. Пъхнах я в портфейла ти, просто за всеки случай.

Още треперех, но успях да отворя бутилката за десет секунди. Един от ноктите ми се счупи, след което почувствах нещо изгарящо, затоплящо и омекотяващо.

— Прасе! — каза Люси.

— Знаеш, че се нуждая от това — прошепнах аз. — Затова и си го донесла.

— Не желая да те гледам как пиеш — отвърна ми тя. — Аз никога не пия и не искам да те гледам как се наливаш, ясно ли е?

— Моля те, Люси! Само тази!

— Няма да седя тук и да те гледам как се забавляваш сам. Знаеш какво става винаги — поредната бъркотия.

Поех още една глътка. Бутилката беше наполовина празна.

— Това е всичко, което мога да направя за теб, Ви. Но ако не престанеш сега, си тръгвам.

Аз се стъписах.

— Не можеш да постъпиш така с мен. Имам нужда от теб, Люси. Поне докато се пооправя.

Люси се засмя по начин, който изобщо не харесах.

— Да се поправиш! Как пък не! Говори за пооправяне с шише в ръката си. Няма смисъл, Ви. Ето, аз правя всичко, което мога, за теб, не се спирам пред нищо, за да те измъкна, а ти нагазваш веднага в друга каша.

— Моля те. Ти знаеш, че не мога да го контролирам.

— О, да, можеш и още как, Ви. Обаче не искаш. Винаги е трябвало да избираш, нали знаеш. Джордж или бутилката. Мен или бутилката. И бутилката винаги печели. Мисля, че нейде дълбоко вътре в себе си ти мразиш Джордж. Мразиш и мен.

— Ти си най-добрият ми приятел.

— Ташак! — Люси става вулгарна понякога, когато наистина побеснее. А в момента беше бясна. Това ме накара да се почувствам нервно и аз отпих още една глътка.

— О, аз съм достатъчно добра за теб, когато си в беда и няма с кого да си поговориш. Достатъчно добра съм, за да лъжа за теб и да те

измъквам от кашите, които забъркваш. Обаче никога не съм била достатъчно добра за твоите приятели, за Джордж например. И не мога да се меря с едно шише долнокачествено гнило уиски. Аз си тръгвам.

Знам, че започнах да плача. Опитах се да се изправа, но стаята се въртеше и въртеше. После Люси излезе през вратата и аз изтървах бутилката, а светлината проблесна също както при ножиците. Затворих очи и последвах бутилката, строполявайки се на пода.

Когато се събудих, те ме бяха наобиколили хищно, съдържателката, лекарят, мис Хигинс и човекът, който се представи за полицаи.

Запитах се дали Люси е отишла при тях и ме е предала, но щом попитах, лекарят каза не, те просто ме открили чрез рутинната проверка на хотели и общежития, след като намерили тялото на Джордж в леглото му с моите ножици в неговото гърло.

Веднага разбрах какво бе сторила Люси и защо бе избягала така от мен. Тя е знаела, че ще ме открият и ще го нарекат убийство.

Затова им казах за нея и за това как би трябвало да се е случило всичко. Дори отбелязах как Люси успя да лепне моите отпечатъци върху ножиците.

Но мис Хигинс каза, че никога не е виждала Люси, съдържателката изтъкна, че съм се регистрирал съвсем сам, а човекът от полицията само се изсмя, когато започнах да го умолявам да намери Люси и да я накара да каже истината.

Единствено докторът сякаш разбираше и когато останахме сами в малката тъмна стаичка, той взе да ме разпитва за нея, как изглежда и прочие, и аз му казах.

Тогава той донесе едно огледало, вдигна го и ме попита дали мога да я видя. И наистина — Тя стоеше точно пред мен, смеейки се. Можех да я видя в огледалото и щом съобщих това на лекаря, той каза да, мислел, че сега разбира всичко.

Значи всичко беше наред. Дори когато отново започнах да треперя и изтървах огледалото, а от малките назъбени парченца ме заболяха очите, всичко беше наред.

Люси се бе завърнала при мен и никога нямаше да си тръгне отново. Тя щеше да остане с мен завинаги. Знаех това. Знаех го, защото, въпреки че светлината прониза болезнено очите ми, Люси започна да се смее.

След една минута започнах да се смея и аз. А после двамата се смеехме заедно, не можехме да спрем дори когато докторът излезе от стаята. Просто стояхме там, зад решетките, Люси и аз, и се смеехме като побъркани.

ЙОТО ЙОТОВ

ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Може би...

Беше някъде около обяд, но наоколо все още нищо не се виждаше. Голяма част от деня бе преминала под знака на стелещите се навсякъде гъсти мъгли. Имаше моменти, в които младият мъж се чудеше, дали същото изпитват и мъртвите. Дали това не бе някаква част, или най-малкото, отражение на Света на сенките? Какво ли изпитваха отпътувалите за там души, ако бъдат принудени да прекарат вечността на подобно място? Беше без значение, че бе израснал сред тези гори. Имаше моменти, в които просто му се струваше, че никога няма да стигне до някое място, което да му е познато. Навсякъде около него се простираше бялата лепкава мъгла, проникваше в дрехите му и продължаваше натам, сякаш за нея плътта нямаше никакво значение. Всъщност вероятно това бе точно така. Под него конят му, въпреки че беше от нарочно селектирана порода и бе обучен за военни кампании, и битки, беше свел примирено глава и вяло пристъпяше между изникващите, сякаш от нищото, черни силуети на дърветата. Те се появяваха, само за да изчезнат след миг отново в небитието. Това животното беше с него през толкова изпитания и бе един от малкото, все още живи негови другари.

— Спокойно, приятелю! — наведе се напред и потупа успокоително животното — Скоро ще стигнем и ще се отървем от тази проклетия. Дяволите да ме вземат! А само като се сетя, че някога обожавах подобни приумици на времето.

Замисли се за своето детство и за това, което все още му липсваше. Години бяха изминали от онези дни, когато бе само едно невинно хлапе и тези гори бяха неговия свят. Това беше и мястото, на което бе изградил своите първи морални ценности и приятелства, макар и със съществата на леса. Да! Тук беше оставил и своята първа любов. Всъщност единствената си любов. Парещото го чувство, все

още бе тук и не спираше да го изгаря. Вече не беше онази неясна тръпка и копнеж, които се бяха зародили във все още недораслото хлапе. Не, сега бе обич, каквато може да изпитва само един мъж към една жена, но не към която и да е жена, а към жената с главно „ж“ — нея единствената. Всичко беше започнало просто като игра с помалкото и грозновато момиченце, но някак от само себе си всичко се бе променило. Може би това беше и причината, за да се завърне след толкова време пак тук.

Селото се състоеше от малки дървени колиби, повечето почти плътно допрени една до друга. Прозорци липсваха и единствените отвори служеха както за врати, така и за прозорци. Предимството бе, че през зимата жилищата бяха сравнително лесни за отопление, като най-често и животите спяха вътре със семействата. Изобщо всичко в съзнанието на селянина беше изградено на принципа на това, какви ползи биха могли да се извлекат.

Всяка къща принадлежеше на едно семейство и се предаваше през поколенията. Случваше се някоя фамилия да замине някъде другаде. Това бе много рядко срещано явление и не бе особено разбираемо, тъй като за местните селото и близките обработваеми земи бяха съществена част от света. За тях беше неразбираемо как хората могат да живеят някъде другаде, но всеки има право да греши. Селяните ги оставяха да търсят какъвто и да било живот извън техния малък свят. Един ден, когато се убедяха, че няма да го открият, те щяха да се върнат, факта, че никой досега не се бе върнал, явно изобщо не си заслужаваше да се обсъжда и човек да си губи времето да разсъждава върху него. Изобщо, като цяло животът беше прост: работа на нивите, грижа за добитъка и приятни вечери прекарани в голямата централна къща — единствената изградена от камъни и кирпич — където заседаваше и Съвета на старейшините. Съвет, състоящ се от тримата най-възрастни мъже — обикновени изкуфели и негодни за нищо старчета, които, неясно защо и как, се бяха изхитрили и успели да пропуснат да натрупат прословутата мъдрост на дълголетието.

Веднъж месечно се организираше лов и това си бе своеобразен празник. Ако запиташ някого, то хората от селото не се страхуваха от гората, но просто там нямаше, кой знае какво, интересно и не беше необходимо да навлизат в нея. Ловът обаче е друго нещо. Ловците не

навлизат сами в дебрите на леса. Не че се страхуват, разбира се. Те се събираха на внушителна група и сподиряни от тичащите около тях деца, и обожаващите техния героизъм жени, тръгваха на лов. Въпреки това те избягваха да навлизат навътре сред тези безсмислени дървета, а дебнеха в покрайнините и ако имаха късмет се завръщаха до вечерта с елен или някоя сърна. Ако сполуката не ги сподеше, те отново се връщаха преди мрак и геройски отиваха да се почерпят.

Ловът бе голямо събитие и децата се радваха, и често мечтаеха как самите те ще ходят един ден. През останалото време играеха в ограденото пространство около селото, или в тесните пространства между домовете. Още доста рано за Магот ловът бе престанал да бъде интересен. Майка му беше починала при раждането му и той бе отгледан от своя баща. Въпреки това той живееше нормален живот, и макар понякога да чувстваше някаква празнина в себе си, бе едно доста щастливо хлапе.

Никога нямаше да забрави онзи лов, когато мъжете се прибраха, но определено бяха умълчани и избягваха да вдигнат погледи от земята. Бяха нападнали глиган и тази им проява на храброст беше коствала крака на един от тях, след като лечителя не бе успял да го спаси. По-страшното бе, че беше струвала и живота на неговия баща. С дни не можеше да повярва, че никога няма да чуе отново неговия глас, и че няма повече да го види да влиза усмихнат у дома. В него се появи нова празнина и сега вече знаеше, какво му бе липсвало до сега. Знаеше и какво няма да има никога отново.

Животът му не бе чак толкова лош. Беше още твърде малък, за да може да върши някаква сериозна работа, така че прекарваше времето си в игри с връстниците си. Всеки ден бе на гости на различно семейство и хорската добрина му позволяваше да води що-годе нормален живот. Хранеха то, а мъжете отделяха време да му покажат по нещо, така че растеше не по-различен от своите другари. Въпреки това се чувстваше различен. Знаеше, че няма, кой знае какво, което да го свързва със селото и с хората в него. Наистина, те бяха добри към него, но винаги щеше да им бъде чужд. Никога нямаше да го оставят в нужда, докато расте, но и никога нямаше да заместят семейството му.

Пределите на селото не го задоволяваха и щом малко поотрасна започна да се скита из околностите сам. Другите деца на неговата

възраст се страхуваха да напуснат сигурността на оградата и защитата на къщите. Не и той. Беше достатъчно умен, за да се досеща, че ако знаеха за неговите скромни експедиции, възрастните отдавна щяха да са му забранили да излиза извън селото, фактът, че няма семейство, му помагаше да скита необезпокояван наоколо. Стига да се прибираше навреме за вечеря, никой нямаше да се притесни за него. Вероятно всеки предполагаше, че в този момент някой друг се занимава с него.

Щом навлезеше сред дърветата и се скриеше от хорските очи, изчезваше всякаква следа от притеснение и неувереността му се стопяваше. Сега тук бе неговия дом, и тук той се чувстваше сигурен. Нямаше го съжалението, което срещаше в чуждите погледи. Нямаше и нужда да обяснява как се чувства. Вековните гори бяха мястото, където можеше да бъде сам със себе си. Тук необезпокояван би могъл да се държи естествено, без да е необходимо да се притеснява за чуждото мнение. Имаше осезаема нужда да се отдалечава все повече и да бъде на места, където никой от неговото селище никога не бе посещавал. Не се страхуваше от дивите зверове, тъй като в него, неясно от какво породено, живееше убеждението, че самият лес ще го пази. Понякога се улавяше, че мисли за себе си като за дете на горите и се надяваше, че щом той така го чувства, то и те го приемаха за такова. Обичаше да тича сред безбрежните стволоче на дърветата и да скача във водите на тихите горски потоци. Все пак бе все още дете. Израстваше висок и жилиав, но до истинското му възмъжаване щеше да мине доста време, пък дори и да бе изпреварил в много отношения връстниците си.

Беше топъл следобед и Магот бе приседнал под любимото си дърво. То беше вековен дъб и короната му се разпростираше, високо към небесата, сякаш, за да закриля младото момче. Чувстваше се сигурен, когато бе опрял гръб на могъщия ствол. Дебелата кора беше напукана, но никога не бе го наранила. Умората надделя и детето се унесе, излегнало се сред стърчащите от земята корени. За страничен наблюдател би било доста трудно да го забележи сред огромните коренища, но когато се пробуди, той разбра, че все пак е бил открит.

Отвори очи и бе толкова изненадан, че дори и не направи опит да помръдне. Срещу него стоеше момиче и го гледаше. Вероятно бе няколко години по-малко от него и определено не бе човешко дете. Тя нямаше дрехи по себе си и единствено дългите ѝ, черни като нощ коси я покриваха. Самото създаване беше черно. Не в смисъл на чернокож, а

просто черно. Тялото ѝ бе покрито с малки квадратни люспици. Дори лицето ѝ бе закрито от тях. Те бяха неговата кожа и когато се приближи до него, те странно отразиха околността. Когато момичето се движеше, сякаш се сливаше със заобикалящата я гора и момчето разбра, че срещата им не бе случайна. Очевидно беше, че ако пожелаеше, то можеше да остане скрито от неговия поглед. Колко ли пъти бе минавал до нея, без да знае това? Беше ли го наблюдавала тя със своите тревисто зелени очи?

— Коя си? Може би по-скоро: какво си ти?

Очите ѝ продължаваха да го изучават, но отговор не последва.

— Разбираш ли ме или не можеш да говориш? Направи нещо. Поне някакъв знак. Виждала ли си ме и преди?

Не му отговори, но и не му даде знак. Просто седна срещу него и го загледа доверчиво. Магот не знаеше какво да направи. Не му беше отговорила, но сякаш я разбираше. Може би не за всяко общуване бяха необходими думи?

— Ще те наричам Мелхо'а. Така се е наричала и майка ми. Магот — каза и посочи себе си. — Магот.

След това посочи нея.

— Мелхо'а. Магот.

Тя се усмихна и кимна. Значи го разбираше. Не говореше, но разбираше. И той също и се ухили. Нямаше никаква причина да не могат да общуват. Прекараха целия ден заедно. Вечерта той не бе сигурен как да постъпи.

— Утре пак ще се видим, нали? Надявам се ти да ме намериш. Обзалагам се, че си по-добра от мен в това.

Не знаеше дали ще се видят отново, но определено бе наистина щастлив, когато се прибра у дома.

Някак неусетно изминаха две години. Магот беше на шестнадесет и имаше вече своите задължения. По-голямата част от деня му бе зает и не му оставаше време да обръща внимание на старите си приятели. За тях той беше станал прекалено саможив и необщителен, така че даже когато търсеше тяхната компания, те го избягваха. Не, че това го притесняваше особено. Нямаше намерение да прекара живота си в тези колиби и да живее по един и същи начин — ден след ден. Искаше да види света и да опознае нови места. Вече,

определено, не му стигаха дивите гори, а и за него те не бяха толкова непознати. Използваше повечето от свободното си време да е там — навън. Имаше работа, която да върши, но пък възрастта му си имаше и предимства. Така например, никой не можеше да го задържи вече в селото Излизаше по всяко време и когато пожелаеше можеше спокойно да прекара нощта навън сред горите.

Там никога не беше сам. Мелхо'а бе винаги до него. Тяхното плахо приятелство, постепенно бе прераснало в силна привързаност, а отскоро, може би, и в нещо повече. Разбираха се без думи или жестове. Бяха се научили да разговарят с поглед и това ги бе сближило още повече. Тя не говореше, но за сметка на това беше доста добър слушател. Винаги слушаше с интерес за неговите проблеми в работите, които му възлагаха. Усмивка, изгряваше на лицето ѝ, когато той споделяше своите планове и мечти, физически тя се беше променила. Кожата ѝ бе все същата, но на гърба ѝ постепенно започнаха да се появяват малки гърбици. Магот беше свикнал с външния вид на странната си другарка и подобни промени видимо не го притесняваха. Иначе малкото момиченце се превръщаше в хубава млада дама. Макар и различна тя бе красива. От нея струяха спокойствие и чистота. Една първична невинност, така присъща на дивите животни, които не са имали никога допир с цивилизацията.

Днес Магот се бе освободил по-рано и я чакаше близо до селото. Напоследък имаше доста задачи и беше станал доста разсеян, така че в първия момент не успя да си обясни значението на шумотевницата, която се разнесе. Изправи се под дървото, където бе седнал и се послуша. Ловът! Бе забравил, че днес е деня на лова. Явно кучетата бяха надушили нещо и го преследваха в негова посока, тъй като яростният им лай се усилваше. Нещо го жегна в гърдите. Можеше ли да преследват Мелхо'а? Ловците нямаше да могат да я видят, но кучетата щяха да я подушат. Дали бе тя? Беше ли достатъчно бърза, за да се измъкне?

Чудеше се, дали да не се опита да я пресрещне, когато тя изскочи тичешком от далечните храсти и се насочи към него. Дишаше тежко и за първи път той съзря в погледа ѝ страх. Изпълни го ярост и ненавист към съеляните му. Тя не заслужаваше подобно нещо. Не и тя! Притисна момичето до себе си и започна да я гали успокояващо. Нямаше да могат да се скрият някъде. По-добре беше да изчакат

ловната дружина тук. Време беше да ги приемат и двамата такива каквито са. Може би, момента да се изправят срещу истината беше дошъл!?

— Всичко ще бъде наред! Успокой се! — продължаваше да успокоява момичето в прегръдката си. — Мисля, че вече е време да разберат за теб, за нас.

От храстите се появиха първите преследвачи. Изскочиха няколко огромни и запенени кучета. Тичаха с всички сили, вероятно доловили близостта на своята жертва. При всеки скок от устните им пръскаха лиги и ако не отблъскваща, то гледката беше доста страховита. Забелязаха ги и спряха объркани. Магот се знаеше с всичките още от малки кутрета и миризмата му им беше позната. Кучетата виждаха своята плячка в неговите обятия и не знаеха какво да направят. Въпреки това, вероятно скоро щяха да се престрашат и да ги нападнат, настървени от гонитбата.

Появата на ловците предотврати подобен развой на събитията.

Запъхтяни дотичаха и мъжете от селото. Спряха като вкопани и в първите мигове очите им не можеха да асимилират това, което виждаха. Макар и странен, той все пак бе дете от тяхното село. Повечето от ловците се бяха грижили за него, когато беше все още невръстно хлапе. Сега стоеше горд пред тях, притиснал до себе си размиващият се силует на някакъв демон. Един от тях пристъпи към двамата младежи и се прокашля неловко.

— Какво става тук, Магот? — мъжът не отделяше поглед от уплашеното момиче. В неговите очи тя представляваше само един силует, който се сливаше с околността. Въпреки това, различаваше нещо в обятията на юношата. — Какво е това? Нима си в съюз с такива изчадия на преизподнята!?

— Тя не е нищо друго, освен едно момиче! Това, че е различна, не променя нещата. Не е дявол и няма да позволя, на когото и да е било от вас, да я нарани. Хванете кучетата и ни оставете на мира!

Сред наобиколилите ги ловци се понесе шепот. Успя да различи възклицания от рода на: „Омагьосала го е!“, „Момчето не е на себе си! Да се занимава с подобни същества!“

Въпреки това те хванаха кучетата, но не се отдалечиха, а напротив — затегнаха обръча около децата.

— Магот, имаш нужда от помощ! Сега си объркан, но щом се прибереш в селото и си починеш, нещата ще се оправят. Остави на нас да се оправим с това същество.

— Няма да стане! — твърдо осече той. Беше изненадан от подобна дързост, за която и не предполагаше, че съществува в него. Не очакваше и да чуе следващите думи, които изрече. — Аз я обичам и никой няма да я докосне, докато аз съм жив!

Усети, че тялото на девойчето в ръцете му се стегна, но миг след това се отпусна и сякаш не се страхуваше вече. Беше спокойна от това, че се намираще в неговите ръце. При тези му слова групата ловци отново се разшумя.

— Не можем да те оставим в лапите на подобно чудовище, синко. Трябва да дойдеш с нас! Съвета на старейшините ще реши какво да прави с теб.

— Тогава ще вземем и нея с нас!

— Изключено! — мъжете се смръщиха и се приближиха още. — Няма да пуснем подобно нещо в домовете си!

— Млъкнете! Тя не е нещо! — в очите на Магот се разгоряха пламъците на лудостта. — Защо трябва изобщо да се месите? Какво ви влиза в работата моя живот? Вие не сте мои родители! Какво ви е грижа за един сирак?

Мъжете се свиха пред яростта на момъка. Бяха объркани и им трябваше някакво разумно предложение. Страхуваха се да оставят децата тук, защото знаеха, че в селото не биха одобрили постъпката им. Магот знаеше това и продължи:

— Ето какво ще направим: аз ще се върна с вас в селото и там ще оставим скапаните старци да решат каква ще бъде съдбата ми — презрението към старейшините му спечели няколко яростни погледа. — Нея ще я оставим обаче тук. Оставете я на мира и така всички ще получим своето. Съгласни ли сте?

Ловната дружинка се отдалечи на няколко разкрача. Започнаха да се съвещават, като не изпускаха от поглед юношите. Мелхо'а вдигна поглед към него и за първи път от толкова години промълви:

— А аз кога ще получа своето? — гласът и беше нисък и нежен. В сърцето на момъка нещо се прекърши. Искаше този глас да чува всеки ден през своя живот и тези смарагдови очи да са до него завинаги. — Ти си всичко, което искам!

— Всичко ще се нареди. Повярвай ми! Не е в тяхна власт да ни разделят.

Наведе се и устните им се сляха. Всичко останало се изгуби. Вече нямаше значение какво ги очаква — нито ловците, нито боговете или смъртта. Те бяха заедно и имаха всичко, от което се нуждаеха. Целувката им изглежда ускори решението на мъжете, защото те се приближиха, прекъсвайки ги с груби гласове:

— Достатъчно! Магот ти идваш с нас! — бяха уверени, сякаш решението бе изцяло тяхно. — Ще оставим това чудовище да се върне в ада, откъдето е изпълзяло, само заради уважението ни към покойните ти родители. Знаем, че не си виновен. Едва ли има човек, който да устои на мерзките магии на чедата на мрака!? Хайде! Тръгваме!

В душата на момъка нещо се скъса, когато се отдели от момичето. Нямаше друг избор. Това беше единствения начин да я спаси. Решението на съеляните му не бе от значение. Той щеше да я намери отново. Последва ловците с гордо вдигната глава.

Стоеше затворен вече цяла седмица. Домът му се бе превърнал в негов затвор. Отвън денонощно имаше по един пазач и беше доста трудно да се измъкне. Нямаше представа докога ще бъде така. Не виждаше реален шанс нещата да се подобрят. Не бе лишаван от нищо. Носеха му достатъчно храна. Веднъж седмично идваше някоя жена, за да почисти. Грижеха се за него и това го подлудяваше. Мразеше погледите, които му отправяха тези жени. Всичкото това съчувствие и измамно разбиране го вбесяваха. Сякаш бе заразен от нещо или душевно болен. Може би трябваше да се срамува от своите чувства? Всички бяха с толкова закърнели мозъци. Защо просто не го оставеха на мира? Имаше моменти, в които не можеше да си намери място из къщата. Обикаляше от стая в стая, неспособен да се примири с положението, в което се намираше. Не беше свикнал да се заседява в дома си. Обичаше да е навън сред свободните лесовете. Не му даваше мира и притеснението за това къде е Мелхо'а и какво прави. Дали не и се бе случило нещо лошо? Бяха ли я открили ловците отново? Мислеше ли за него?

Историята му беше вероятно най-скандалната случка, която беше ставала в селото. Хората говореха само за това и клатеха невярващо глави: „А какво добро дете бе само!“. Старейшините му забраниха да напуска дома на родителите си, докато не се отърве от натрапчивите си

желания и не преодолее магията на демона. „За негово собствено добро!“: както се изразиха те. Никой дори за миг не предположи естеството на тази магия. Това беше магията на любовта. Нещо истинско, което времето не лекуваше. Но селяните бяха забравили подобни неща още преди поколения. За тях не съществуваха такива силни емоции. Водеха спокоен живот, но дали бе пълноценен? Магот знаеше какво пропускат, но неговото мнение вече не се изслушваше.

Днес нещо навън се беше променило, но все още никой не бе дошъл, за да му каже какво става. Още от сутринта се чуваше необичайно оживление. Хората сновяха насам-натам превъзбудени. Нещо голямо се бе случило. Дали не бяха заловили Мелхо'а? Възможно ли беше това да е причината за цялата тази суетня? Крачеше нервно между стените, като хванат в капан звяр. След това дойдоха конниците. В селото никой не използваше коне за езда. Конниците дойдоха и зарадваха команди. Скоро всичко отново утихна. Любопитството на младежа го изгаряше. Около обяд при него влезна пазачът му.

— Какво става навън? — Магот се нуждаеше от информация. — Кои са хората, които дойдоха?

— Ела с мен! И на мен не ми казаха нищо, но желаят всички да се съберем пред дома на старейшините. Всички, без изключение. Вероятно някакви войни са дошли. Убий ме, ако мога да си представя какво биха могли да искат от нас!

Пазачът бе на годините на своя затворник и любопитството го гризеше не по-малко.

— Довели са и някаква парцалива тълпа със себе си. Оставиха ги да чакат извън селото. Охраняват ги и най-вероятно са затворници. Съжалявам, но трябва да те вържа. Така ми наредиха.

Продължаваше да бърбори и докато връзваше ръцете на Магот. Изведе го и се насочиха към площадчето пред най-голямата сграда в селото. Когато стигнаха там пред погледа им се откри странна гледка. Всички от селото се бяха събрали тук: жени, деца, мъже. Пред дома се бяха скупчили старейшините и обсъждаха нещо. Не беше обаче необичайното събиране това, което правеше впечатление.

До групата от спорещи старчета се бе изправил мъж. Истински мъж. Стърчеше с една глава над всички. Беше огромен. Изпод бронята му се подаваха две могъщи ръце, сякаш два дънера бяха прикачени към

рамената му. На кръста му бе закачена огромна двуостра брадва. През ума на юношата мина мисълта, че би изглеждал гол без нея. Изпод смолисточерните му къдри гледаха две сиви и студени очи. Хората избягваха да попадат пред зора им, но ако все пак случайно очите им се засечаха, веднага осъзнаваха колко интересни за съзерцание са пръстите на краката им и не можеха да им се нагледат. Погледът на гиганта се спря на връзките на ръцете на Магот и се впи в очите му. Младият мъж не потрепери под преценяващия го оглед. Също така нахално започна да оглежда война. Това предизвика мимолетно потрепване на устните на суровия мъж, което би могло й да е усмивка, ако това лице изобщо знаеше значението на тази дума. От двете страни на боеца стояха по няколко войници и очите им шареха из тълпата. Явно всички се бяха събрали и колосът се прокашля привличайки вниманието към себе си. Настъпи пълна тишина.

— Името ми е Тевий. Капитан съм на Златните орли. Това са войните, които са първите, които влизат в битката. Наричат ни „смъртниците“. Сами се досещате защо. Може да не се интересувате и да не си плащате данъците, но вие сте част от кралството. И това, че си водите такъв спокоен живот, се дължи на защитата, която същото ви осигурява.

Говореше им очевидни истини, но никой не се интересуваше от ставащото толкова далеч извън пределите на родното им място.

— От две години сме във война и колкото и да ви е безразлично, хора умират за вашата свобода. Мои приятели загиват, за да може вие да водите жалкото си съществуване! — в очите му изгряха пламъците на ада. — И всички вие сте длъжни да дадете своя дан за тази война. Трябват ни доброволци за армията и аз съм се заел да намеря новите орли сред такива пиленца като вас.

От думите му лъхаше студенина и заплаха. Изчака шумът да позатихне и бавните им умове да асимилират чутото.

— Първи доброволец се записва онова хлапе, което сте арестували за нещо. Как ти е името момче?

— Магот. — погледа, с който посрещна изявлението на капитана, бе изпълнен с предизвикателство. — И не мисля, че съм хлапе.

— Ще видим. За какво са те свързали? — в погледа му блестяха весели искри. — Да не обезчестил нечия щерка?

— Беше омагьосан от демон, капитане — намеси се един от старейшините. — По-добре да остане при нас.

— Аз решавам какво е по-добре, старче! И не съм питал теб. Магот идва с нас и толкова.

Обърна се към войниците си:

— Подберете подходящите доброволци и ги водете към казармите на Еглон. Там ще ги преразпределят. Взимам това момче и десетима от тези, които пазят останалите и продължаваме да събираме доброволци. Ще се видим в Еглон след месец.

— Слушаме, капитане!

Тевий пристъпи към Магот и преряза връзките, с които бяха пристегнати китките му.

— Последвай ме, момче! Един ден ще успея да направя мъж от теб.

Отдалечиха се и излезнаха при тълпата от други „доброволци“. Капитанът подбра десетима войни, които имаха същия свиреп като него вид и се качиха на конете.

— Магот, ти ще яздиш с мен. Ела!

Огромният боен ат пристъпяше нетърпелив да потегли. Момъкът хвана протегнатата десница и се настани зад могъщия воин. Никога не беше яздил и вечерта едвам се движеше, но с нищо не показва умората си. През целия ден не стигнаха до друго селище, така че нямаха нови спътници, когато се настаниха около двата лагерни огъня. Капитанът със задоволство следеше движенията на своя повереник и опитите му да скрие своята болка. След като се нахраниха, той най-сетне го заговори:

— Каква е тази история за демони и магии. Винаги съм бил любопитен как хората могат да вярват на подобни дивотиини.

Магот чистосърдечно разказа историята на своя живот и понеже някак си чувстваше близки всички тези мъже, които го бяха взели сред себе си, не спести нищо. В погледите им имаше само симпатия и съчувствие. Нямахше подигравка или презрение. Бяха мъже, които се бяха срещали твърде често със смъртта, така че можеха да оценят любовта и нейната сила. Въпреки, че не се познаваха те го разбираха и го приемаха. Това беше нещо, което никога не беше изпитвал преди.

— И това е всичко. — довърши разказът си.

— Е, какво пък толкова — капитанът се ухили. — Ако бяхте видели с първата ми жена, сигурно щяхте да ме изгорите на кладата, заради връзки с Нечестивия.

Всички избухнаха в смях. Най-после се почувства сред свои.

— Тия твои селяни за нищо не стават. Мисля, че ти сторихме услуга днес, като те взехме с нас.

— А защо точно мен избра?

— Абе, как да ти кажа? Видях нещо в теб, което ме подразни много. Заприлича ми на някого и това е всичко.

— На кого?

— На мен! На кого другиго!?

Магот се засмя:

— И сега какво?

— Сега ще спим! — Тевий го изгледа топло. — Ще съберем още бъдещи войници и се връщаме в Еглон. Там лично ще те обучавам за мой наместник. Трябва да те научим да се биеш и изобщо на други мъжки неща!

— Ще мога ли да се върна някога тук?

Всички се умълчаха.

— Ако оцелееш. Трябва да разбереш, че смъртта е наш постоянен спътник. Ако един ден проклетата война свърши, може би ще искаш да се върнеш. А може би не! Каквото и да стане едва ли ще се върнеш скоро. Ако твоето момиче те обича истински, ще те изчака. Не се притеснявай!

— Обича ме! Повярвай ми, капитане. Обича ме!

Кръвта бе навсякъде. Целият беше покрит с нея. Задушаващият дим от бушуващите пожари изпълваше дробовете и му пречеше да диша. С мъка си поемаше дъх и дори тогава сякаш огън изпълваше гърдния му кош. Сърцето му лудо биеше. Очите му се пълнеха със сълзи, но нямаше как да ги избърше, тъй като ръцете му бяха подгизнали в кръв. Размахваше меч с всичките си останали сили. Острието потъваше в податливата плът. Виковете на умиращите и ранените се сливаха със звъна на остриетата. Битката бе започнала преди час, но в съзнанието му траеше цели векове. Нямаше сили да се предпазва от чуждите удари. Само размахваше собственото си оръжие, вложил в ударите всичката своя болка и агония. Отдавна бе престанал

да мисли и да наблюдава. Замах със меч и пробождане. Още един труп в нозете му. Не се бореше за оцеляването си. Нищо нямаше значение. Беше отприщил своя гняв и сега просто трябваше да убива. Самоличността му беше без значение. Имаше врагове и те трябваше да умрат. Младо, още голобrado момче се изправи срещу него и замря в безпределен ужас, миг преди главата му да се отдели от торса. Нямаше пленници. Нямаше милост. Не трябваше да има и оцелели. Толкова много смърт!

Не можеше да изброи имената на всичките другари, които бе оставил по бойните полета. Идваха, сприятеляваха се и изчезваха, оставили своите кости по безименните върхове. Само птиците и зверовете бяха на техните погребални церемонии. Нямаше реквиеми. Гробовете никога не бяха издигнати на техните последни пристани. Само небесата и техните светила покриваха мечтите и надеждите, така безсмислено погубени за миг.

Сякаш никога нямаше да свършат тези кръвопролития. Не беше онова момче напуснало своето село на коня на Капитана. Беше мъж и беше платил цялата цена за правото да се нарича такъв. Днес отново беше сред челните редици на атакуващите. Около него падаха другари, но вече се бе научил да не обръща внимание на тяхната кончина. Бе тук, за да убива. Неговият командир, както винаги беше пред всички. Виейки свиреп, той размахваше чудовищната си брадва. С всеки удар политаха и парчета кървава плът. За врагът бе „Касапина“, но за него бе почти баща. Обичаше го и му беше верен. Такива чувства изпитваха и всички, които някога бяха служили под негово командване. Пред очите на младия мъж заблудена стрела щръкна от врата на Тевий. С последни сили той съсече своя враг и колената му се подкосиха. С убийствена ярост войните заобиколиха своя лидер. Нямаше какво да сторят за него. Живота си отиваше от погледа му. Магот коленичи до него.

— Сега ти си им водач, Магот! Бъди такъв докрай. Не позволявай да те тъпче никой — от устните му изби кръв. — един съвет от мен. Върни се при твоето момиче, това нашето тук не е живот.

Ужасът на нашествениците — Капитан Тевий — издъхна. Пред очите на новия водач падна пелена. Отприщи се неговата ярост и като безумец, сипейки предизвикателства и обиди се вряза във враговете. Дълго продължи клането. Нечий удар се стовари върху островърхия му

шлем и в черепа му избухнаха огньовете. Миг преди да си отиде се зачуди: „Така ли свършва всичко!“.

Земята погълна много кръв този ден.

Наближаваше селото. Беше убеден в това.

Когато след битката се свести, разбра, че са го изоставили на полето. Вероятно са го сметнали за мъртъв с всичката тази кръв по него. Зарадва се, че откри коня си жив, на мястото, където го бе оставил в леса. Намери и тялото на Тевий и го занесе настрани в горите. Погреба го под клоните на вековно дърво. Мислеше много за последните му думи. Може би бе прав. Нямахте за какво да продължава да се бие. Другарите му бяха мъртви, командира също. Това не беше неговата война. Дори не бе виждал краля, за когото воюваше. Само кръв и смърт. Стига толкова. Време бе да се прибере у дома. Ако имаше изобщо такова място.

Мъглите сякаш се поразредиха, като му дадоха възможност да зърне родното си място. Бавно приближи до залостените врати. Много неща бяха така както си ги спомняше, но мизерията сякаш се бе засилила. Нивите бяха, в по-голямата си част, необработени. Посевите линееха. Не се чуваше детски смях. Потропа по портите. Отвътре му отвориха, но към него се насочиха няколко копия. Да! Нещата определено се бяха променили.

— Ще приютите ли един пътник? Нямам лоши намерения.

Отвътре се чува приглушени гласове и най-накрая вратата бе отворена. Стражите оглеждаха околностите зад него. Влезе в пределите на поселището и бе поразен от нищетата, която го заобикаляше. Дали това бяха последици от продължителната война? Хората спираха и открито го зяпаха. Децата се бяха втренчили ококорени в него.

Никой не го позна. Знаеше как изглежда в техните очи. Сега беше станал истински войн. Смъртта прозираше в зениците му. Беше мускулест и висок. Тук нямахте човек, който да може да го гледа в очите. Знаеше какво впечатление му беше направил Капитана преди толкова време. Нещо го присви при този спомен. Тръсна глава. Нямахте да позволи на миналото да го обсеби. Поне не и точно сега. Сега той беше този, който въздействаше така на околните. Беше опасен.

Хората се бяха събрали, точно както преди години, пред дома на старейшините. Те самите също бяха там. Сякаш извадени от едно друго време. Вечни и непроменящи се.

— Добре си дошъл, страннико! Разполагай се удобно. Ще ти предложим каквото можем, но напоследък живеем в трудни времена.

Седна при тях и непринудено ги заразително за живота им. Цялото население се беше насъбрало подтиквано от любопитство. Бяха значително по-малко хора, отколкото той си спомняше. Последните години реколтата била слаба, а за лов вече и дума не можело да става. Горите взимали своето. Дивечът вече не се доближавал наоколо. Демони убивали с падането на нощта. Само мъже загивали. Гибелта идвала заедно с мрака. Посевите заболявали от странни и непознати болести. Сякаш цялата природа и пъкълът се били съюзили, за да ги унищожат.

Магот им разказа за войната, но не сподели кой в действителност е той. Разказа им за смъртта и за далечни места и хора. Вечерта неусетно мина и той отиде със семейството, което беше предложило да го приюти. Обеща, че ще научи стражите да боравят с оръжие, за да имат поне някакъв шанс срещу демоните. Уморен си легна в твърдото легло.

Колко странно се обръщаха нещата? М как лесно се бе изгубило цялото безгрижие и лекомислие в селяните му. Въпреки начина, но който се бяха отнесли с него, му дожаля за тях. Все пак го бяха отгледали. Щеше да остане и да им помогне, с каквото може.

Дали тя още беше тук? Помнеше ли го?

Събудиха го писъци и виковете. Грабна меча си и само по набедрена препаска изкочи на улицата. Затича по посока на шумотевницата. Срещу него тичаше жена и пищеше изпаднала в ужас.

— Какво става, жено? — разтърси я доста грубо той.

— Демон.

Друго не можа да долови сред неразбираемите й брътвежи, но това бе достатъчно. На площадчето се събираха въоръжени мъже. В краката им лежеше мъртвото тяло на един от старите съветници. Беше жестоко убит и то скоро, тъй като кръвта му продължаваше да тече.

— Къде е? Дяволите да ви вземат! Кой го направи?

— Върте е — един от мъжете му посочи каменното здание, като избягваше да го гледа в очите.

— Страхливци! — Магот се приближи с грациозната стъпка на ловуваща пантера към тънещата в мрак постройка.

Изведнъж тъмнината се раздвижи, придобивайки очертания. Бавно към него пристъпи демона-убиец. Лунните лъчи се отразиха от черните ѝ люспи. Двете огромни крила се разпериха за миг и след това се прибраха. Две зелени очи потънаха в неговия поглед.

— Мелхо'а.

Беше учудване и същевременно копнеж. Усмивка озари прекрасното и лице. Не! Не го беше забравила. От цялото ѝ същество струеше любов. Любов по-силна от всичко. Всеизгаряща и поглъщаща самото му същество. Любов способна и на омраза и на отмъщение, към тези, които биха ѝ попречили. Любов каквато само една жена би могла да притежава. Две криле — черни като тъмнината — ги обвиха и двамата се стопиха в нощта.

ОГЪСТ ДЪРЛЕТ КУЛАТА НА ПРИЛЕПА

Сред книгата на покойния сър Хари Евърет Баркли, живял в Лондон на Чаринг Крос, беше намерено писмо със следното съдържание:

10 юни 1925 година

Мой драги Марк,

Като не получих отговор на картичката, която ти изпратих, предположих, че навярно тя просто не е достигнала до теб. Пиша ти от лятната си резиденция, разположена на едно изключително уединено местенце, цялото обрасло с изтравничета. Храня надеждата, че скоро ще ме изненадаш приятно с едно посещение от твоя страна (за което ми беше намекнал), защото този дом е от онези, които биха провокирали твоя интерес. Той много напомня семейния замък на рода Баскервил, описан от сър Артър Конан-Дойл в романа „Баскервилското куче“. Носят се смътни слухове, че това място е обитавано от зли духове, но аз изобщо не им вярвам. Добре ти е известно, че светът на духовете малко ме интересува — основните ми интереси са насочени към магията. Самата мисъл за това, че подобно тихо местенце, забутано сред провинциалната английска пустош, е станало обител на сонм зли духове, ми изглежда твърде глупава. Местните околности са изключително благоприятни за здравето, а и самата постройка в много отношения представлява образец на старината, а това пробужда отдавнашната ми слабост към археологията. Затова, както прекрасно разбираш, налице са достатъчно неща, способни да отвлекат вниманието ми от

нелепите слухове. Тук заедно с мен е и Леон, моят камериер, както и старият Мортимър. Помниш Мортимър, нали, той ни приготвяше такива вкусни ергенски вечери.

Тук съм едва от дванадесет дни, но вече съм разгледал целия дом от мазето до покрива. На тавана се натъкнах на вехт сандък, където открих девет стари книги. На някои от тях бяха откъснати титулните страници. Занесох книгите до таванския прозорец, за да ги разгледам по-внимателно, и в една от тях разпознах „Дракула“ на Брам Стоукър; както установих веднага за голяма своя изненада, това се оказа едно от първите издания.

През първите три дни от настаняването ми над местността се бе спуснала гъста, типично английска мъгла. Едва времето бе започнало да капризничи, заплашвайки да прогони прекрасното настроение от предвкушването на лятото, аз преместих всички находки от тавана в стаите си. За „Дракула“ на Стоукър вече споменах. Освен нея имаше книга на дьо Рош за черната магия. Томовете на Орфило, Сведенборг и Калиостро засега оставих настрана. На мое разположение се намираха също и „Ад“ на Стриндберг, „Тайното учение“ на Елена Блаватска, „Еврика“ на Едгар Алън По и „Атмосфера“ на Фламарион. Ти, мой скъпи приятелю, лесно можеш да си представиш какво въздействие оказаха върху мен тези книги, имащи такова непосредствено отношение към магията. Орфило, както знаеш, е бил само химик и физиолог; Сведенборг и Стриндберг могат да бъдат наречени мистици; По, чиято „Еврика“ не ми донесе голяма полза в изучаването на черната магия, независимо от това ми направи прекрасно впечатление, а останалите пет станаха за мен по-ценни от злато. Калиостро, придворният магьосник от Франция; мадам Блаватска, жрицата на окултното учение; „Дракула“ с всичките ѝ вампири; „Атмосфера“ на Фламарион с описанието на различните окултни вярвания и дьо Рош, за когото мога цитирам няколко стиха от „Ад“ на Август Стриндберг: „Не снемат от себе си отговорността, а само моля читателите си да запомнят, че ако някога у тях се

появи желание да се занимават с магия, особено с тази, която е позната под името вещерство, то трябва да знаят, че реалното ѝ съществуване е безспорно доказано от дьо Рош.“

Честно казано, приятелю, прииска ми се да узная — да не говорим и че имах основателни причини за това — що за човек беше живял тук преди мен, какъв бе този, който се увличаше от толкова разнолики писатели като По, Орфило, Стриндберг и дьо Рош. И аз бях твърдо решен да си изясня подробностите, независимо от мъглявия им характер. Тъй като никой не живее в съседство с мен, то най-близкият ми източник на информация беше селото, намиращо се на няколко километра оттук. Този факт сам по себе си е достатъчно странен, още повече че мястото за лятна резиденция там е къде-къде по-добро. Оставих книгите, съобщих на камериера си, че имам намерение да се разходя до селото, и се отправих на път. Едва успях да се отдалеча от къщата и бях настигнат от Леон, който също бе решил да се разходи, правейки ми компания. Мортимър остана сам в забулени в мъгла дом.

В селото не узнахме много неща. От разговора с един бакалин — единствения общителен човек, когото срещнахме по пътя си — разбрахме, че последният обитател на имението е бил някой си баронет Лорвил.

Останах с впечатлението, че местните жители се бояха от покойника и поради тази причина говореха с неохота за него. Бакалинът ни разказа историята за това как през една тъмна нощ преди няколко години тук изчезнали четири девойки. Хората вярвали — а и сега продължават да вярват — че те били похитени от баронета. Тази мисъл ми се струва твърде нелепа, още повече че тукашните обитатели по никакъв начин не могат да обосноват своите подозрения. Всъщност същият този бакалин ни информира, че имението на Лорвил се нарича „Кулата на Прилепа“. Това също ми се струва доста странно, при положение че по време на престоя си тук досега не съм зърнал и един прилеп.

Размишленията ми по този повод бяха безцеремонно прекъснати от Мортимър, който се оплака от прилепите в мазето — доста необичайно съвпадение. По думите му, те през цялото време пърхали с крила покрай лицето му и той се страхувал, че ще му се заплетат в косата. Двамата с Леон, естествено, се спуснахме долу, за да се уверим със собствените си очи, но така и не забелязахме нито един, макар и Леон да твърди, че един прилеп се блъснал в него, в което силно се съмнявам. Напълно е възможно тези съмнения да са предизвикани от внезапно появилото се течение.

Произшествието, за което след малко ще ти разкажа, скъпи Марк, беше само предвестник на странните събития, които започнаха да се случват оттогава. Ще ти споделя най-значителните от тях с надеждата, че ще съумееш да им дадеш рационално обяснение.

Преди три дена нещата започнаха да приемат сериозен обрат. В този ден Мортимър дотича при мен и, едва поемайки си дъх, ми съобщи, че лампата в мазето постоянно гасне. Двамата с Леон слязохме долу да разберем какво става и установихме, че — както бе казал Мортимър — и лампата, и кибритените клечки, които запалихме в мазето, гаснат. Мога да си обясня този факт единствено с вероятното движение на въздушните потоци. И, наистина, електрическото фенерче изобщо не гаснеше, но пък за сметка на това светеше слабо; изобщо не се наемам да обясня това обстоятелство.

Вчера Леон (а той е благочестив католик) отля малко светена вода от флакона, който винаги носи със себе си, и се отправи в мазето с твърдото намерение да изгони оттам злите духове (ако такива случайно се намират там). Както и забелязах неотдавна, в основата на стълбите лежи голяма каменна плоча. И ето че когато Леон се спусна надолу по стъпалата, голяма капка от светената вода капна върху плочата, и на фона на заклинанието, което той произнасяше, се чу някакво съскане. По средата на заклинанието Леон изведнъж замлъкна, а после

стремително побягна нагоре, неясно изкрещявайки, че мазето извън всякакво съмнение се явява не друго, а врата към Преизподнята, пазена от самия Дявол.

Искам да ти призная, драги Марк, че това необичайно събитие ме вкара в смущение.

Вчера вечерта, когато тримата седяхме в просторната гостна, лампата изведнъж, без никаква причина, изгасна. Пиша „без никаква причина“, защото не се съмнявам, че лампата е изгаснала просто ей така, а под въздействието на някаква свръхестествена сила. Зад прозорците времето беше безупречно, нямаше никакъв вятър, а аз (между другото бях седнал точно срещу лампата), внезапно почувствах повея на прохладно течение. Повече от това никой от нас не беше забелязал. Усецането бе такова, сякаш някой, стоящ точно срещу мен, силно бе духнал към лампата, или пък прелитаща над нея голяма птица я е закачила с крилото си.

Няма никакво съмнение, че с къщата нещо не е наред, и аз имам непоколебимото намерение да си изясня причините за него каквото и да ми струва това.

(Тук текстът изведнъж прекъсва, сякаш авторът му е възнамерявал да го завърши впоследствие.)

Двамата лекари, наведени над тялото на сър Хари Баркли в имението на Лорвил, най-накрая приключиха с изследванията си.

— Не мога да си обясня причините за тази невероятна загуба на кръв, доктор Мордант.

— Аз също, доктор Грийн. Той е до такава степен обезкръвен, че само чудо би могло да спаси живота му! — Доктор Мордант тихо се засмя: — Що се отнася до загубата на кръв, аз първоначално си помислих за вътрешни кръвоизливи и апоплексия, но не открих никакви признаци за подобно нещо. Съдейки по изражението на лицето му, а то е толкова ужасяващо, че ми е трудно да го гледам.

— Вие сте прав.

— Той е умрял от изключително силен страх или от това, че е станал свидетел на нещо ужасно.

— Последното е по-вероятно.

— Смятам, че трябва да засвидетелстваме смърт в резултат на вътрешен кръвоизлив и апоплексия.

— Съгласен съм.

— Значи така и ще направим.

Лекарите се наклониха над отворената папка на масата. Внезапно доктор Грийн се изправи, порови с ръка из джоба си и извади оттам една кибритена кутийка.

— Ето ви кибрит, доктор Мордант. Изгорете тази папка и не разказвайте на никого за нея.

— Да. Така ще бъде най-добре.

Извадки от дневника на сър Хари Баркли, намерен до трупа му в имението на Лорвил на 17 юли 1925 година.

25 юни.

Снощи сънувах странен сън. Присъни ми се, че в гората около замъка на моя баща срещам красиво момиче. Не зная защо, но двамата се прегърнахме, устните ни се сляха в целувка, и това нещо продължи не по-малко от половин час! Какъв необикновен сън! Изглежда и други неща са ми се присънили, но не мога да си ги спомня. Когато на сутринта се погледнах в огледалото, видях бледото си, обезкръвено и изкривено лице.

По-късно Леон ми каза, че и на него му се е присънил подобен сън, а тъй като той е твърдо убеден женомразец, не мога да намеря никакво разумно обяснение за случилото се. Много е странно това, че и двамата сме сънували един и същ сън.

29 юни.

Рано сутринта при мен дойде Мортимър и ме информира за твърдото си намерение да напусне имението поради причината, че миналата нощ видял призрак. Някакъв възрастен красавец, добави той. Изглежда Мортимър се е ужасил от обстоятелството, че старецът го целунал. Навярно всичко това му се е присънило. Само благодарение на този мой довод ми се удаде да го убедя да остане, като му дадох

честната си дума, че няма да разказвам на никого за необичайната случка. Впоследствие Леон ми каза, че миналата нощ сънят се повторил с всичките си подробности и че той не се чувства много добре. Посъветвах го да се обърне към лекар, но той отказа. Що се отнася до, както се изрази, ужасния кошмар, то предстоящата нощ щял да се обгради със светена вода, която, според него, щяла да го предпази от всяко вредно въздействие на силите на злото, ако такова съществува и е свързано по някакъв начин с особените сънища. Странно, че той приписва всичко на злите сили!

Днес проведох неголямо разследване и си изясних, че описанието на външността на баронет Лорвил съвпада напълно с описанието на „привидението“ от съня на Мортимър. Узнах също така, че докато последният представител на рода Лорвил бил още жив, в околността изчезнали няколко деца. Не искам да кажа, че между тези факти съществува някаква връзка, просто невежото местно население приписва тези загадъчни случаи на баронета.

30 юни.

Леон утвърждава, че благодарение на мощното въздействие на светената вода, сънят не се е повторил (а аз отново го преживях предишната нощ).

7 юли.

Мортимър си замина. Каза ми, че не може да живее в една къща с дявола. Изглежда наистина е видял призрака на стария Лорвил, макар че самата мисъл за това предизвиква смях у Леон.

4 юли.

Снощи отново сънувах този проклет сън. На сутринта се чувствах много зле, все едно бях тежко болен. Но постепенно през деня ми се удаде да се избавя от това чувство. Леон изразходва цялото количество светена вода, но утре е неделя и той се надява да попълни запасите си по време на богослужението в селската църква.

5 юли.

Днес сутринта бях в селото и се опитах да си намеря друг готвач. Изобщо не разбирам какво става. Никой не желае да влезе в имението,

дори и за, както ми заявяват, сто лири на седмица. Ще трябва да се справя без готвач или да си наема такъв чак в Лондон.

Днес с Леон се случи нещо неприятно. Когато се прибирал вкъщи след църковната служба, почти цялото количество светена вода се изляла от бутилката, а после и самото шише с остатъците от светената вода паднало на земята и се разбило. Леон е обезкуражен и смята при първия възможен случай да се сдобие с необходимата течност от приходящия свещеник.

6 юли.

Миналата нощ отново ми се присъни този сън. Чувствам се изключително отпаднал, Леон — също. Той отиде на лекар в крайна сметка и докторът се заинтересувал дали скоро е имал дълбоки прорезни рани или сериозни травми, съпроводени от голяма загуба на кръв, и дали не страда от вътрешни кръвоизливи. Леон му дал отрицателен отговор и докторът му предписал да хапва повече суров лук и още нещо. Леон забрави за своята светена вода.

9 юли.

Отново същият сън. На Леон му се присъни друг сън, този път за някакъв старец, който — както ми сподели — го ухапал. Накарах го да ми покаже мястото, където бил ухапан от стареца в съня си, и когато той разтвори яката на ризата си, на гърлото му, извън всякакво съмнение, се виждаха две малки ранички. И двамата усещаме някаква много голяма слабост.

15 юли.

Днес Леон ме напусна. Твърдо съм убеден, че той внезапно се е побъркал, защото на сутринта у него възникна непреодолимото желание да се спусне в мазето. По думите му, сякаш нещо го дърпало там. Не се и опитах да го спра. Измина известно време; аз седях, потънал в четене на един том от Хърбърт Уелс, когато чух как Леон, крещейки пронизително, се изкачва бързо по стъпалата на мазето, препъвайки се в желанието си да излезе колкото се може по-бързо оттам. След това се понесе като луд през помещението, в което се намирах. Изправих се и захвърлих книгата, втурнах се след него и го намерих в следващата стая, където със сила успях да го задържа.

Поисках от него обяснение за поведението му, в отговор на което не чух нищо друго, освен непонятни стенания.

„Боже Господи, монсиньор, незабавно напуснете това прокълнато място! Тръгнете си, монсиньор, умолявам ви! Дяволът, Дяволът.“ В този момент той се откъсна от хватката ми и побягна презглава далеч от имението. Аз го последвах. Когато излязохме на пътя, го повиках по име, но вятърът донесе до ушите ми само отделни откъслечни думи: „Ламе, дявол боже. Книгата на Тот.“. Думите, толкова важни като „дявол“ и „Боже“, ги пропуснах покрай ушите си. Но ето че Ламе се наричаше жената-вампир, добре известна единствено на неколцина избрани магьосници, а „Книгата на Тот“ представляваше египетски ръкопис по магия. В течение на няколко минути бях обладан от дивите фантазии за това, че „Книгата на Тот“ е скрита някъде из къщата, и като поразмислих малко, стигнах до извода, че тя се намира под масивната каменна плоча, лежаща в основата на стълбите към мазето. Имам намерение да слеза долу и да проверя.

6 юли.

Намерих я! „Книгата на Тот“! Както и предполагах, тя се оказа точно там — под каменната плоча. Духовете, които я охраняваха, очевидно не искаха да наруша покоя на нейното уединение, поради което устроиха истински ураган от прах и вятър, докато се опитвах да преместя плочата встрани. Книгата е снабдена с тежка закопчалка със старинен вид.

Предишната нощ отново имах същия сън, но този път — мога да се закълна в това — в допълнение към всичко видях призраците на стария Лорвил и четири красиви девойки. Какво съвпадение! Днес се чувствам страхотно отпаднал и едва мога да се държа на краката си. Няма никакво съмнение, че този дом гъмжи, обаче не от прилепи, а от вампири. Ламе! Само ако можех да намеря телата им, бих пронизал сърцата им с остри колове.

Днес направих ново поразително откритие. Спуснах се долу, до мястото, където лежеше плочата, отместих по-малкия камък, върху който лежеше „Книгата на Тот“, и пред мен се откри широка вдлъбнатина, претъпкана с десетки скелети — всичките принадлежащи на малки деца! Ако това имение наистина е обитавано

от вампири, то е съвсем очевидно, че скелетите са на техните нещастни жертви! Освен това съм и твърдо убеден, че някъде наблизо има и пещера, в която лежат скритите тела на вампирите.

Разглеждайки книгата на дьо Рош, се натъкнах на перфектен план за откриването на техните тела! Ще се възползвам от „Книгата на Тот“, за да призова вампирите при себе си, след което ще ги заставя да ми покажат мястото, където крият своите чувствени тела. Дьо Рош пише, че това може да се направи.

9 часа вечерта.

Идеалното време за призоваване на вампири! Някой минава покрай мен, но се надявам, че този някой няма да ми попречи да направя това, което съм намислил. Както отбелязах по-рано, книгата е снабдена с тежка закопчалка, и ми се наложи доста да се потрудея, докато успея да я отворя. Когато най-накрая ми се удаде да счупя ключалката, разтворих книгата и започнах да търся мястото, което ми беше необходимо за заклинанието по призоваване на вампирите. Намерих го и започнах да произнасям формулата. Атмосферата в помещението постепенно започна да се променя и скоро гъст мрак изпълни стаята. Въздушните потоци страховито се носят из помещението, лампата изгасна. Сигурен съм, че вампирите скоро ще се появят.

Бях прав. В стаята започват да се появяват сенки. Те стават все по-големи и по-отчетливи. Сенките са пет — четири женски и една мъжка. Чертите им са ясно различими. Те ми хвърлят светкавични погледи, а ето, че сега се взират злорадо в мен.

Боже мой! Забравих да нарисувам магическа окръжност на пода на помещението и сега се страхувам, че вампирите ще ме нападнат! Колко съм прав. Те се приближават към мен. Боже мой! Спрете! Те се спират. Старият баронет се взира съсредоточено в мен, блестящите му очи горят от ненавист. Четирите жени-вампири сладострастно ми се усмихват.

Сега или никога разполагам с възможността да отнема техния зъл чар. Молитва! Но аз не мога да се моля. За вечни времена съм низвергнат от Господа, затова задето призовах Сатаната на помощ. Но дори и към Сатаната не мога да се обърна. Намирам се под пагубната хипноза на зловещия поглед, изкривил лицето на баронета. В очите на

четирите красавици-вампири също се е появил злокобен блясък. Те бавно се приближават към мен, а ръцете им са протегнати напред. Виждам как се извиват гъвкавите им отвратителни тела, а малиновите им устни са изкривени в дяволска победна усмивка. Непоносимо ми е да гледам как облизват устните си. Съпротивлявам се, напрегам всичките сили на волята си, но какво значи голата воля пред адските пълчища от вампири?

Боже! Присъствието на тази сган от преизподнята ще обрече душата ми на вечни мъки! Баронетът се придвижва напред. От отвратителната му близост в съзнанието ми възниква усещането за нещо мерзко и непристойно. Ако не мога да се обърна към Бога, тогава трябва да помоля Сатаната да ми даде необходимото време, за да мога да начертая проклетия магически кръг.

Не мога повече да се съпротивлявам на тяхната зловеща сила. Опитвам се да стана, но не мога. Повече не съм господар на волята си! Вампирите ме наблюдават с демоничен поглед. Обречен съм да умра и да живея вечно сред Неживите.

Лицата им се приближават все по-близо и по-близо до мен. Навярно скоро ще изпадна в забрава. Бих направил всичко, което е по силите ми, само и само да не виждам тези зловещи същества около себе си. Усещане за остра, пареща болка в гърлото. Боже мой!

АДРИАН ЛАЗАРОВСКИ

КРЪВТА НА КТХУЛУ

ПРОЛОГ КЪМ РОМАНА „КОНАН“

— Събуди се, пачавро! — гласът беше дрезгав и стържещ, сякаш излизаше от гърло, цялото осеяно с назъбени остриета. — Достатъчно дълго те чаках да се наспинкаш, не мислиш ли?

Криана отвори очи. В първия момент не успя да прецени къде се намира — единственото, което знаеше с положителност, беше, че това ниско помещение с масивни напречни греди по тавана едва ли би могло да се сравнява с разкошните ѝ покои, намиращи се в дома на баща ѝ в Кеми. После възприятията ѝ отстъпиха пред мощната атака на заобикалящата я обстановка и тя долови протяжното скърцане на дъските, ритмичното поклащане на пода, монотонния шум от плискане на вода.

— Почина ли си хубавичко, курво? Ще ти трябват доста сили за онова, което съм ти приготвил, малка мръснице — процеди през зъби мъжът, след което момичето чу резкия звук на затръшната масивна врата, придружен от приглушеното хихикане на онези, които очевидно бяха останали зад нея.

Девојката надигна глава от мръсната рогозка, на която лежеше (ох, колко ѝ липсваше огромното легло с балдахин, разположило се царствено в центъра на спалнята ѝ, в чиито прохладни завивки прислужниците всяка вечер втриваха неземни благоухания, пристигнали от екзотични земи и където тя се отдаваше на приказни мечти за бъдещия избраник на сърцето си), сподави надигания се в гърлото ѝ писък, провокиран от пробягалия наблизко опърпан кафеникав плъх с мазна опашка, и впери поглед в посетителя си. Той вдигна над главата си (доколкото му позволяваше изгърбения свод) фенера, който държеше в дясната си ръка, и го закачи на специално пригодената за целта кука, забита в една от дебелиите греди, подпирателни тавана. Така милостивата прегръдка на мрака бе заменена от жестоката

безсрамност на светлината, на чийто фон външността на мъжа, прекрачил прага на помещението, се откри с болезнена яснота пред зора на девойката. Криана изхлипа.

— Не ти ли харесва това, което виждаш, пачавро? — попита той. — Или трябва да възприема въздишката ти като любовен копнеж, а? По-добре свикни с гледката, защото ще ѝ се наслаждаваш още безброй пъти, и то от много по-близко разстояние — смехът му проряза въздуха в каютата, тъй както ръждясал меч стърже о бедрена кост.

Пред очите на момичето стоеше едър мъж с плетена ризница, която обгръщаше тялото му от врата до коленете. Нямаше да е преувеличение да се каже, че тя беше единственото хубаво нещо в него — мека и лъскава, прецизно изработена от стотици метални халки, захванати една за друга. Тя бе пристегната на кръста му с дебел червен пояс, отрупан с мазни лекета. На него бе закачена платнена торба, редом с нея видеше къс ятаган, а над пояса надвисваше подпухналото му шкембе. Под ризницата личаха панталони с неопределен цвят, а на краката му имаше набръчкани кожени ботуши. От ръкавите на ризницата се подаваха тлъсти ръце, чиито мускули отдавна бяха потънали в дебел слой мазнина, но навярно все още криеха огромна сила. Обаче ако торсът му вдъхваше респект и отвращение, то главата му бе източник на истински ужас.

— Познай кой ми направи това, малка курво! Твоят брат — любимото ти братче, което няма да видиш никога повече — натрапникът се ухили, разкривайки уста, половината зъби, от която бяха почернели, а другата половина изобщо липсваха. При опита му за усмивка тя най-сетне успя да разбере какво точно не е наред с лицето му — цели парчета кожа липсваха оттам, а тези, които все още стояха на мястото си, бяха почернели и набръчкани като изгорял пергамент. От дупките в плътта сълзеше жълтеникава гной, но в най-голямо количество тя беше около лявото му око, на чието място зееше грозен кратер с назъбени краища. — Защо ли? Ами защото аз собственоръчно го заклах в собствената му спалня! Заклах го, докато ти си спеше сладко в покоите си, а край тебе твоите близки умираха в нечовешки мъки! Само да го беше видяла! Кървеше като недоубита свиня, когато прерязах гърлото му.

Криана изпищя. Опита се да стане, да се нахвърли върху този човек, да му издере очите с ноктите си, но изведнъж бе повлечена

назад и се строполи върху рогозката си. Чак тогава осъзна, че е завързана за стената, и усети впилите се като змии в китките ѝ груби конопени въжета.

— Не! Ти не си направил това! Не е вярно! — извика, а сълзи изпълниха ъгълчетата на очите ѝ. — Не може да е вярно!!!

— Така ли мислиш? Ето, виж сама, пачавро! — при тези думи той метна съдържанието на торбата към нея. Нещо кръгло се изтъркули по дъските, покриващи люлеещия се под, и се спря на сантиметри от носа ѝ. В същия миг я блъсна отвратителна воня.

— Не го ли познаваш, мръснице? Не разпознаваш ли родното си братче? Същата гарвановочерна коса, същата бяла кожа. Беше красив почти колкото теб, ала сега е МЪРТЪВ! — изкрещя последната дума едноокият.

Когато Криана осъзна истината, светът около нея почерня и изчезна, повличайки я в дълбоки черни въртопи, от които нямаше измъкване, все по-дълбоко и все по-дълбоко. Обаче ритникът, който се заби в кръста ѝ, я извади от вцепенението.

— Май веднъж вече ти казах, че спа достатъчно. Отварата, която купихме от онази вещица, явно ти е дошла в повече. Отсега нататък ще спиш само тогава, когато аз ти позволя — ако ти позволя — поправи се той, — пачавро.

— Но защо? Защо? — недоумяващо попита девойката.

— Не знаеш ли? Не знаеш?!? — отвратителната му физиономия се наведе към нея и зловонният му дъх нахлу в носа ѝ. — Именно твоят брат и баща ти ме вкараха в тъмницата. Те са виновни за всичко, което ми се случи там, за всички ужасни неща, които трябваше да преживея — зъбите му изскърцаха. — И аз ги преживях. Преборих се. Това, което не успя да ме убие, ме направи още по-силен. И жаден за разплата.

— Но те винаги...

— Какво? Са служели на закона ли? Да върви по дяволите този закон! Не аз съм виновен, че умирах от глад, че трябваше да прося по улиците, надявайки се на фалшивото милосърдие на богатите като теб — той я заплю. — Когато ме взеха на онзи кораб, мислех, че ще умра. Всичко ми се струваше толкова непосилно и тежко. Не след дълго обаче видях, че пиратите са хора, които ценят смелостта, приятелството и верността. Те станаха моето ново семейство, там

намерих всичко онова, което ми беше отказвано в Стигия. И аз им се отплащах с храбростта и силата си, додето не настъпи онзи трижди проклет час, когато войниците на брат ти не ни победиха с вероломство, а после баща ти ни прати да изгнием в зандана. Затова и си платиха. Сега домът ви е изпепелен до основи, семейството ти е изклано, с жената на брат ти се позабавлявахме доста пъти, преди да умре — любимото ти братче гледаше с ей такива очи как се качваме отгоре ѝ един подир друг, а после и на него се изредихме. Слугите избихме, а тези слугини, които не бяха много дърти и грозни, взехме с нас на кораба. Сега те участват в невероятни представления — всяка вечер избираме по една, събличаме я гола пред целия екипаж, изреждаме ѝ се всички, след което я хвърляме в океана, за радост на акулите.

Момичето стоеше с широко отворени очи и още не можеше да повярва на онова, което чува. Възможно ли беше целият ѝ досегашен свят, всичко, което бе имало значение за нея, да е мъртво и безвъзвратно изгубено? С какво бе заслужила подобна участ? Защо боговете ѝ причиняваха това?

— Сигурно се питаш, защо си още жива, а, малка мръснице? Ще ти кажа — защото за теб реших да оставя най-интересната част. Това, което чу досега, е нищо в сравнение с онова, което ще сполети теб и тясната ти непокътната...

Силен трус разтърси палубата. Пиратът залитна, но бързо възстанови равновесието си. Криана изплюзва прекъсването, за да попита:

— К-к-къде ме в-водите?

— Поддържаеме курс към Бархарския архипелаг, пачавро. Навярно си чувала за него — страховитото свърталище на корсарите и пиратите. Попаднеш ли веднъж там, вече няма измъкване. Ще си стоиш на островите, докато пукнеш, мръснице! А в един момент със сигурност ще ти се прииска, защото там ще ти се изредят повече мъже, отколкото си виждала някога в скапания си живот!

Едноокият се приближи до нея, а на устните му бе разцъфнала лукава усмивка.

— Впрочем, мисля, че е добре да започнеш да свикваш още отсега, нали така, малка курво? — рече той, а междувременно ръцете му взеха да развързват лекъосания му пояс.

Втори трус разтърси кораба. Мъжът изпсува, обърна се към стената вдясно от него и вдигна капака на малкото прозорче. През отвора Криана успя да мерне частица от необятната океанска шир, разстлала се под обсипаното с леденостудени звезди нощно небе. Искрящата чернота на морските талази беше толкова омагьосваща, че на нея ѝ се прииска да е навън, сред тях, да усети пречистващата им студена прегръдка и да се отпусне в обятията им. По-дълбоко и по-дълбоко, по-надолу и по-надолу.

Унесът ѝ бе нарушен от гръмкото изругаване на обезобразения. Той отвори вратата с внезапно движение, изхвърча навън и я затръшна зад гърба си. Криана успя да чуе неясните викове на моряците отвън, над които доминираше стържещият крясък на едноокия. Нещо ставаше, но какво?

Момичето се опита да пропълзи по-близо до прозорчето. Застана така, че китките ѝ да са максимално близо до стената, където бяха завързани въжетата, и надзърна през неголемия отвор. Океанът се простираше пред погледа ѝ, спокоен и величествен, а белите пенести вълни се разбиваха в бордовете с невъзмутимо постоянство. За миг като че ли ѝ се стори, че зърна нещо като светещо островче на стотина метра от кораба, но когато примигна, от него нямаше и помен.

„Сторило ми се е“, каза си девойката, но продължи да наблюдава грандиозната морска шир. В нея имаше нещо, което я успокояваше и макар и да не бе в състояние да я накара да забрави за случилото се с близките ѝ, успяваше да притъпи болката и да я успокои — донякъде. Сълзите отново проблеснаха в очите ѝ и тя стисна юмруци, казвайки си, че трябва да бъде силна каквото и да стане.

Навън разправията продължаваше. Криана имаше чувството, че поне десетина души говорят едновременно, опитвайки се да се надвикат един друг. „Нека се карат“, каза си тя, „а какво ли не бих дала да се избият помежду си. Особено едноокия. Неговата смърт жадувам най-силно.“

Момичето се огледа наоколо, търсейки някакъв предмет, какъвто и да е той, който да ѝ позволи да среже въжетата и да ѝ даде възможност да се освободи поне от тях. „Тогава бих могла да скоча във водата и да се удавя, което е за предпочитане пред онова, за което говореше обезобразеният.“ Единственото остро нещо, намиращо се в каютата обаче, бяха острите зъби на плъховете, щъкащи наоколо. Те

сякаш бяха обхванати от някакъв безумен ужас, защото тичаха непрекъснато из помещението, издавайки характерното си цвърчене, и потрепваха френетично с крачета и опашки по пода.

В този миг трети удар така разтърси кораба, че Криана полетя към отсрещната стена и едва не изтръгна китките си, когато въжетата се опънаха до краен предел. Тя изохка и се строполи на пода, който изненадващо започна да се издига. Мъжете отвън започнаха да крещят още по-силно, като техните викове съвсем скоро преминаха в неистови писъци, придружени от оглушителния звук на огромни маси вода, които сякаш се изсипваха в морето от гигантска височина. Като че ли корабът се бе натъкнал на някакъв грандиозен водопад, или бе залят от огромна вълна. Подът продължи да се издига, накланяйки се настрани. Дъските заплашително изскърцаха, когато стената, на която се намираще прозорчето, постепенно се превърна в под, а той, от своя страна — в стена. Криана светкавично се долепи до мястото, където въжетата ѝ се свързваха със стената, стъпила с треперещи нозе недалеч от отвора в пода, представлявал доскоро страничен люк. Това, което зърна през него, я накара да потрепери от ужас.

Океанът се отдалечаваше. Да, отдалечаваше се. И то надолу — ако понятията горе и долу изобщо продължаваха да съществуват. Първо на пет метра, после — на десет, след това на петнадесет, двадесет, двадесет и пет. Коленете на момичето се подгънаха от страх и то всеки момент щеше да се строполи на пода, ако не се опитваше с всички сили да стои колкото се може по-далеч от зеещия отвор. Тридесет и пет, четиридесет метра. Криана изведнъж се почувства благодарна за въжетата, които стягаха ръцете ѝ, и горещо се молеше да издържат и да не се скъсат, оставяйки я да полети в бездната. Петдесет метра, петдесет и пет. Дали океанът пропадеше, или корабът се издигаше в небето? Шестдесет и пет метра, седемдесет. „Глупости, това не може да е истина, аз бълнувам, всичко е заради онези ужасни неща, които ми наговори едноокият“ — такива бяха едни от последните мисли, преминали през съзнанието на момичето, преди милостивият мрак на забвението да го погълне.

А последното нещо, което слухът ѝ долови, миг преди чернотата да спусне булото си над нея, беше далечният, сякаш излизащ от недрата на Ада зов, подет от незнайните гласове на неведоми същества:

„Пх’нгуи мглв’нафх Ктхулу Р’лйех вгах’нагл фхтагн“

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ КОШМАРЪТ В ДЪНУИЧ

„Горганите, хидрите и химерите — страшните разкази за Целено и Харпиите — всички те могат и да се пораядат отново в суеверните умове, но всъщност са били там и преди. Те са копия, типове — а архетипите са зложени в самите нас и са изконни. Как другояче можем да си обясним обстоятелството, че онова, за което много добре знаем, че е изсмислица, ни вълнува и ни оказва влияние? Нима се страхуваме от него, тъй като се боим да не ни причини физическо нараняване? О, в никакъв случай! Тези страхове имат къде-къде по-древен произход. Тяхното начало е отвъд тялото — или, казано по друг начин, и без тялото те щяха да си бъдат същите. Така че страхът, за който иде реч, има чисто духовна природа — и обстоятелството, че е толкова силен, колкото и не е обвързан с нито един земен обект, както и че преобладава в периода на нашето безгрешно младенчество — пораяда трудности, разрешаването, на които би ни позволило да проникнем в дълбините на нашето доземно съществуване и да надзърнем (макар и с едно око) в страната на сенките, забулила далечното минало на човека.“

Когато човек, пътуващ из северните райони на централен Масачузетс, свърне по неправилния път на разклонението при Ейлсбъри веднага след Дийн'с Корнър, то ще се окаже на запусляло и доста любопитно местенце. Теренът става по-планински и стръмен, а обраслите с трънаци каменни стени все повече и повече се притискат към коловозите на пращия лъкатушеш черен път, сякаш опитвайки се да го задушат в студената си прегръдка. Дърветата от многобройните горски масиви изглеждат значително по-големи, а дивите треви, къпини, храсти и плевели се радват на такова противно изобилие, каквото трудно можеш да срещнеш сред по-гъсто заселените с хора райони. В същото време засятите и обработваеми площи стават все по-оскъдни и се срещат все по-рядко; а немногочислените разпилени тук-

там домове като че ли са белязани с удивително сходния отпечатък на старостта, разрухата и нищетата. Без сам да знае защо, пътешественикът не се осмелява да попита за пътя никого от мрачните самотни кореняци, които само го изглеждат навъсено, отпуснали се на порутените си веранди, или работещи на полегатите, осяени с камънак поляни. Тези фигури ти се струват толкова безмълвни и потайни, че неволно в съзнанието ти изникват мисли за забранени неща, от които е хубаво да се държиш по-далеч. Когато пътят се издигне на такава височина, че успяваш да обхванеш с поглед дълбоките гори долу, усещането за неясна тревога и безпокойство се усилва. Върховете изглеждат твърде заоблени и симетрични, за да се чувстваш леко и спокойно, а в допълнение на това на фона на чистото небе се открояват с особена яснота високи каменни колони, които като че ли увенчават планинските била със странните си пръстени.

Тесни проломи и клисури с незнайна дълбочина прорязват пътя, а прехвърлените през тях дървени мостове ни най-малко не вдъхват усещане за сигурност. Когато пътеката започва да се спуска надолу, се появяват блатисти участъци, инстинктивно пораждащи неприязън, която се усилва и прераства в страх на здрачаване — тогава невидими козодои надават своите викове, а светулки танцуват в неестествено изобилие в ритъма на хрипливите и настойчиви звуци на жабешко крякане. Тънката сияеща ивица на горните води на Мискатоник поразително напомня на пълзяща змия, докато той се извива и лъкатуши към подножията на куполообразните хълмове.

Приближавайки се към техните масивни заоблени силуети, пътешественикът започва да се опасява от гористите им склонове повече, отколкото от увенчаните им с камъни била. Тези склонове се извисяват нагоре, толкова тъмни и непрогледни, че изобщо не искаш да се приближаваш до тях, но друг път просто няма. От другата страна на тясното дървено мостче се забелязва малко поселище, сгъшено между реката и почти вертикалните склонове на Кръглата планина — пред взора на пътешественика се откриват прогнили двускатни покриви, напомнящи по-скоро за по-ранни архитектурни периоди, отколкото за типичното строителство, разпространено из тези места. Повечето постройки са порутени и сякаш всеки момент ще рухнат, а църквата с полуразрушената камбанария сега служи за склад на едва кретащата търговия на обитателите. Страшно е да стъпиш на скърцащото

мостче, но нямаш никаква алтернатива. Когато го прекосиш и се озовеш от другата страна, веднага усещаш слабия, но някак си скверен мирис на селската уличка — миризма на плесен и многовековно разложение. Преминал през това място, пътешественикът винаги изпитва радост и облекчение, след което се отправя по тясната пътечка, лъкатушеца покрай подножията на хълмовете, прекосява гладката равнина и отново се озовава на разклонението при Ейлсбъри. И едва понякога узнава, че всъщност е минал през Дънуич.

Външните хора се стараят колкото се може по-рядко да минават през Дънуич, а след едни ужасяващи събития всички знаци, показващи местоположението му, бяха прибрани. Заобикалящата го природа, ако се разгледа от естетическа гледна точка, е повече от прекрасна; въпреки това Дънуич не привлича никакви художници или летни туристи. Преди двеста години, когато никой не се е присмивал на разказите за вещерската кръв, поклонниците на Сатаната и странните обитатели на лесовете, било прието всячески да се избягва тази местност. В нашия разумен век — оттогава, откакто загрижените за процъфтяването на града се постараха да скрият и забулят в тайна Кошмара в Дънуич от 1928 година — хората, без дори да знаят защо, продължават да стоят далеч от това място. Навярно една от причините — макар че тя не би могла да обясни поведението на туристите — се дължи на забележимата деградация на местните жители, които почти без съпротива са се поддали на обичайния за затъntenите кътчета на Нова Англия регрес и упадък. В крайна сметка те сякаш са образували някаква особена раса с напълно определени умствени и физически показатели на израждане, породени от близкородствените бракове. Нивото на интелектуалното развитие на местните е отчайващо ниско, като при това летописите на деянията им буквално са пропити от порочност, убийства, кръвосмешения и пристъпи на немислима жестокост и извращения. Представителите на по-висшата класа, дошли тук от Сейлъм през 1692 година, са могли по някакъв начин да се задържат над равнището на всеобщата деградация; повечето разклонения на тези семейства обаче така са се омешали с останалата маса, че сега само имената им напомнят за произхода, който позорят. Неколцина от родовете Уейтли и Бишоп продължават да изпращат най-големите си синове в Харвард и Мискатоник и до днес; децата им

обаче рядко се завръщат под гниещата бащина стряха, където те и прадедите им са се родили и израснали.

Никой, даже онези, които са наясно с кошмарните събития от 1928-а, не е в състояние да ви обясни какво точно се случва с Дънуич, макар че древните легенди разказват за греховни обреди и тайни сборища на индианците, по време на които те призовавали мрачни сенки от големите кръгли кълмове, изричайки диви оргиастични молитви, в чийто отговор се дочувал страшен грохот изпод земята. През 1747 година преподобният Абиджа Хоудли, наскоро пристигнал в конгрегационната църква в Дънуич, произнесъл знаменитата проповед за близостта на Сатаната и неговите бесове, в която изрекъл:

„Трябва да се признае, че Богохулствата на Демоните от Ада са твърде добре известни, за да бъдат отхвърлени; проклетите гласове на Азazel, Вузrael, Велзевул и Велиал са били чути изпод Земята от Десетки заслужаващи доверие Свидетели, живи и до днес. Лично аз преди не повече от две седмици ясно дочух Речта на Дяволските сили на Хълма зад Къщата ми, съпроводена от такъв Трясък, Грохот, Стонове, Съскания и Скърцания, каквито не е способно да издава нито едно Същество на Земята. Тези звуци несъмнено идват от Пещери, които само черната Магия може да открие, а да отвори мрачните им недра е във властта единствено на Дявола.“

Господин Хоудли изчезнал скоро след като произнесъл тази проповед, обаче текстът ѝ, отпечатан в Спрингфилд, се е запазил и до днес. Съобщенията за странни звуци и шумове в околностите на хълмовете продължават да постъпват всяка година и досега си остават неразрешима загадка за геолозите и физиографите.

Други предания разказват за неприятни миризми, усетени в близост до увенчаващите хълмовете каменни пръстени от колони, и за въздушни течения, шумът, от които се разнасял от определени точки из дъната на дълбоките котловини. Срещат се и легенди, опитващи се да обяснят мистерията на Девил'с Хоп Ярд — открит, брулен от всички ветрове хребет, лишен от всякаква растителност. Местните жители се боели до смърт от многобройните козодои, чиито песни огласяли горещите ноци. Те уверявали, че тези птици всъщност са психопомп и изчакват душите на умиращите, както и че издават своите вледеняващи писъци в унисон с последните им въздишки. Ако били в състояние да уловят отлитащата душа в момента, когато тя напускала тялото, то те

мигновено политали с нея, издавайки демоничен смях; в случай че не успеели обаче, постепенно потъвали в мълчание.

Тези легенди, разбира се, отдавна се остарели и сега звучат нелепо; обаче са достигнали до нас от най-далечни времена. Всъщност Дънуич е изключително древен — по-стар от което и да е селище, намиращо се в радиус от шейсетина километра от него. На юг от селцето все още могат да се видят стените на приземното помещение и комина на старинната къща на Бишоп, построена преди 1700 година; а руините на мелницата край водопада, издигната през 1806-а, са представлявали най-модерна за времето си архитектура. Промислеността не могла да се закрепя на това място и процъфтяващото през деветнадесети век фабрично движение се оказало недълговечно тук. Най-стари от всичко били огромните пръстени на грубо изсечените каменни колони по върховете на хълмовете, но те представлявали по-скоро дело на индианците, отколкото на заселниците. Останките от черепи и човешки кости, открити във вътрешността на тези пръстени, както и в близост до огромния, във формата на маса, камък на Стражевия хълм, потвърждавали разпространеното мнение, че тук са се намирили гробниците на покумтуките. Мнозина етнолози обаче, без да си дават сметка за абсурдността на теорията си, твърдели, че това са останки на хора от европейската раса.

В околностите на Дънуич, в обширен и частично обитаван фермерски дом, разположен срещу склона на хълма, на осем километра от селцето и на около три от най-близката къща, в неделя, на втори февруари 1913 година, в пет часа сутринта се родил Уилбър Уейтли. Датата се запомнила, понеже било Сретение Господне, което жителите на Дънуич отбелязвали под друго название, а също и, защото през цялата тази нощ всички кучета от селото лаели безспир, а от хълмовете се дочували странни звуци. От по-малко значение било обстоятелството, че майката спадала към семейство Уейтли — непривлекателна на външен вид, уродлива албиноска на тридесет и пет години, живееща с престарелия си умопобъркан баща, за когото разправяли отвратителни истории по повод заниманията му с магьосничество на млади години. Съпруг Лавиния Уейтли нямала, но противно на местните традиции изобщо не се и опитвала да се отрече

по някакъв начин от детето, предоставяйки на съседите си възможността да я одумват колкото си искат, което те и правели. Нещо повече — тя даже се гордеела със смуглото, приличащо на козел дете, външността на което ни най-малко не наподобявала нейното болнаво лице на албинос с червени очи, и неведнъж мнозина чували как тя мърмори под носа си странни пророчества за необикновените способности и страховитото бъдеще на своя син.

Такива пророчества не бяха нещо необичайно за Лавиния — тя беше самотно създание, което по време на буря често бродеше из хълмовете и се опитваше да чете огромните книги, събирани от семейство Уейтли в продължение на двеста години и сега наследени от баща ѝ, целите проядени от червеи и разпадащи се на части. Лавиния никога не бе ходила на училище, но главата ѝ беше претъпкана с откъси от древните знания, които старият Уейтли ѝ беше предал. Усамотената фермерска къща винаги бе вдъхвала страх у хората заради предполагаемата склонност на Уейтли към черната магия, и необяснимата насилствена смърт на госпожа Уейтли по времето, когато Лавиния е била на дванадесет години, изобщо не спомагаше да направи мястото по-приветливо. Израснала в самота сред студената атмосфера на бащиния дом, Лавиния често се отдаваше по цели дни на своите фантазии, измисляйки си необичайни занимания; тя много-много не се занимавала с домашните си задължения, поради което от дома отдавна бяха изчезнали чистотата и редът.

В нощта, когато Уилбър се появи на бял свят, от къщата се разнесоха ужасни писъци, заглушаващи дори пронизителния кучешки лай и необяснимите звуци, идващи от хълмовете. Нито лекар, нито акушерка присъстваха на това раждане, и цяла седмица след това съседите не знаеха нищо за новороденото. Едва когато старият Уейтли пристигнал със снегоходките си в Дънуич и започнал да говори някакви несвързани работи на сбирщината безделници, събрали се в магазина на Озбърн, хората узнали за събитието. В поведението и замъгленото съзнание на престарелия Уейтли сякаш се появил допълнителен елемент на тайнственост, който го превръщал от обект на страха в негов субект, макар че той хич не бил от ония, които се оставят на семейните обстоятелства да ги безпокоят. При това в държанието му личала нескрита гордост, по-късно забелязана и при

дъщеря му, а онова, което казал по повод неизвестния баща на внука си, се запечатало в паметта на слушателите му за дълги години.

— Хич не ме е грижа за туй, дет' си го мислят 'ора-та — ако синчето на Лавиния прилича на тейко си, той не мож' да изглежда тъй, както очаквате. 'Сички 'ора не са таквиз, каквито живеят тука. Лавиния много е чела и таквиз работи знай, каквито вий не сте и сънували. Аз мисля, че мъжът й не е по-лош от който и да е мъж от тая страна на Ейлсбъри, ако не и по-добър. Само ако знайхте туй, дето го знам за тукашните хълмове, и вий нямаше да искате да се венчавате в черква. Чуйте ме к'во ще ви кажа — ще настане ден и вий, 'ора, ще чуйте как синчето на Лавиния ще изкрещи името на тейко си от върха на Стражевия хълм!

Единствените хора, които видяха Уилбър в първия месец от неговия живот, бяха старият Зехария Уейтли от неизродения клон на Уейтли, и Мами Бишоп — невенчаната жена на Ърл Сойер. Посещението на Мами беше продиктувано от чисто любопитство и сетнешните й разкази правят чест на нейната наблюдателност, докато Зехария дойде, за да докара на Уейтли двете крави олдернска порода, закупени от сина му Къртис. Това отбеляза началото на последвалите покупки на добитък от семейството на малкия Уилбър, които престанаха чак през 1928-а — годината, когато започна и завърши Кошмарът в Дънуич. Интересното е, че въпреки всички тези покупки, полуизгнилият тесен краварник на Уейтли никога не се препълни от животни. В един момент хората не бяха в състояние повече да укротяват любопитството си и се заеха да преброят цялото стадо, пасящо на склона зад фермерския дом; ни веднъж обаче не успяха да открият там повече от десет-дванадесет анемични, вяли животни. По всяка вероятност някаква зараза, предизвикана или от лошата трева на пасището, или от отровните гъби, поникнали из целия мръсен двор, бе довела до намаляването на животните. Непонятни язви и възпаления, някои от които наподобяваха разреза, се забелязваха по добитъка; а в първите месеци от раждането на Уилбър любопитните съседи на няколко пъти видяха подобни ранички по шията на небръснатия старец и къдравата му щерка-албинос.

През пролетта на същата година, когато Уилбър се появи на бял свят, Лавиния възобнови разходките си из хълмовете, държейки в ръцете си смуглоликия младенец. Постепенно всеобщият интерес на

хората към детето замря, след като веднъж вече го бяха видели, и никой не обръщаше внимание на бързото развитие на бебето, растящо не с дни, а буквално с часове. Растежът му наистина бе феноменален, понеже три месеца след раждането си той беше достигнал такъв ръст и сила, каквито рядко се наблюдават и у едногодишните деца. Неговите движения и даже звуците, които издаваше, се отличаваха с целенасоченост и самоконтрол, доста необичайни за възрастта му, и за всеобщо удивление, той се научи да ходи без чужда помощ едва на седем месеца.

След известно време — някъде около Халоуин — огромен пламък беше забелязан в полунощ на върха на Стражевия хълм на мястото, където сред древните кости лежеше старинният камък, наподобяващ олтар. Обаче мълвата се понесе едва след като Сайлъс Бишоп — от старите, едновременни Бишоп — каза, че приблизително час преди появата на пламъка е видял как момченцето тича уверено нагоре по хълма, следвано по петите от майка си. Сайлъс, който търсел заблудило се теленце от стадото му, почти забравил за грижите си, щом зърнал на светлината на фенера двете мержелеещи се в мрака фигури. Те се носели почти безшумно из хрусталака, и смаяният наблюдател помислил, че са чисто голи. Впоследствие той не бе така уверен в това и си припомни, че момченцето е било обуто в тъмни панталонки, препасани с колан с дълги ресни. По-късно никой никога не беше виждал Уилбър — жив и в пълно съзнание — без да са му закопчани всички копчета на дрехата; и най-малкият безпорядък в облеклото му го изпълваше с гняв и тревога. Това обстоятелство ярко контрастираше със занемарения външен вид на майка му и дядо му и съседите бяха много доволни от него, докато Кошмарът от 1928 година не разкри истинските причини за подобно поведение.

През януари следващата година предмет на бурно обсъждане и всевъзможни сплетни стана фактът, че „мургавото отроче на Лавиния“ започна да говори, и то на възраст от единадесет месеца! Речта му бе забележителна не само с това, че в нея отсъстваше местният акцент, но и с липсата на типичното фъфлене и дърдорене, така характерно за малките деца. Момченцето не беше особено разговорливо, но когато все пак му се случеше да говори, в речта му се усещаха елементи, съвършено чужди на Дънуич и неговите жители. Тази нетипичност се отнасяше не към това, което той казваше, или даже не към идиомите,

които използваше, а по-скоро бе свързана с интонацията и артикулационния му апарат, отговорен за произнасянето на звуковете. Мимиката и изражението на лицето му също бяха забележителни — преди всичко със своята зрелост. Макар и да бе наследил неизразената брадичка от майка си и дядо си, неговият прав и изрядно оформен нос, заедно с израза на големите, тъмни, латински тип очи, му придаваха облик на почти възрастен човек, със свръхестествен за подобна крехка възраст интелект. Въпреки всичко обаче впечатлението, което правеше неговият ум, не можеше да компенсира извънредната му уродливост; имаше нещо козе и животинско в дебелиите му устни, жълтеникавата пореста кожа, грубата твърда коса и причудливо удължените уши. Твърде скоро той започна да предизвиква по-голяма неприязън, отколкото дядо си и майка си, и едва щом станеше дума за него, хората мигом си припомняха позабравените с годините занимания с магия и вещерство на стария Уейтли. Както и случая, когато хълмовете потреперили, когато той изкрещял веднъж скверното име Йог-Содот, застанал в центъра на един от каменните пръстени, с голяма книга в ръце. Кучетата също ненавиждаха момчето и той трябваше през цялото време да се брани от тях, съпровождан от неистовия им бесен лай.

Междувременно старият Уейтли продължаваше да закупува добитък, но стадото му не се увеличаваше. Той се захвана да изпили дъските и да възстанови порутените части на къщата — обширна постройка с островърх покрив, задната част на която почти напълно се скриваше от скалистите склонове на хълма. По всяка вероятност у стареца все още се бяха съхранили немалко сили, позволяващи му да завърши подобен тежък труд, и макар че от време на време мърмореше нещо под носа си, като цяло дърводелските работи му оказаха забележително положително влияние. Всъщност всичко започна още с раждането на Уилбър, когато една от бараките с инструменти неочаквано бе приведена в ред и снабдена със солиден нов катинар. Сега, занимавайки се с ремонта на запустелия втори етаж на къщата, той се показва като не по-малко усърден майстор. Манията му се прояви, за жалост, единствено в заковаването с дъски на всички прозорци във възстановената част — макар че мнозина от селото смятаха, че само по себе си подобно възстановяване е признак на безумие. По-неочаквано бе решението му да обзаведе още една стая на долния етаж за своя внук — неколцина съседни бяха успели да зърнат

новото помещение, но до втория етаж никой не беше допуснат. Стаята за внука си той снабди със солидни лавици до самия таван; на тях Уейтли постепенно започна да нарежда в строг порядък всички ронещи се древни книги и откъси от ръкописи, които преди се валяха в прах и безпорядък по ъглите.

— Доста работи научих от тях — казваше той, опитвайки се да скрепи разпокъсаните страници с помощта на лепило, приготвено на ръждивата кухненска плоча. — А синчето на щерка ми ще научи още повече. Той ще знай и ще мож' да ги използва още по-добре, щот' ще има нужните за туй знания.

Когато Уилбър стана на година и седем месеца — през септември 1914-а — размерите и способностите му станаха почти плашещи. Беше станал едър като четиригодишно дете, говореше свободно и изключително интелигентно. Вкъщи той съсредоточено и прилежно изучаваше рисунките и картите в дядовите книжки, а старият Уейтли го обучаваше и изпитваше търпеливо през дългите спокойни следобеди. По това време възстановителните работи по къщата почти бяха завършени и тези, които я виждаха отвън, се питаха защо един от прозорците на горния етаж е превърнат в здрава, облицована с дъски врата. Ставаше въпрос за прозореца в задната част на фасадата, съвсем близо до хълма; и никой не можеше да си отговори поради каква причина от прозореца към земята се спускаше здрава дървена стълба. След приключването на ремонта мнозина обърнаха внимание на това, че старата барака за инструменти, надлежно заключена и със заковани прозорци от момента на появата на Уилбър на бял свят, отново стои запустяла. Вратата зеела небрежно отворена и когато Ърл Сойер, дошъл заради продажбата на говеда, надзърнал веднъж вътре, бил поразен от гнусната миризма на помещението. Такава воня, уверявал той, никой никога не е помирисвал, освен може би около каменните пръстени по билата на възвишенията, и едва ли има разумно същество на този свят, което да бъде източник на това зловоние. Думите му правят още по-голямо впечатление, като се вземе предвид, че къщите и дворовете на Дънуич никога не са се отличавали с райски благоухания.

Последвалите месеци не бяха белязани от никакви забележителни събития, ако не се броят загадъчните шумове от хълмовете, които непрекъснато се увеличаваха. В навечерието на май 1915 година имаше подземни трусове, които даже жителите на

Ейлсбъри усетиха, а около Халоуин изпод земята се дочу страховит грохот, странно синхронизиран с проблясващите пламъци — „туй е дело на вещерите Уейтли“, мълвяха хората — на върха на Стражевия хълм. Уилбър през това време растеше толкова бързо, че на четири години вече изглеждаше като на десет. Сега той четеше без чужда помощ, обаче започна да говори по-рядко от преди. Мълчаливостта стана негова характерна черта, той често се отделяше от другите и именно тогава хората за първи път обърнаха внимание на злия израз, изписан на козето му лице. От време на време той мърмореше някакви думи на неизвестен език и напяваше странни мелодии в причудлив ритъм, които вдъхваха у слушателя чувство на необясним страх. Ненавистта на селските кучета към него вече бе станала пословична и той бе принуден да носи със себе си пистолет по време на разходките си из селото и неговите околности. Понякога той използваше оръжието по предназначение и това не способстваше особено за увеличаването на популярността му сред местните собственици на кучета.

Немногобройните посетители в дома на Уейтли често заварваха Лавиния сама на първия етаж, а в същото време от втория етаж се дочували необичайни викове и трополене на крака. Тя никога не разказваше с какво се занимават баща ѝ и синът ѝ и веднъж смъртно преbledняла, забелязвайки, че продавачът на риба — отявлен шегаджия, — отбил се в къщата, се опитал да отвори вратата, водеща към горния етаж. Търговецът после разказал на посетителите в магазина в Дънуич, че му се сторило, че отгоре се разнася конски тропот. Слушателите му се замислили, спомняйки си моментално за необикновената врата и стълбата, а също и за добитъка, който пропадал толкова бързо вдън земя. После мнозина преbledнели от страх, като се сетили за историите от младостта на стария Уейтли и за зловещите същества, призовавани от дълбините на земята, когато в точно определено време той принасял кастриран бик в жертва на незнайни езически богове. Освен това се набивало на очи и обстоятелството, че селските кучета започнали да ненавиждат къщата на Уейтли толкова яростно, колкото и мразели младия Уилбър.

През 1917 година започна войната и скуайър Соьер Уейтли, бидейки председател на местната наборна комисия, предприе достатъчно усилия по събирането на млади мъже от Дънуич, годни за изпращане в лагер за военна подготовка. Властите, угрижени от

проявите на присъщото за целия регион израждане, изпратиха група офицери и медицински експерти за изясняване на въпроса; читателите на вестници от Нова Англия навярно ясно си спомнят резултатите от проверката. Публикациите привлякоха вниманието на репортерите към семейство Уейтли, в резултат, на което „Бостън Глоуб“ и „Аркхам Адвъртайзър“ напечатаха цветисти материали за необикновено бързото развитие на Уилбър, черната магия на стария Уейтли, лавиците с необикновени книги, закования с дъски втори етаж на старинния фермерски дом, тайнствената загадъчност на цялата местност и звуците, донасящи се от хълмовете. Уилбър по това време беше на четири години и половина, а изглеждаше на петнадесет. Горната му уста и страните бяха покрити с тъмнокафяв мъх, а глът му бе започнал да мутира.

Ърл Сойер бе завел репортерите и фотографите в дома на Уейтли и бе насочил вниманието им към странната миризма, която сега сякаш се стичала от запечатания втори етаж. Това било, по думите му, съвсем същото зловоние като онова, което почувствал в бараката с инструментите, оставена на разрухата, след като къщата била вече ремонтирана; сходна била и с вонята, която той усещал, когато се намирал близо до каменните пръстени по билата. Когато статиите излязоха във вестниците, жителите на Дънуич ги прочетоха и се посмяха добре над очевидните грешки на авторите им. Освен това те недоумяваха защо журналистите придават такова значение на факта, че старият Уейтли винаги плащал със златни монети за добитъка, който купувал. Семейство Уейтли бяха приели репортерите със зле прикрито раздражение, упорито отказвайки да дадат интервю, в стремежа си да избегнат каквато и да е публичност.

За близо десетилетие летописите на семейство Уейтли се вписват напълно в живота на тази нездрава общност, привикнала към странностите им и ожесточаваща се единствено към оргиите им в навечерието на май и около Халоуин. На два пъти в годината те запалваха огньовете на върха на Стражевия хълм, като през това време грохотът от възвишенията неимоверно се усилваше; през другите сезони те се занимаваха със своите странни и зловещи дела в усамотения фермерски дом. С течение на времето посетителите започнаха да чуват звуци от затворения втори етаж дори и тогава,

когато всички от семейство Уейтли се намираха на долния етаж, и взеха да си задават въпроса дали бързо и безболнено, или пък бавно и мъчително умират принесените в жертва крава или биче. Носеха се слухове за възможна жалба в Дружеството за защита на животните, но от това нищо не излезе, понеже жителите на Дънуич никак не желяеха да привличат върху себе си вниманието на външния свят.

Някъде около 1923 година, когато Уилбър беше момче на десет, а разумът, гласът, фигурата и брадатото му лице бяха като на зрял мъж, в старата къща започна втората велика епопея на дърводелските работи. Този път всички те се провеждаха на втория етаж на дома и по разхвърляните части дървения съседите стигнаха до извода, че младежът и неговият дядо са разглобили всички прегради между стаите и даже са премахнали пода на таванското помещение, в резултат на което се образувало обширно пространство между приземния етаж и островърхия покрив. Те срутиха и стария порутен комин, като вместо него монтираха страничен кюнец към ръждивата печка, излизащ директно през прозореца.

През пролетта след тези събития старият Уейтли обърна внимание на увеличаващия се брой на козодоите, идващи от Студената пролетна долина, за да му посвирят под прозореца посред нощ. Той бе склонен да разглежда това обстоятелство като важен знак и разправяше на безделниците в магазина на Озбърн, че изглежда му е дошло времето.

— Те си свирукат почти в тон с мойто дишане — говореше той. — Мисля, че май са готови да хванат душата ми. Знаят, че краят е близко, и не щат да го изтърват. Вий, 'ора, ще узнайте след кат' умра, дал' са ме хванали или не. Ако са успели, ще пеят и ще се смеят до вечерта. Ако не са обаче, ще са тихи и кротки. Май между тях и душите, дет' ги ловят, понявгаж стават големи свади.

По време на Празника на урожая през 1914-а доктор Хоутън от Ейлсбъри беше спешно извикан през нощта от Уилбър Уейтли, който пристигнал в магазина на Озбърн в Дънуич, препускайки на единствения си останал кон, за да му телефонира. Лекарят намери стария Уейтли в плачевно състояние — сърдечната му дейност и затрудненото му дишане недвусмислено показваха, че краят му наистина е близо. Безформената дъщеря албинос и брадатият внук стояха редом до кревата, а в същото време от пространството над

главата им се чуваха неспокойни звуци, напомнящи ритмичния шум, който създават морските вълни, когато се разбиват о брега. Лекарят обаче се опасявал повече от побеснелите птици зад прозорците; като че ли цял легион козодои крещели дяволските си послания в унисон с тежкото неравно дишане на умиращия човек. Всичко това бе толкова зловещо и неестествено, че доктор Хоутън си пожела изобщо да не беше идвал на подобно прокълнато място.

Около един часа след полунощ старият Уейтли дойде в съзнание, потисна за малко хриптящото си дишане и каза, обръщайки се към внука си:

— Повече място, Уили, повече място, скоро. Ти растеш, а то расте дважд по-бързо. Скоро вече ще мож' да ти служи, хлапе. Отвори вратите на Йог-Содот с онуй дългото песнопение, дето ще го намериш на страница 751 от пълното издание, а след туй пални с клечка затвора. Огън от земята не мож' му стори нищичко.

Той очевидно не беше с ума си. След паузата, по време на която козодоите отново нагодиха крясъците си към дишането на стареца, а отдалеч се носеха едва доловимите звуци от хълмовете, старият Уейтли добави още няколко фрази:

— 'Рани го редовно, Уили, и гледай к'во количество му даваш. Не му позволявай да расте твърде бързо, щот' няма достатъчно място и ще се измъкне навън преди да отвориш за Йог-Содот, а тогаз край на 'сичко, тури му пепел. Само ония, дет' са отвъд, само те могат да го накарат да се плоди и да действа. Само те, В'ликите Древни, дет' искат да се завърнат.

Тук речта му отново прекъсна, заменена от рязко поемане на въздух в старческите гърди, и Лавиния закрещя, чувайки как козодоите са сменили песента си. Така продължи повече от час, докато накрая не се разнесе финалният гърлен хрип. Доктор Хоутън притвори сбръчканите клепачи над изцъклените сиви очи и в този момент крясъците на птиците изведнъж секнаха. Настъпи тишина. Лавиния изхлипа, а Уилбър тихичко се изкиска, щом забеляза, че грохотът от хълмовете още не е престанал.

— Не успяха да го хванат! — избоботи той с тежкия си басов глас.

По това време Уилбър вече бе станал учен с голяма ерудиция в своята област и беше известен с кореспонденцията си с множество

библиотеки из най-различни градове, където се съхраняваха редки и забранени древни книги. В Дънуич все повече и повече го ненавиждаха и се страхуваха от него, най-вече заради случаите на изчезвания на неколцина младежи, след които подозрението като че ли само сочело към неговата врата. Той обаче винаги бе в състояние да преустанови разследването — къде с помощта на страх, къде с подкупи, използвайки запасите от старинно злато, които както и по времето на дядо му, редовно се харчеха за закупуването на добитък. Сега той бе напълно зрял човек във всички отношения, и ръстът му, достигнал средното за един мъж ниво, започна постепенно да преминава този предел. През 1925 година, когато един от кореспондентите му от Университета Мискатоник се загледа в него, а после, пребледнял и уплашен, се отдалечи, височината му надхвърляше два метра.

През всички тези години Уилбър се отнасяше с непрекъснато растящо презрение към майка си — уродливата албиноска — и в крайна сметка ѝ забрани да го съпровожда в неговите пътувания до хълмовете в началото на май и края на октомври, а през 1926-а нещастното създание се оплака на Мами Бишоп, че се бои от своя син.

— За съжаление не мога ти кажа 'сичко, дет' го зная, Мами — бе казала Лавиния. — А ся веч' и аз не зная 'сичко. Уп'вавам се на нашия Господ, щот' не зная нито к'во иска моя син, нито с к'во се занимава.

Този Халоуин грохотът от върховете беше необичайно по-силен, макар че вниманието на хората бе привлечено по-скоро от ритмичните кръсъци на множеството козодои, скупчили се, както си личеше, около неосветената къща на Уейтли. След полунощ воплите им достигнаха своя демоничен апогей, който бе чул в цялата околност, и едва около разсъмване те се поуспокоиха. След това изчезнаха и отлетяха на юг, където престояха един месец повече от обичайното. Какво означаваше това, никой не можеше да бъде сигурен — все пак нямаше никакви смъртни случаи в селцето. Но бедната Лавиния Уейтли, уродливата албиноска, никога не беше видяна отново.

През лятото на 1927-а Уилбър постегна двете бараки на двора и се захвана да пренася там книгите си и другите си вещи. Скоро след това Ърл Сойер разказа на любопитните в магазина, че в къщата на Уейтли отново са възобновени строително-ремонтните работи. Уилбър затворил всички врати и прозорци на долния етаж и — най-вероятно

— сега разбивал стените между приземните помещения, тъй както той и дядо му бяха постъпили преди четири години с горния етаж. Сега той живеел в една от бараките и, според мнението на Сојер, бил станал угрижен и плах. Хората предполагаха, че знае нещичко за внезапното изчезване на майка си, и от този момент нататък малцина се осмеляваха да се появяват в близост до дома му. Височината на младежа бе станала два метра и десет сантиметра и не даваше никакви признаци, че ще спре да се увеличава занапред.

Следващата зима се случи още едно необичайно събитие, а именно — първото пътуване на Уилбър извън пределите на Дънуич. Корепонденцията му с библиотеката „Уайдънър“ в Харвард, Националната библиотека в Париж, Британския музей, Университета в Буенос Айрес и библиотеката на Университета Мискатоник в Аркхам, по всяка вероятност, вече не можеше да му осигурява всички книги, които му бяха нужни; ето защо в края на краищата той се отправи към книгите лично, в износените си дрехи, мръсен, брадясал, със странния си говор. Отправи се, за да свери сведенията си с един оригинал, намиращ се в Мискатоник — най-близката до него точка в географско отношение. С евтиния си куфар, купен от магазина на Озбърн, и ръста си от близо два метра и четиридесет сантиметра, той приличаше на черен, звероподобен гаргойл, когато се появи един ден в Аркхам в търсене на „Некрономикон“. Зловещия „Некрономикон“ на безумния арабин Абдул Алхазред, в превод на латински от Олаус Вормиус, напечатан и издаден през седемнадесети век в Испания. Той никога преди не беше стъпвал в този град, но без усилие откри сградите на Университета; когато влезе в двора му, огромното куче-пазач с бели зъби на входа така яростно се разлая, че за малко да откъсне масивната си верига, удържаща го да не се нахвърли върху минавачите.

Уилбър носеше със себе си безценен, но непълен екземпляр от английската версия на интересуващата го книга, дело на доктор Дий, който бе получил от дядо си. Когато получи възможността да се запознае със съдържанието на латинския екземпляр, той веднага се зае да сравнява двата текста с целта да намери определен пасаж, който би трябвало да се намира на 751 страница на неговия собствен повреден том. Той бе принуден да обясни това на библиотекаря — не някой друг, а самия ерудит Хенри Ермитидж (член-кореспондент на Академията

Мискатоник, доктор по философия от Принстън, доктор по литература в „Джон Хопкинс“), който беше наминал навремето при тях в Дънуич, и сега учтиво го засипа с въпроси. Уилбър си призна, че търси магическа формула или заклинание, включващо страховитото име Йог-Содот, но е озадачен от наличието на несъответствия, повторения и противоречия, които неимоверно затрудняват работата му. Докато преписваше заклинанието, върху което най-накрая се спря, доктор Ермитидж неволно надзърна през рамото му към отворената книга; лявата страница на латинската версия съдържаше чудовищни заплахи за разума и спокойствието на нашия свят.

„Не трябва да се мисли (гласеше текстът, който Ермитидж бързо си превеждаше наум), че човекът се явява най-древният или последен владетел на Земята, или пък, че известната на нас форма на живот е единствената възможна. Великите Древни са били, Великите Древни са, и Великите Древни ще бъдат. Не в измеренията, които познаваме, помежду тях, те се движат, първични и безмълвни, неизмерими и невидими за нас. Йог-Содот знае вратата. Йог-Содот е вратата. Йог-Содот е ключът и пазителят на вратата. Минало, настояще и бъдеще — всичко това е едно цяло в Йог-Содот. Той знае къде Великите Древни направиха прорез в миналото, знае и къде ще го направят отново. Той знае къде са стъпвали на Земята, къде стъпват сега и защо никой не може да ги съзре. Хората понякога могат да се досетят за Тяхната близост по Техния мирис, но за Тяхната външност никой човек не може да знае, и хората могат само да гадаят за нея, дори и ако са виждали външността на онези, които Те са оставили сред човеците. А такива има много сред хората — от пълни човешки копия до същества, чийто облик няма нито форма, нито материална субстанция — тоест такива, каквито са Те самите. Вятърът разнося ехото от Техните гласове, Земята изказва мислите Им. Те огъват горите и разрушават градовете, но нито градът, нито гората могат да съзрат ръката, която ги съкрушава. Кадат в ледената пустош ги е познавал, но кой човек познава Кадат? Ледените пустини на Юга и потъналите острови на Океана пазят камъни, върху които е отпечатан Техният знак, но кой е виждал замръзналите градове от дълбините или запечатаните кули, отдавна обвити от булото на водорасли и рачета? Великият Ктхулу е Техен родственик, но дори той не е в състояние да ги съзре ясно. Йа! Шаб-Ниггурат! Само по зловонието ще ги познаеш. Тяхната ръка е

върху гърлото ти, но ти не Ги виждаш; а обиталището Им е редом до твоя праг, който пазиш. Йог-Содот е ключът към вратата, където се срещат сферите. Човекът управлява сега там, където по-рано са властвали Те; скоро Те ще властват там, където сега управлява Човекът. След лятото идва зима, а след зимата — лято. Те чакат, могъщи и безмълвни, своя час, когато отново ще властват над света.“

Доктор Ермитидж, съпоставяйки току-що прочетеното с онова, което му бе добре известно за Дънуич и неговите мрачни обитатели, както и за Уилбър Уейтли и неговата злокобна аура, разпростираща се от появата му на бял свят до подозренията в майцеубийство, внезапно почувства как го облива ледена вълна на страх, осезаема като внезапен повей на лепкав хлад от отворен гроб. Този прегърбен, приличащ на козел гигант, седящ пред него, изглеждаше като рожба на други планети или измерения; като нещо, само частично принадлежащо към човечеството и свързано с черните бездни на същността и съществуването, протягащи се като титанични фантоми отвъд сферите на енергията и материята, пространството и времето. В този момент Уилбър вдигна глава и заговори със своя отблъскващ резониращ глас, навяващ мисълта, че артикулационните му органи не са като на останалите хора:

— Господин Ермитидж — каза той. — Мисля, че трябва да взема тази книга вкъщи. В нея има някои неща, които трябва да изпробвам при определени условия, с каквито не разполагам тук. Би било непростим грях някакви бюрокралични правила и забрани да ме спрат. Позволете ми да я взема със себе си, господине, и ви се кълна, че никой няма да забележи отсъствието й. Няма нужда да ви казвам, че ще бъда изключително внимателен с нея. Смятам, че този екземпляр тука напълно би заменил.

Той замлъкна изведнъж, прочел твърдия отказ, изписан на лицето на библиотекаря, и тогава козите му черти приеха коварно и хитро изражение. Ермитидж тъкмо искаше да каже, че е готов да му извади копие на страниците, които го интересуват, но изведнъж се замисли за възможните последици от подобна постъпка и се спря. Прекалено голяма бе отговорността да дадеш в ръцете на такова създание ключ към подобни светотатствени външни сфери. Уейтли забеляза накъде отиват работите и се опита да посмекчи напрежението.

— Е, добре, щом отношението ви е такава навярно в Харвард няма да бъдат толкова изнервени като вас — и без да каже нищо повече, той се надигна от стола си и излезе от сградата, прегърбвайки се, докато минаваше през всяка врата.

Ермитидж дочу бесния лай на огромното куче-пазач и съсредоточено се вгледа в горилоподобната походка на Уейтли, прекосяващ в този момент онази част от университетския двор, която се виждаше от прозореца. Той си помисли за всички онези безумни истории, които бе слушал, спомни си старите неделни статии в „Адвъртайзър“, информацията, която бе почерпил от недодяланите и груби жители на Дънуич по време на единственото си посещение там. Невижданите на земята неща — е, най-малкото на триизмерната земя — нахлуха в съзнанието му, зловонни и кошмарни, от клисурите на Нова Англия, надвисвайки злоещо над планинските върхове. Сега той започна да усеща близкото присъствие на приближаващия се ужас, породен от пробудилия се след дълги векове древен кошмар. Той прибра отново „Некрономикон“ и я заключи в отреденото ѝ място, потръпвайки от отвращение, но в помещението все още се усещаше някаква скверна и неопределена миризма. „По зловонието ще Ги познаете“ — припомни си той откъса от текста. Да — мирисът бе същият като онзи, който го бе поразил край фермерския дом на Уейтли преди по-малко от три години. Той си помисли за Уилбър — злоещия и звероподобен Уилбър — и насмешливо се изхили, спомняйки си селските сплетни по повод неговия произход.

— Близкородствен брак? — промърмори полугласно Ермитидж. — Боже Господи, какви глупци! Покажи им „Великият Бог Пан“ на Артър Макън и те ще си помислят, че става дума за някакъв банален скандал в Дънуич! Но какво ли все пак — какво ужасно неопределено влияние на тази триизмерна земя или отвъд нея — е оказал бащата на Уилбър Уейтли? Той се е родил на Сретение Господне — девет месеца след навечерието на май 1912 година, когато мълвата за странните подземни шумове от хълмовете е достигнала чак до Арк хам. Какво ли е имало през онази майска нощ на върха на възвишението и кой ли е бил там? Какъв ли незнаен ужас се е свързал с нашия свят, материализирайки се в получовешка плът и кръв?

През следващата седмица доктор Ермитидж се постара да събере всички възможни данни за Уилбър Уейтли и неопределените явления в

района на Дънуич. Той се свърза с доктор Хоутън от Ейлсбъри, който присъстваше на последните мигове на стария Уейтли, и откри в последните думи на стареца, съобщени му от лекаря, немалък материал за размисъл. Посещението в Дънуич не му донесе нищо ново; внимателното изучаване на „Некрономикон“ обаче, особено на тези страници, от които така силно се интересуваше Уилбър, му дадоха нови и страховити ключове към природата, методите и желанията на странното зло, което смътно застрашаваше живота на тази планета. Беседите с неколцина учени, специализирали древен фолклор в Бостън, и обменът на писма с много други от най-различни места породиха у него растящо чувство на изумление, което, бавно преминавайки през различните стадии на тревога, най-накрая се превърна в остър духовен страх. Лятото си течеше и той смътно усещаше, че трябва да се предприеме нещо по отношение на кошмара, дебнещ сред възвишенията на Мискатоник, и на онова тайнствено съзидание, което хората познаваха като Уилбър Уейтли.

Кошмарът в Дънуич сполетя селцето точно между Празника на урожая и деня на равноденствието през 1928 година, като доктор Ермитидж бе сред онези, които станаха свидетели на чудовищния му пролог. Той бе чул за ексцентричното пътешествие на Уилбър в Кеймбридж, както и за отчаяните му опити да получи за своя употреба „Некрономикон“ или да направи копия на интересуващите го страници в библиотеката на Уайдънър. Усилията му се оказаха напразни, тъй като Ермитидж бе успял да предупреди всички библиотекари, разполагащи с този том, да го пазят изключително строго. Разказват, че в Кеймбридж Уилбър ужасно нервничал; от една страна, страшно му се искало да получи книгата, а от друга, не по-малко силно жадувал да се прибере вкъщи колкото се може по-бързо, сякаш се опасявал от последствията на твърде дългото си отсъствие.

В началото на август това, което можеше да се очаква, започна. В първите часове на трети август доктор Ермитидж бе внезапно събуден от яростния лай на свирепото куче-пазач от университетския двор. Страшното и дълбоко ръмжене и обезумелият хриплив лай не спираха; те се усиливаха, макар и съпроводени от плашещи, но имащи някакво зловещо значение паузи. След това се дочу вопъл от някакво друго гърло — такъв вопъл, че разбуди половината от спящите жители на

Аркхам и впоследствие още дълго ги преследва в съня им. Подобен вопъл не би могло да издава нито едно същество, родено на земята, или поне не и с изцяло земен произход.

Набързо облякъл се, Ермитидж се завтече през градинките и улиците към сградите на университета. Пронизителният вой на алармената инсталация, монтирана в библиотеката, раздираше нощта. Отворен прозорец зееше в черно на лунната светлина. Това, което бе дошло, без съмнение беше успяло да се промъкне вътре, защото лаят, сега бързо прерастващ във вой и сподавено ръмжене, вече се чуваше отвътре. Нещо подсказа на Ермитидж, че ставащото в сградата не е предназначено за случайни зрители, ето защо той властно спря тълпата, нареждайки на хората да се отдръпнат назад, а през това време отключи вратата на вестибюла. Сред хората зърна професор Уорън Райе и доктор Франсис Морган, на които беше споделил някои от своите предположения и опасения, поради което им махна с ръка да го последват. Звучите, достигащи от вътрешността на зданието, утихнаха в този момент, ако не се брои монотонният кучешки вой; тогава обаче Ермитидж забеляза в храстите цяло ято козодои, надаващи дяволски ритмични крясъци, сякаш в унисон с дишането на умиращ човек.

Сградата беше пропита с отвратителна воня, твърде добре позната на доктор Ермитидж, и тримата се устремиха през вестибюла към малката читалня, откъдето се чуваше ниското скимтене. В първата секунда никой не се осмели да включи осветлението, но в крайна сметка Ермитидж събра сили и щракна ключа. Един от тримата — не се знае кой — силно закрепця, като видя онова, което лежеше простряно на пода пред тях сред разхвърляните в безпорядък столове и преобърнатите маси. Професор Райс разказваше по-късно, че за миг напълно изгубил съзнание, но като по чудо успял да се задържи на краката си.

Съществото, което лежало сгърчено на земята сред зловонна локва жълто-зелена гной, лепкава като катран, достигаше почти два метра и седемдесет сантиметра на дължина, като кучето бе съдрало цялото му облекло и част от кожата. То беше още живо, но се разтърсваше от безмълвни и внезапни конвулсии, а гърдният му кош се издигаше в пълен синхрон с безумните крясъци на чакащите отвън козодои. Късове от дрехите на съществото и парченца кожа от

ботушите му се валяха из цялата стая, а съвсем близо до прозореца (където вероятно е била захвърлена) лежеше празна платнена торба. До масата в центъра на помещението на пода се виждаше револвер, а впоследствие по вдлъбнатия, косо излязъл от барабана патрон можеше да се разбере защо не е бил произведен изстрел. Всички останали подробности бяха напълно засенчени от съществото, лежащо на пода. Би било банално да се твърди, че описанието му е невъзможно, но трябва да се изтъкне, че онези, чиито представи твърде тясно са свързани с обичайните за Земята жизнени форми и трите известни ни измерения, много трудно биха успели да си го представят. Отчасти това същество бе несъмнено човекоподобно, ръцете и главата му много приличаха на човешките, а козето лице с неизразена брадичка носеше характерния отпечатък на семейство Уейтли. Торсът и долната част на тялото обаче представляваха загадка от гледна точка на тератологията, като по всяка вероятност единствено дрехите позволяваха на съществото да се придвижва по земята, без да наранява долните си крайници.

Над кръста то бе наполовина антропоморфно; макар че гърдите му, където още се впиваха ноктите на побеснялото куче, бяха покрити с люспеста кожа, наподобяваща тази на крокодил или алигатор. Гърбът бе осеян с жълти и черни петна, напомнящи люспите на някои змии. Под кръста обаче работите стояха значително по-зле — тук всяко сходство с човешкото изчезваше и започваха най-странните и безумни фантазии. Кожата беше покрита с гъста черна козина, а от областта на корема уродливо висяха дълги сиво-зелени пипала, чиито червеникави усти-смукала се отваряха и затваряха лениво. На всяко от бедрата, дълбоко потопени в розовати ресничести орбити, се виждаха бегли подобия на очи; а вместо опашка съществото имаше нещо като хобот, състоящ се от пурпурни пръстени, според всички признаци представляващ недоразвито гърло или уста. Крайниците, ако не се брой покриващата ги гъста кожа, напомняха задните крака на праисторически гуцер; те завършваха с набраздени от вени и капиляри месести възглавнички, които не бяха нито лапи, нито копита. При дишането на съществото опашката и пипалата му периодично сменяха цвета си, сякаш подчинявайки се на някакъв цикличен процес. Появяваха се нюанси на зелено — от нормално зеленото до нечовешкото сиво-зеленикаво; на опашката това се проявяваше в

редуването на жълто с мръсно сиво-бяло по участъците, които разделяха пурпурните пръстени. Кръв не се забелязваше — единствено зловонната зеленикаво-жълта сукървица, която се стичаше на струйки на пода.

Присъствието на тримата изглежда накара умиращото същество да се посвести малко и то започна да мърмори нещо, без да се обръща и да надига глава. Доктор Ермитидж не направи писмен запис на изреченото от него, но бе сигурен, че нито една дума на английски не бе изречена. Отначало произнесените срички не съдържаха нищо, напомнящо дори и на един от известните на Земята езици, но впоследствие започнаха да се появяват разкъсани фрагменти, явно взаимствани от „Некрономикон“, тази чудовищна ерес, в търсенето, на която съществото се бе озовало тук. Тези фрагменти, по спомените на Ермитидж, звучали по следния начин: „Нгаи, н’гха’гхаа, багг-шоггог, й’ах: Йог-Содот, Йог-Содот.“ Те се изгубваха в нищото, съпроводени от крясъците на козодоите, ритмичното кресчендо на които отразяваше злокобното им предвкусване на смъртта.

После дишането престана и кучето надигна глава, надавайки протяжен печален вой. Жълтеникавото козе лице на съществото бе променило изражението си, а огромните му черни очи бяха хлътнали навътре по отвратителен начин. Зад прозорците пищенето на козодоите внезапно престана, след което ропотът на насъбралата се тълпа бе заглушен от паническото размахване и пърхане на криле. На фона на луната облаците от птици се издигаха високо във въздуха, побеснели от това, че плячката им се бе изплъзнала.

Изведнъж кучето рязко се изправи на крака, излайвайки уплашено за последен път, след което изскочи нервно навън през прозореца, откъдето и беше влязло. От тълпата се надигнаха викове, но доктор Ермитидж гръмко обяви на стоящите на улицата, че никой не трябва да влиза в сградата, докато не пристигне полицията или лекар. Той бе благодарен, че прозорците са разположени достатъчно високо и че през тях не може да се надзърне от улицата; въпреки това той дръпна тъмните завеси, закривайки всички прозорци на помещението. По това време пристигнаха двама полицаи; доктор Морган ги пресрещна във фойето и ги помоли за тяхно собствено добро да възпрепятстват достъпа до излъчващата зловоние читалня, докато не

дойде медицинският експерт и простряното на пода тяло не бъде покрито.

Междувременно на пода на читалнята се случваха ужасяващи промени. Невъзможно е да се опише какъв разпад и разложение протичаха пред очите на доктор Ермитидж и професор Райе и колко стремителни бяха те, но трябва да се отбележи, че освен външните очертания на лицето и ръцете, наистина човешките елементи у Уилбър Уейтли се оказаха нищожно малко. Когато медицинският експерт пристигна, на дървения под бе останала само лепкава бяла маса, а неприятната миризма бе почти изчезнала. Очевидно Уейтли бе лишен от череп и човешки скелет, каквито имат хората, наследявайки доста неща от незнайния си баща.

Но всичко това представляваше само пролог към истинския Кошмар в Дънуич. Представителите на официалните власти изпълниха всички необходими формалности, за да скрият аномалните детайли от обществото и пресата; в Дънуич и Ейлсбъри бяха изпратени хора със задачата да изяснят кои са евентуалните наследници на Уилбър Уейтли. Изпратените завариха жителите на злополучната местност в голям смут както заради усилващия се грохот, идващ от куполообразните хълмове, така и заради непоносимата воня, източник на която бе празната черупка, обшита с дъски, доскоро представляваща семейната къща на Уейтли. Ърл Сойер, който в периода на отсъствието на Уилбър се грижеше за коня и говедата, бе сполетян от тежко нервно разстройство. Официалните власти предпочетоха да не влизат в закования с дъски дом, който им вдъхваше несигурност, и се задоволиха с огледа на жилището на покойния, а именно неотдавна постегнатата барака. Те предоставиха дълъг отчет в съда на Ейлсбъри и казват, че безчислените Уейтли от горен Мискатоник — както процъфтяващи, така и измиращи — и досега се съдят за наследството.

Почти безкрайният ръкопис, изпълнен с неизвестни писмени знаци, съдържащ се в огромен том с кожена подвързия, и повече от всичко напомнящ дневник, за което свидетелстваха промеждутъците между записите, използването на различни мастила и измененията в почерка, се оказа неразрешима загадка за онези, които го намериха. Той лежеше върху старото олющено бюро, служещо на собственика си за писмена маса. След седмица на безрезултатни дискусии той бе

изпратен в Университета Мискатоник заедно с колекцията от странни книги на покойния, за изучаване и разшифроване; но дори най-добрите лингвисти скоро разбраха, че да се реши тази загадка няма да е лесно. Никакви следи от старинното злато, с което Уилбър и старият Уейтли се разплащаха за добитъка си и покриваха дълговете си, не бяха открити.

Кошмарът започна вечерта на девети септември. Тогава грохотът от хълмовете беше извънредно силен, а кучетата лаеха неистово през цялата нощ. Първите, които се събудиха на сутринта на другия ден, веднага почувстваха непривичната миризма, стелеща се във въздуха. Около седем часа Лутър Браун, работник от фермата на Джордж Кори, намираща се между Студената пролетна долина и селището, в неистово бягство се добра до дома си, пренебрегвайки обичайната си утринна разходка до Десетакровата полянка, където водеше кравите да пасат. Той почти бе сгърчен от страх, когато връхлетя в кухнята, а на двора мучеше не по-малко уплашеното стадо — кравите в паника бяха побягнали след момчето. Докато трескаво се опитваше да си поеме въздух и да нормализира дишането си, Лутър разказа следното на госпожа Кори:

— Там, на пътя, зад клисурата, гуспожо Кори — там има нещо невиждано! Мирише кат' при гръмотевица, а 'сички храсти и подребни дървета са пометени и изпочупени, гаче оттам е минала цяла къща! Но това не е всичко! Аз видях на пътеката следи, гуспожо Кори — огромни кръгли отпечатъци, като дъното на бъчва, те са дълбоко в земята като че ли слон ги е оставил, обаче са много повече, отколкото четири крака биха могли да оставят! Разгледах няколко от тях, преди да побягна; всеки отпечатък е покрит с линии, които излизат от една точка, кат' на палмово листо, само че три пъти по-голямо. И миризмата е една такава гадна, 'се едно си покрай старата къща на Вещера Уейтли.

Тук той се спря и отново затрепери от пристъп на страх, а в това време госпожа Кори започна да звъни на съседите си — така започна увертюрата на паниката, възвестяваща големия кошмар. Когато се чу със Сали Сойер, икономката на Сет Бишоп, най-близкия съсед на Уейтли, то настана неин ред да слуша, вместо да говори; Чонси, момчето на Сали, който спал много лошо предната нощ, тръгнал из хълмовете към дома на Уейтли, и едва зърнал къщата и пасището,

където кравите на господин Бишоп били оставени през нощта, в ужас побягнал назад.

— Да, гуспожо Кори — гласът на Сали трепереше от другата страна на линията. — Чонси ей-сегичка се върна и не мож' нищо смислено да разкаже — така се е уплашил! Разправя, че къщата на стария Уейтли е цялата разбита и дъските са разхвърляни навсякъде, кат', че ли отвътре с динамит са я взривили, само подът отдоле бил невредим, но бил целият покрит с нек'ви гнусни петна, кат', че ли от катран, и от дъските още се стичала тая гадост. Имало и нек'ви ужасни следи в градината — големи обли следи, големи кат' бъчва и пропити със същата оная гадост, дет' покривала пода. Чонси вика, че следите уж водели натам, към полето, дет' имало дупка, по-голяма и от 'амбар, и накдет' и да се обърнеш, пред погледа ти все са ония каменни стълбове.

Той ми разправи още, че тръгнал да дири кравите на Сет, макар че го било страх да 'оди след тях, и ги намерил на горното пасище, близо до Девил'с Хоп Ярд. Те били в ужасно състояние. Пол'вината били изчезнали, 'се едно хич ги е нямало, а останалите изглеждали тъй, гаче някой е изсмукал кръвта им, и били целите покрити с рани. Таквиз рани, к'вито имаха животните на стария Уейтли от момента, когат' Лавиния пръкна онуй черното джереме. Сет ся отиде да огледа кравите, макар че се кълна, че едва ли ще се доближи до къщата на Вещера Уейтли! Чонси ми вика, че следите водели към клисурата, отдет' минава пътят за селото.

Още едно нещо само искам да ви кажа, гуспожо — има тука нещичко, дет' не е съвсем у ред. Мисля, че Уилбър Уейтли, той си заслужи такъв край, щот' 'сичко туй е заради него! Той хич не е човек — винаги съм го казвала туй — и съм сигурна, че те двамата със стария Уейтли нещо там май отглеждаха в заключената си къща, нещо още по-лошо и от него самия. В Дънуич винаги е имало призраци — живи призраци — ама таквиз' чудесии още никой не е виждал.

Снощи земята пак говореше, а козодоите не спираха да крещят, та затуй Чонси не можа да мигне цяла нощ. После ми рече, че ужким чувал нек'ви слаби звуци от дома на Вещера Уейтли, 'се едно дърво трещи или дъски отпарят, или пък сандък дървен разбиват. Затуй кат' стана, първата му работа беше да намини към Уейтли и да види к'ва е хавата, и според мен видя достатъчно! Нищо 'убаво няма в таз' работа,

госпожо Кори, и си мисля, че ще е добре 'сички да се съберем и да решим к'во да сторим. Имам чувството, че става нещо ужасно и усещам, че не ми остава много да живея, но един Господ знай к'во ще стане.

А как е вашият Лутър, той забеляза ли накъде водят тия големи следи? Не? Е, гуспожо Кори, щом са били на пътеката от таз' страна на долината, 'начи на вярно отиват право там — в клисурата. Тъй и трябва д'бъде. Винаги съм казвала, че Студената пролетна долина е опасно и лошаво място. Козодоите и светулки те там хич не се държат като божи създания, пък съм чувала да казват, че може да чуете странни неща ако стоите между скалата и Мечата бърлога.

До обед три четвърти от всички мъже и юноши н Дънуич поеха по пътеките и поляните между още пресните развалини от дома на Уейтли и Студената пролетна долина, с ужас разглеждащи гигантските следи и осакатените крави на Бишоп, необичайните, зловонни отломки от фермерската къща, както и обрулената обезцветена растителност по полето и край самия път. Онова, което бе връхлетяло този свят, несъмнено бе попаднало в дълбоката зловеща клисура; всички дървета по края й бяха огънати и изпочупени, а в растящите по склоновете храсти бе прорязана широка пътека; Отдолу не се долавяше нито звук — само далечна, почти неразличима миризма; не е чудно, че мъжете предпочетоха да стоят на ръба на клисурата, вместо да слязат долу и да се срещнат с чудовищния неведом ужас в неговото леговище. Трите кучета, които хората бяха взели със себе си, отначало се заливаха в бесен лай, след което, приближавайки се към клисурата, изведнъж боязливо утигнаха. Някой се обади в „Ейлсбъри Транскрипт“, обаче редакторът, свикнал вече с необичайните истории от Дънуич, се ограничи с това, че пусна единствено кратка хумористична статийка; впоследствие тя бе препечатана от „Асошиейтед Прес“.

Тази нощ всички се прибраха по домовете си и всяка къща и хамбар бяха барикадирани колкото се може по-здраво. Няма нужда да се споменава, че нито една крава не бе оставена на пасището. Около два през нощта непоносима воня и бесен кучешки лай разбудиха семейството на Елмър Фрай, на източния склон на Студената пролетна долина, и после всички бяха единодушни, че са чули неясни звуци, наподобяващи шумолене и пликане на течност. Госпожа Фрай предложи да позвъни на съседите и Елмър тъкмо бе готов да се съгласи

с нея, когато трясъкът на чупещо се дърво внезапно прекрати разговора им. Този звук идваше, по всяка вероятност, от хамбара; веднага след това се чуха ужасени писъци и трополене на копита. Кучетата заскимтяха и се свиха уплашено в краката на вкаменените от страх хора. Фрай машинално запали фенера, но веднага си даде сметка, че излизането на тъмния двор би било равносилно на смърт. Децата и жените хленчеха, опитвайки се да сподавят виковете си, следвайки някакъв загадъчен, древен инстинкт за самосъхранение. Накрая воят на животните утихна, заменен от жалостиво мучене, след което на свой ред започнаха да отекват силни удари, трясъци и пращане. Членовете на семейство Фрай, притиснали се един към друг във всекидневната, не се осмелиха да помръднат, докато и последният отзвук не заглъхна някъде далеч, навярно в дълбините на Студената пролетна долина. После, сред сподавените стонове от хамбара и демоничните писъци на козодоите от клисурата, Селина Фрай се хвърли към телефона и разказа на всички, на които можа, за втората вълна на Кошмара в Дънуич.

На следващия ден цялото селце бе обхванато от истинска паника; изплашени хора на групички се отправяха към сцената на дяволските събития от предишната нощ. Две гигантски ивици на разрушение се простираха от клисурата към двора на Фрай, като чудовищните отпечатъци покриваха опустошените участъци от почвата, а старият хамбар бе напълно разрушен от едната страна. Що се отнася до стадото, само една четвърт от него беше открита. Някои от кравите бяха разкъсани на парчета, а тези, които бяха оцелели, се наложи да бъдат застреляни. Ърл Соьер предложи да се обърнат за помощ към Ейлсбъри или Аркхам, но останалите го убедиха, че от това няма да има никакъв смисъл. Старият Зебълон Уейтли — от този клон на рода Уейтли, който се колебаеше между нормалното състояние и израждането — изказа мрачно предположение относно ритуалите, извършени, по всяка вероятност, на билата на хълмовете. Той произлизаше от семейство, където имаше здрави традиции, ето защо спомените му за песнопенията във вътрешността на огромните каменни пръстени не се изчерпваха единствено с Уилбър и неговия дядо.

Мрак се спусна над поразеното селце, твърде пасивно, за да организира някаква истинска съпротива. Някои близкородствени

семейства се събраха заедно и седяха, потънали в мрачно униние, под един покрив, макар и в повечето случаи да се повтори вчерашното барикадиране, а мъжете зареждаха мускети и държаха вили в ръцете си. Обаче тази нощ нищо не се случи, като изключим шума, дочуващ се от хълмовете. Когато настъпи утрото, мнозина се надяваха, че кошмарът е завършил точно толкова неочаквано, както и бе започнал. Даже се намериха и няколко безумно смели глави, които предложиха да се направи експедиция до клисурата като отбранителна мярка, макар че не посмяха да дадат пример на колебаещото се мнозинство. Когато се спусна следващата нощ, барикадирането на жилищата се повтори, но този път броят на семействата, събрали се заедно, беше по-малък. На сутринта и домочадието на Фрай, и домакинството на Сет Бишоп съобщиха за нервността и безпокойството на кучетата, както и за неясните миризми и звуци, различни от разстояние. Междувременно отправилите се на утринно разузнаване доброволци докладваха за откритието на съвсем пресни отпечатъци от чудовищните следи на пътя, опасващ Стражевия хълм. Както и преди, и двата коловоза на пътя носеха следи от повреди, предизвикани от движението на някаква огромна дяволска маса, като при това разположението на следите говореше за движение и в двете посоки, все едно движещата се планина първо е дошла откъм Студената пролетна долина, в после се е върнала обратно. В подножието на хълма деветметровата ивица на изпочупени и пометени храсти водеше нагоре, и на наблюдателите им секна дъхът, когато забелязаха, че неумолимите следи са оставили своя отпечатък и върху най-стръмните, почти отвесни участъци. Що за кошмарно същество е това, запитаха се те, което може да се катери по практически вертикална каменна стена; когато мъжете се изкачиха по безопасните пътечки на върха, откриха, че там следите престават или, казано по-точно, продължават в противоположна посока.

Това бе същото онова място, на което Уейтли палеха своите огньовете и пееха дяволските си песни до камъка с форма на олтар в навечерието на май и на Халоуин. Сега този камък лежеше в центъра на обширно пространство, утъпкано от колосалното чудовище, а върху леко вдлъбнатата му повърхност се виждаха гъсти и зловонни остатъци от онази лепкава смолиста течност, открита на пода в полуразрушения дом на Уейтли в първия ден на Кошмара в Дънуич.

Очевидно съществото се бе спуснало по същия път, по който се бе изкачило дотук, но усилията да се проумее поведението му бяха напълно безполезни. Логиката, здравият разум и нормалните представи за причинно-следствените връзки в този случай изглеждат не функционираха. Единствено Зебълон, който не бе част от групата, би могъл адекватно да прецени ситуацията и да предложи някакво приемливо обяснение.

Нощта след четвъртъка започна по същия начин, както и предишните, само че завърши доста по-неуспешно. Козодоите в клисурата надаваха такива крясъци, че мнозина не можаха да мигнат, а някъде около три след полунощ всички телефони изведнъж зазвъняха. Тези, които вдигнаха слушалката, чуваха как обезумял от страх човек крещи: „Помогнете ми, о, Го-о-осподи“, след което някакъв страховит грохот и трещене внезапно прекратиха връзката. Никой не се осмели да напусне дома си и да предприеме каквото и да било, и чак до разсъмване никой нямаше и най-малка представа кой може да се е обаждал. Тези, които го бяха чули, започнаха да звънят на всички номера подред и откриха, че единствено телефонът на Фрай не отговаря. Истината бе разкрита час по-късно, когато спешно сформирана група от въоръжени мъже се отправи към къщата на Фрай, намираща се в началото на клисурата. Това, на което се натъкнаха там, беше ужасно, макар и да не се явяваше неочаквано. Цялата земя бе осеяна с множество следи, растителността беше пометена и изкоренена, а къщата я нямаше. Тя бе хлътнала като яйчена черупка и сред развалините нищо живо или мъртво не беше открито. Само зловоние и лепкава смолиста сукървица. Семейството на Елмър Фрай бе заличено от Дънуич.

Междувременно значително по-спокойната (но не и в духовен смисъл) фаза на кошмара мрачно се разгръщаше зад затворената врата на една обсипана с книжни лавици стая в Аркхам. Загадъчният ръкопис или дневник на Уилбър Уейтли, изпратен в Университета Мискатоник за разшифроване, породил силно безпокойство и затруднение сред специалистите по древни и съвременни езици. Дори използваната в него азбука, макар и нелишена от сходства с отдавна изчезналото, употребявано в Месопотамия писмо, бе неизвестна и на най-големите специалисти. Окончателното заключение на експертите

оцени текста като шифрован запис, осъществен чрез използването на изкуствена азбука, като нито един от методите на криптографията не успя да даде някакъв ключ към разгадаването му. Старинните книги от дома на Уейтли, макар и да бяха изключително интересни и в редица случаи да отваряха нови хоризонти за философите и хората на науката, ни най-малко не бяха в състояние да помогнат за разшифроването на текста. Една от тях — обемист том с желязна закопчалка — също бе написана на неизвестна азбука от коренно различен характер, наподобяваща санскрит. Старият том в края на краищата бе предаден на доктор Ермитидж както заради особения му интерес към семейство Уейтли, така и поради неговите обширни лингвистични познания и ерудицията му в областта на мистичните заклинания от античните времена и средновековието.

Ермитидж хранеше предположението, че азбуката може да представлява средство, тайно използвано от определени забранени култове, достигнали до нас от дълбоката древност и наследили множество форми и традиции от магьосниците и вещерите от Сарациния. Но не това бе въпросът, който той считаше за най-важен, понеже според него произходът на символите, използвани за шифроването на текста, не беше толкова съществен. Убедеността му се основаваше на това, че, вземайки под внимание гигантския обем на ръкописа, нищещият го едва ли би започнал да употребява друг език освен родния си, като изключим някои отделни формули и заклинания. Ето защо Ермитидж се зае да изследва ръкописа с предположението, че за негова основа се явява английският език.

От многократните неуспешни опити на колегите си да проникнат в същността на дневника докторът разбра, че загадката е доста сложна и заплетена и че опитите да се намери просто решение са обречени априори на провал. Цялата останала част от август той посвети на изучаването на огромно количество материали, засягащи криптографията; проучи всички източници от своята библиотека, прекара безсънни нощи над мистериите на „Полиграфия“ на Тритемиус, „Cryptomenysis Patefacta“ на фелконър, изучи книгите от осемнадесети век — например изследванията на Дейвис и Тикнес, както и най-новите разработки на такива ерудирани специалисти като Блеър, фон Мартен и Клубер. В крайна сметка стигна до заключението, че си има работа с една от най-изтънчените и

комплексни криптограми, в които множеството на отделните листове със съотнасящите се букви са разположени като таблицата на умножението, а текстът е съставен благодарение на ключови думи, известни единствено на автора. Изследователите от миналото се оказаха много по-полезни на Ермитидж, отколкото съвременните учени, поради което той реши, че ключът към ръкописа има неизмеримо древен произход и без съмнение е преминал през дълга верига от мистични преобразувания. На няколко пъти му се струваше, че пред него проблясва ярката светлина на истината, но всеки път някакво непредвидено препятствие го отблъскваше отново назад. Едва през септември облаците започнаха да се разсейват. Определени букви, намиращи се на определени места в текста, изясниха без никакво колебание, че текстът действително е написан на английски.

Вечерта на втори септември и последната бариера беше премахната и доктор Ермитидж за първи път успя да прочете фрагмент от записките на Уилбър Уейтли. Както и всички предполагаша в началото, това се оказа дневник; текстът отразяваше както високата окултна ерудиция, така и общата неграмотност на странното същество, явяващо се негов автор. Една от първите записки, прочетени от Ермитидж, отнасяща се до 26-и направи си сметка ученият, от хлапе на три години и половина, което изглеждаше като момче на дванадесет-тринадесет години.

„Днес учих Акло за Сабаот, не ми хареса, на него отговарят от хълмовете, а не от въздуха. Онова, което се намира горе, ме е изпреварило значително, и изглежда няма много земен мозък. Стрелях по кучето на Елъм Хътчинс, коли на име Джак, когато се опита да ме ухапе, и Елъм каза, че ще ме убие, ако песът му умре. Не мисля, че ще стане така. Дядо ме караше да повтарям заклинанието Дхо вчера вечерта, и мисля, че успях да видя вътрешния град при двата магнитни полюса. Ще се отправя към тези полюси, когато земята бъде пречистена, ако не съумея да направя пробив с помощта на заклинанието Дхо-Хна, щом приключа с това. Онези от въздуха ми казаха на Сабат, че ще изминат години, преди да мога да изчистя земята и че по това време дядо навярно ще е вече мъртъв, така че съм длъжен да изуча всички ъгли на планетите и всички формули между Йир и Нххнгр. Онези отвън ще ми помогнат, но те не са в състояние да

се вселят в тяло без човешка кръв. Онова горе навярно ще бъде точният образец. Мога да го зърна, ако направя знака Вууриш или разпръсна праха на Йбн Гази — прилича донякъде на онези от навечерието на май на хълма. Интересно как ли ще изглеждам, когато земята вече е пречистена и на нея не са останали никакви земни същества. Онзи, който дойде с Акло Сабаот, рече, че аз мога да бъда преобразен като тях, ако се справя както трябва.“

Утрото завари доктор Ермитидж облян в студена пот — както от ужас, така и от неистова съсредоточеност. Той не се откъсна от ръкописа нито за миг през цялата нощ, наведен над него под светлината на електрическата лампа, обръщащ страница след страница с треперещи от вълнение ръце, стараяйки се колкото е възможно по-бързо да разшифрова текста. Той развълнувано позвъни вкъщи на жена си, съобщавайки й, че няма да се прибере, а когато тя му донесе закуската, едва можа да преглътне и един залък. През целия ден той чете, от време на време правейки паузи, когато му се налагаше да прибере до помощта на ключа. Донесоха му обяд и вечеря, но той хапна съвсем мъничко. По средата на следващата нощ ученият задрямал за малко в креслото си, но внезапно се събуди, след като му се присъниха чудовищни кошмари, почти толкова страшни, колкото откровенията и заплахите за света, на които току-що се бе натъкнал в ръкописа.

На сутринта на четвърти септември професор Райс и доктор Морган настояха да се срещнат и да поговорят с него, след което си тръгнаха разтреперани и пребледнели от страх. Вечерта той си легна, за да поспи, но сънят му беше неспокоен и нервен. На следващия ден — в сряда — се върна отново към ръкописа и се зае да изготви подробни преписи както от вече прочетения, така и от тепърва разгадавания текст. Малко преди пладне неговият лекар — доктор Хартуел — го посети, настоявайки за известно прекратяване на този изнурителен труд. Ермитидж отказа, заявявайки, че за него е изключително важно да дочете ръкописа и да намери обяснение на прочетеното. През тази вечер, когато здрачът тъкмо се бе спуснал над Аркхам, той най-накрая приключи с четенето и, напълно изтощен, се отпусна в креслото си. Съпругата му, която му носеше вечерята, го намери в полукоматозно състояние, но въпреки това той бе способен с

рязък вик да я спре, когато тя се опита да хвърли едно око на записките, направени от ръката му. Надигайки се с усилие, той събра гъсто изписаните страници и ги запечата в голям плик, който веднага постави във вътрешния джоб на палтото си. Ермитидж имаше достатъчно сили да се добере до дома си, но явно се нуждаеше спешно от медицинска помощ, поради което доктор Хартуел бе извикан незабавно. Докато лекарят го слагаше в постелята му, ученият не спираше да повтаря непрекъснато:

— Но какво, мили Боже, можем изобщо да сторим ние?

Доктор Ермитидж успя да компенсира изгубеното количество сън, но на следващия ден сякаш не бе на себе си. Той не обясни нищо на доктор Хартуел, а когато се поуспокои малко, започна да настоява за дълъг и сериозен разговор с Райс и Морган. Бълнуването му беше много причудливо — той неистово разказваше, че нещо в заключения фермерски дом трябва да бъде унищожено на всяка цена, говореше за някакъв дяволски план, целящ заличаването на цялото човечество, както и на всички животни и растения, от някаква зловеща древна раса, обитаваща други измерения. Крещеше, че целият свят е в опасност, защото Древните Същества искат напълно да го изтрият и премахнат от слънчевата система и пространството на космоса, запращайки го в някаква друга проекция или фаза на съществуване, откъдето той вече бил изпаднал преди безброй далечни епохи. Понякога изискваше да му донесат страховития „Некрономикон“ или „Демонолатрия“ на Ремигиус, откъдето се надяваше да почерпи заклинания, способни да спрат надвисналата опасност.

— Спрете ги, спрете ги! — крещеше той. — Тези Уейтли имаха намерение да ги пуснат, а най-страшният от всички още е жив! Кажете на Райс и Морган, че трябва да направим нещо — ще действаме на сляпо, но аз знам как да изготвя праха. Не са го хранили от втори август, когато Уилбър дойде тук и намери смъртта си, а в това си състояние...

За щастие Ермитидж имаше изключително крепко за седемдесетте си години здраве, така че за една нощ организмът му успя да се справи без проблеми с надигащата се треска. Той се събуди в петък с ясен ум, но обезпокоен от глождещия го страх и съзнанието за гигантската отговорност, легнала на плещите му. В събота вече се чувстваше достатъчно добре, за да отиде до библиотеката, и даже

извика Райс и Морган на съвещание — през цялата останала част от деня и вечерта тримата учени напънаха своите умствени способности, градейки най-сложни размисли и изпадайки в яростни дискусии. Странни, загадъчни и ужасни книги бяха донесени от хранилицата в огромни количества; диаграми, формули и заклинания се копираха с трескава бързина и в плашещо изобилие. И тримата бяха видели тялото на Уилбър Уейтли, лежащо на пода в едно от помещенията на тази сграда, поради което никой от тях не се отнасяше към дневника като към записките на някакъв умопобъркан.

Мненията се разделиха по отношение на въпроса дали трябва или не да се уведомява полицията на щата Масачузетс, като накрая негативният довод надделя. След като ставаше дума за неща, в които никой непосветен не би повярвал, без да е видял нещичко, това изглеждаше най-разумното решение. Късно през нощта обсъждането завърши, макар и да не се бе стигнало до приемането на някакъв конкретен план за действие. Ермитидж прекара неделята в съпоставянето на различни заклинания и смесването на определени химикали, взети от университетската лаборатория. Колкото по-надълбоко се потапяше в този дяволски дневник, толкова повече ученият се съмняваше във възможността да се унищожи съществото, което остави след смъртта си Уилбър Уейтли, с помощта на някакъв химически агент — съществото, представляващо заплаха за целия съществуващ свят, неизвестно на учения, което само след няколко часа щеше да се появи и да се превърне в забележителния Кошмар от Дънуич.

Понеделникът в общи линии повтори неделята — доктор Ермитидж продължи своите изследвания и безконечни опити. Понататъшното проучване на чудовищния дневник доведе до появата на различни варианти на предполагаемия план и техните изменения, като ученият си даваше сметка, че едва ли е възможно постигането на пълна яснота и конкретност по интересуващите го въпроси. Във вторник основните контури на действията вече бяха очертани и той взе решението да отпътува за Дънуич до седмица. След това, в сряда, настъпи големият шок. В ъгъла на една от страниците на „Аркхам Адвъртайзър“ бе поместена шеговита бележка, препечатана впоследствие от „Асошиейтед Прес“, в която се говореше за отгледаното с помощта на незаконно произведено уиски чудовище в

Дънуич. Обхванат от неописуем страх, Ермитидж позвъни на Райс и Морган. Дискусията им се проточи дълго след полунощ, а на следващия ден всички бяха заети с трескавата подготовка за неизбежното пътуване. Ермитидж си даваше ясна сметка, че се намесва в сферата на действие на чудовищни сили, но заедно с това прекрасно разбираше, че няма друг начин за предотвратяване на пагубните последици от злоещото вмешателство, което други бяха сторили преди него.

В петък сутринта Ермитидж, Райс и Морган се отправиха с кола към Дънуич, пристигайки в селцето някъде към един следобед. Времето беше прекрасно, но даже ярките лъчи на слънцето не бяха в състояние да пропъдят таящия се страх и лошите предчувствия, които сякаш се излъчваха от необичайните куполообразни хълмове и дълбоките затънтени клисури на тази местност. От време на време пред очите на учените изплуваха мрачните каменни пръстени от билата на възвишенията. По атмосферата на потискащо мълчание пред магазинчето на Озбърн те се досетиха, че се е случило нещо ужасно, и не след дълго узнаха за унищожението на семейството и къщата на Елмър Фрай. Следобеда те прекараха в разглеждане и обиколки на Дънуич, разпитваха местните жители за случилото се и сами хвърлиха по едно око на руините, останали от дома на Фрай, както и на протяжните следи лепкава смолиста субстанция, дяволските отпечатъци на двора, осакатения добитък на Сет Бишоп и обширните участъци опустошена растителност на различни места. Следата, проточваща се нагоре и надолу по Стражевия хълм, се стори на Ермитидж като символ на неведом вселенски катаклизъм, и той дълго стоя там, съзерцавайки злоещия каменен олтар, разположен на хребета на възвишението.

Накрая учените, узнавайки за пристигането на представителите на полицията от Ейлсбъри, отзовали се веднага на съобщението за трагедията, случила се със семейство Фрай, решиха да се срещнат в тях и да сверят резултатите от наблюденията си. Обаче никъде не можаха да открият и най-малка следа от униформените; според селските слухове полицаите били петима, но сега колата им стоеше празна до развалините от къщата на Фрай. Местните жители бяха не по-малко озадачени от посетителите при тази гледка, още повече че и представителите на властта бяха говорили сутринта с всеки очевидец.

Тогава старият Сам Хътчинс се замисли за нещо, побутна Фред Фар и посочи с трепереща ръка към дълбоката влажна клисура, внезапно пребледнявайки.

— Боже Господи — промълви той, въздишайки. — Предупреждавах ги да н'се спускат у дерето, мен хич няма да ми дойде наум да правя таквот нещо, та то там са онез следи, а и козодоите пицят тъй страшно в тъмното.

Хладни тръпки пролазиха по гостите и местните обитатели и всяко ухо се напрегна, инстинктивно опитвайки се да долови какъвто и да е звук от клисурата. Ермитидж, за пръв път сблъсквайки се наистина с този кошмар и неговите чудовищни последствия, потрепери при чувството за собствената си отговорност в тази верига от събития. Съвсем скоро ще падне нощта и именно тогава планинското чудовище ще поеме по своя скверен път.

Старият библиотекар си повтори наум заклинанието, което бе научил, и стисна силно в ръката си листчето, на което бе написана онази формула, която не бе успял да запамети. Той провери дали електрическото му фенерче е в изправност, а стоящият до него Райс извади от раницата си металически разпръсквател — от онези, които използват в борбата срещу насекомите. Морган пък измъкна от сака си големокалибрена пушка, на която осланяше всичките си надежди, въпреки предупрежденията на колегите си, че никакво материално оръжие не би било от полза в този случай.

Ермитидж, познавайки съдържанието на страховития дневник, твърде добре си представяше какво може да очаква, но по никакъв начин не даде на местните жители да разберат това, за да не увеличава и бездруго непрекъснато растящия им ужас. Когато здрачът стана поплътен и сенките се сгъстиха, хората се завтекоха към домовете си и отново се заеха с безсмисленото си барикадиране, независимо от явните доказателства за безсилието на всички ключалки, катинари и прегради пред лицето на силата, която бе в състояние да огъва дървета и да срутва къщи по своя воля. Някои скептично клатеха глава, узнавайки за намерението на тримата безумни пришълци да стоят на стража край развалините от дома на Фрай, и изобщо не се и надяваха да ги видят повече, докато се приближаваха по къщите си.

През тази нощ изпод хълмовете за пореден път се разнесе страховит грохот, а въздухът отново бе прорязан от крясъците на

козодоите. От време на време от Студената пролетна долина се надигаше мощен вихър, натоварен с непоносимо зловоние, което мигом се просмукваше в тежкия нощен въздух. Това бе същото зловоние, което тримата учени бяха доловили, докато стояха над умиращата твар, преживяла петнадесет години и половина в човешки облик. Очакваният кошмар обаче така и не се появи. Каквото и да се бе притаило на дъното на клисурата, то явно изчакваше, и Ермитидж каза на колегите си, че да го нападнат в тъмнината е равносилно на самоубийство.

Настъпи бледото утро и нощните звуци престанаха. Беше сив, навъсен ден, от време на време заваляваше дъждец; а в северозападна посока, над хълмовете, се скупчваха гъсти тежки облаци. Пристигналите от Аркхам учени бяха изпаднали в нерешителност какво да правят занапред. Укрили се от засилилия се дъжд в едно от малкото запазени съоръжения на Фрай, те обсъждаха по-нататъшните си действия — да изчакат или да нападнат. Последното изискваше спускане в клисурата. Дъждовната пелена ставаше все по-гъста, а някъде далеч иззад хоризонта се дочуваше отчетливият грохот на гръмотевиците. Съвсем наблизко проблесна раздвоена мълния, която удари сякаш самия център на клисурата. Небето моментално потъмня, разколебавайки надеждите на учените, че бурята ще бъде кратка и скоро ще бъде заменена от ясно време. Бе все още тъмно, когато, след не повече от час, от пътя се дочуха различни гласове. След миг тримата изследователи видяха група хора, не по-малко от дузина, които бягаха уплашено, крещейки и даже плачейки истерично. Един от бягащите най-отпред започна да надава по-членоразделни викове, поради което Ермитидж и спътниците му се хвърлиха веднага към приближаващите се, едва разбрали смисъла на дочутото.

— О-о-о, Го-о-осподи Бо-о-оже-е-е! — задъхваше се крещящият. — То отно-о-ово иде и този път през деня! То излезе от дерето, излезе и сега върви нанякъде! Един Господ знай кога ли ще ни се нахвърли!

В този момент потресеният разказвач замлъкна ужасено, но друг поде разказа му.

— Горедолу преди час Зеб Уейтли чул телефонно звънене, и туй било гус'жа Кори, жената на Джордж. Тя му рекла, че аргатинът й Лутър, дет' пасеше говедата, след удара на голямата мълния видял, че дърветата от другата страна на дерето се огъват — баш срещу мястото,

дет' стоим сега с вас — и изведнъж усетил онуй ужасно зловоние, дет' го помирисал миналия понеделник. После чул некъв хем свистящ, хем мляскащ звук, 'се едно неква течност се плиска, и звукът бил много посилен, отколкото бива, когат' дърветата се люлеят от вятъра, и тутакси дърветата по целия път се наклонили на една страна и се чуло отвратително газене и стъпки из калта. Ама Лутър късмет има, че нищичко не е зърнал, че само дърветата е видял как се огъват.

После далеко напреде, дет' тече ручеят на Бишоп, той чул страшен трясък на моста, 'се едно дървото се цепи и троши. И пак нищо се не виждало — само как дърветата се накланят на една страна. След туй свистенето се чувало вече от много далеч — от пътечката, дет' води към дома на Вещера Уейтли и Стражевия хълм — и на Лутър му стигнал куража да отиде там, дет' се чували звуците, и да разгледа земята. 'Сичко било само кал и вода, че и небето било тъмно, а дъждът смивал 'сичките следи; обаче на края на дерето, дет' били прегънати дърветата, той пак зърнал онез страшните следи, дет' са големи кат' бъчва — същите, квито бил видял и в понеделника.

Тук думата отново взе първият разказвач.

— Ама туй хич не е най-страшното — туй е само началото. Зеб взе да събира хората, когат' му се обадили от дома на Сет Бишоп. Сали — гувернантката му — крещяла тъй, 'се едно я колят, тя тъкмо била видяла как се огъват дърветата и чувала как един такъв звук, 'се едно от слон, дет' стъпва тежко и диша шумно, се приближава към къщата й. После тя рекла, че усетила оназ ужасна воня, а синът й Чонси се разцивил, че туй е същата оназ воня, дет' се носела около останките от дома на Уейтли в понеделник сутринта. Кучетата през туй време се скъсали да лаят и да вият.

Тугаз тя закрепяла с всичка сила — после рече, че храстите били тъй изпочупени и стъпкани, както никоя буря, вятър или ураган не мож' ги повали. В следващия миг оградата рухнала, ама Сали не можела да види кой я е съборил. После в слушалката се чуло как Чонси и старият Бишоп надават кански викове, а Сали крещяла, че нещо тежко се ударило в къщата — ама не мълния или нещо таквоз — и събаряло в момента предната стена, ама през прозорците нищо се не виждало. И после...

Следите на страха се бяха врязали дълбоко във всяко лице и Ермитидж, напълно поразен от чутото, не можеше да намери сили да

накара разказвача да продължи.

— После Сали изведнъж изпищяла: „О, помогнете ми, моля ви, къщата се сгромолясва.“ В слушалката се чувало адско трещене, прашене и цепене, всички пищели. Горедолу както и когат' онуй нападна дома на Елмър Фрай, ама още по-страшно.

Говорещият замлъкна и думата взе още един от тълпата.

— Туй то — после ни звук, ни дума. Седнахме в колата и се събрахме, 'сички здрави мъже, дет' можахме да се съберем, край къщата на Кори, и решихме да дойдем при вас, да ви питаме к'во да сторим. Туй навярно е Божието наказание за туй, дет' не приличаме на другите, а от Божието наказание нито един смъртен не мож' избяга.

Ермитидж осъзна, че вече е крайно време за действия, и твърдо заяви, обръщайки се към групата неуверени, уплашени местни жители.

— Налага се да го последваме, приятели — той се стараше да говори колкото се може по-уверено. — Убеден съм, че съществува възможност да унищожим това същество. Вие навярно знаете, че тези Уейтли са били магьосници — е, това същество се е появило в резултат на магия, следователно да се справим с него ще можем само с подобни средства. Прочел съм дневника на Уилбър Уейтли и някои от старинните книги, изучавани от него; мисля, че знам необходимото заклинание, което да ни позволи да прогоним тази твар. Естествено, не мога да съм абсолютно сигурен в ефикасността му, но просто нямаме друг избор и трябва да действаме. То е невидимо — предполагам, че ще е такова — но в този разпръсквател имаме прах, който може за секунда да ни го покаже. По-късно на всяка цена ще се опитаме да направим това. Това същество е изключително страшно и опасно, за да го оставим да живее, но е нищо в сравнение с онова, в което би се превърнал Уилбър, ако бе останал жив. Никога — за щастие — няма да узнаете какво избягна нашият свят. Сега ни остава да се справим само с това същество, а то не може да се размножава, макар и да е в състояние да причинява големи вреди. Без колебание — повтарям — трябва да го унищожим.

Трябва бързо да го настигнем — и първото нещо, което ще сторим, е да отидем на мястото, което токущо бе разрушено от него. Нека някой от вас ни поведе — аз не познавам вашите пътища толкова добре, но предполагам, че все би трябвало да има някакъв пряк път. Какво мислите за това?

Хората започнаха да се съветват помежду си, след което Ърл Сойер, посочвайки с мръсния си пръст през пелената на дъжда, каза:

— Най-бързо мо'ете да се доберете до парцела на Сет Бишоп, ако прекосите ниската полянка тука, после пресечете ручея, след което се качите нагоре по склона на Кариерата и минете през малката горичка от другата страна. Тогаз направо излизате при Сет Бишоп — ще познаете мястото веднага.

Ермитидж, Райс и Морган веднага се отправиха в указаната посока; повечето от кореняците тръгнаха след тях. Небето постепенно изсветляваше и се появиха сигурни признаци, че бурята е отшумяла. Когато Ермитидж по погрешка пое в неправилна посока, Джо Озбърн му извика, след което мина напред, за да води множеството. Увереността и храбростта на хората постепенно растяха, макар че неясните очертания на гъсто обраслите с гори стръмни хълмове, както и фантастичните дървета, сред които те минаваха, поставяха тези качества пред сериозни изпитания.

В момента, когато те излязоха на калната кишава пътека, иззад облаците надникна слънцето. Намираха се недалеч от парцела на Сет Бишоп — пречупените дървета и зловещите непогрешими следи недвусмислено говореха за случилото се тук. Отново се бе повторил инцидентът със семейство Фрай, и нито едно живо същество, както и нито едно мъртво, не бе открито сред отломките на онова, което до неотдавна бе представлявал домът на Бишоп. На никого не му се искаше да остава тук — сред зловонието и лепкавата смолиста сукървица — и всички инстинктивно се обърнаха към ивицата, оставена от страшните отпечатъци, водеща към разнебитения фермерски дом на Уейтли и към увенчания с олтар склон на Стражевия хълм по-нагоре.

Когато минаха покрай обиталището на Уилбър Уейтли, мнозина бяха обхванати от ясно забележими тръпки, като решителността им отново се разколеба. Не бе шега работа да сравниш със земята такава голяма къща — тук навярно бе необходима страшна дяволска сила. Срещу подножието на Стражевия хълм следите напускаха пътя и отпечатъците оформяха широка ивица опустошени дървета и храсти, обозначаваща предишния път на чудовището до върха и обратно.

Ермитидж извади джобния си далекоглед с висока степен на увеличение и огледа внимателно стръмния склон на хълма. После

подаде прибора на Морган, който се отличаваше с по-добро зрение. Само след миг той гръмко извика, предавайки инструмента на Ърл Сойер и едновременно показвайки с пръст едно определено място на склона на възвишението. Сойер, непохватен като повечето хора, за пръв път сблъскващи се с оптически прибори, известно време безсмислено се занимаваше с колелцето на настройката, но след като Ермитидж му даде някои указания, нагласи правилно тръбата и фокусира лещите. Когато направи това, той нададе такъв вик, пред който реакцията на Морган изглеждаше до болка отчегчена и сдържана.

— Господи Боже милостиви! Тревата и храстите се движат! То се катери нагоре — бавно — пълзи нагоре по хълма — ей сега ще се добере до хребета — един Господ знае защо!

Паниката бързо се разпространи сред присъстващите. Едно е да търсиш безименно страховито чудовище, а съвсем друго — да го намериш. Заклинанията сигурно ще сработят ами ако не стане така? Всички изведнъж започнаха да засипват Ермитидж с въпроси за загадъчното същество и изглежда никой от отговорите не бе в състояние да удовлетвори присъстващите. Всеки от кореняците усещаше страховитата близост на такива проявления на Природата, които се простираха отвъд пределите на обичайния опит и знания на човечеството.

В края на краищата тримата от Аркхам — възрастният и белобрад доктор Ермитидж, niskият и набит, с прошарени коси, професор Райс и слабичкият, младеец доктор Морган — се отправиха към билото на хълма сами. След дълги и търпеливи инструкции относно правилната употреба на далекогледа, те оставиха прибора на уплашените мъже от Дънуич, които наблюдаваха с трепет изкачването на тримата учени. То се оказа доста тежко и Ермитидж на няколко пъти се нуждаеше от помощта на колегите си, за да продължи напред. Високо над главите на катерещата се група колебливо се извиваше гигантска просека между дърветата — пълзящото адско създание си проправяше път с неумолимата настойчивост на огромна змия. След известно време стана ясно, че преследвачите съвсем скоро ще настигнат целта си.

Къртис Уейтли — от предишните, неизродени Уейтли — държеше далекогледа, когато групата от Аркхам описа дъга,

отклонявайки се от просеката. Той съобщи на събралите се, че тези хора вероятно възнамеряват да се качат на един от съседните върхове, издигащ се над просеката на онова място, където растителността още не е пометена. Така и стана, след което на катерещите се им се удаде да съкратят значително дистанцията между себе си и преследваното същество.

Тогава Уесли Кори, който междувременно бе поел далекогледа, извика, че Ермитидж насочва разпръсквателя, държан от Райс и че навярно нещо ще се случи във всеки момент. Тълпата неспокойно се размърда, понеже хората бяха запомнили, че прахът от разпръсквателя трябва да направи чудовището видимо за няколко секунди. Двама или трима от мъжете закриха очи с ръце, но Къртис Уейтли стисна здраво инструмента и съсредоточено се вгледа в окуляра. Той забеляза, че Райс, който със своите колеги се намираше на много удобно място, разполага със солидни шансове да разпръсне праха във въздуха, постигайки при това максимален ефект.

Тези, които наблюдаваха случилото се с невъоръжено око, видяха само мигновена експлозия на сив облак — с размерите на прилично голяма сграда — недалеч от върха на хълма. Къртис, който държеше далекогледа го изпусна с внезапен неистов вопъл право в стигащата до глезените лепкава и слузеста кал. Той се олюля и щеше да се строполи на земята, ако не го бяха подхванали навреме двама или трима от стоящите наблизо мъже. Единственото, което можеше да стори, бе да стене почти беззвучно:

— О, о, Господи Боже.

Истински порой от въпроси го връхлетя, и докато траеше суетнята, единствено Хенри Уилбър се сети да вдигне падналия далекоглед и да се опита да го поизчисти от мръсотията. Къртис, по всяка вероятност, бе изгубил способността си за свързана реч, и даже едносричните отговори му се удаваха с голяма трудност.

— По-голямо от хамбар цялото е направено от извиващи се въжета прилича малко на кокоше яйце, само дет' е огромно и има над дузина крака, приличащи на бъчва те наполовина се затварят, когат' стъпва нищо твърдо няма у него цялото е кат' желе, 'се едно е направено само от отделни гърчещи се въжета, събрани накуп над туй има големи изпъкнали очи десет или двацет усти или хоботи, дет' стърчат у него от 'сички страни по-големи са от отвора на комин и

през цялото време се отварят и затварят целите са сиви, със сини и пурпурни пръстени и о, Господи Боже на небето! Онова човешко полулице най-отгоре.

Това последно впечатление изглежда се оказа твърде силно за бедния Къртис, и той изгуби съзнание, преди да успее да промълви още нещо. Фред Фар и Уил Хътчинс го отнесоха встрани от пътя и го положиха на влажната трева. През оптичните стъкла се забелязваха три фигурки, които очевидно бягаха към билото на хълма толкова бързо, колкото им позволяваше наклонът. Нищо друго обаче не се виждаше. После всички доловиха надигация се странен шум от клисурата и подножието на Стражевия хълм. Това беше пеенето на безчислено количество козодои, а в техния пронизителен хор се различаваха нотки на тревожно и зловещо очакване.

Далекогледът сега бе попаднал в ръцете на Ърл Сойер, който съобщи на събралите се, че трите фигури в момента стоят на хребета на хълма, на едно ниво с камъка във форма на олтар, но на значителна дистанция от него. Една от фигурите, информира множеството той, ритмично вдигала ръце над главата си, и тъкмо Сойер беше казал това, когато всички различиха едва доловим звук, навярно от песнопението, съпровождащо тези движения.

— Туй сигур' е некто заклинание — промълви старият Уилър, докато хващаше прибора. През това време козодоите бяха обезумели до такава степен, че надаваха непрекъснато бесни крясъци в съвършено объркан ритъм.

Изведнъж слънчевата светлина сякаш внезапно помръкна, което беше много странно, защото никакъв облак не се бе появил в небето. Изпод хълмовете се разнесе оглушителен грохот, странно съчетаващ се с необяснимите трещящи звуци, идващи от небето. Проблясна мълния и хората започнаха безуспешно да търсят признаци на приближаваща се буря. Пеенето на тримата смелчаци от Стражевия хълм бе станало още по-отчетливо и Уилър забеляза, че сега всички заедно размахват ръце, ритмично съпровождайки заклинанието с тези си движения. От някакъв фермерски дом в далечината се разнесе яростен кучешки лай.

В следващия момент дневната светлина се измени дотолкова, че събралите се хора с изумление се втренчиха в хоризонта. Пурпурният мрак, който можеше да бъде породен единствено от неизвестно спектрално смесване в небесната синева, се сгъстяваше все повече и

повече и надвисваше над треперещите хълмове. Отново проблясна мълния — този път по-ярка от предишната — и на всички им се стори, че около каменния олтар, там, на хребета, се е появила някаква замъгленост. Нито един от тях обаче не посмя да надзърне в далекогледа; козодоите продължаваха дяволските си песни, а хората от Дънуич усещаха съприкосновението с необяснимата заплаха, надвиснала във въздуха.

Точно тогава се появиха онези дълбоки, хрипливи, дрезгави звуци, които никога нямаше да напуснат паметта на онези, които ги бяха чули. Те не бяха родени в човешко гърло, защото човешкото гърло не е в състояние да породи подобно акустично извращение. По-скоро можеше да се помисли, че техният произход се корени някъде из дълбините на преизподнята, ако съвършено очевидният им източник не беше камъкът с форма на олтар на хребета на хълма. Би било неточно да ги наречем звуци — до такава степен техният страшен, свръхнисък, басов тембър говореше директно на смътното вместилище на подсъзнанието и ужаса, неизмеримо по-чувствително от ухото, но въпреки всичко по форма те представляваха неясни, смътни, полуартикулирани думи. Бяха гръмки — толкова гръмки като подземния грохот изотдолу и трясъка в небето, който по странен начин повтаряха — и все пак не ги издаваше никакво видимо същество. А понеже въображението може винаги да подскаже вероятния източник в света на невидимите същества, треперещите хора от групичката се притиснаха силно един към друг и замряха, сякаш в очакване на страхотен удар.

— Йигнаиих... йигнаиих... тхфлтхкх'нгха... Йог-Содот... — хриптеше чудовищният глас от космоса. — 'Й'ътхнк... х'ехие... н'гркдл'лх...

В този момент звуците заглъхнаха и Хенри Уилър посегна към далекогледа, но видя само три силуета на върха; дребните фигурки яростно махаха с ръце, правейки странни жестове, докато пеенето им достигаше своята кулминация. От какви ли бездънни черни кладенци на архаичния ужас, от какви ли неизмерими дълбини на извънкосмическото съзнание или мрачна, забулена в мистика наследственост, идваха тези неясни, стържещи и полуартикулирани хрипове? Сега те станаха по-отчетливи и ясно различими в своята неистова, кошмарна и всепоглъщаща ярост.

— нгх'ааааа-ааа... нгх'ааа... ПОМОЩ! ПОМОЩ! — Т-т-т-т...
ТАТКО! ТАТКО! ЙОГ-СОДОТ!

Това беше всичко. Мъртвешки бледите лица на кореняците продължаваха да се взират в посоката, откъдето идваха тези звуци, а ушите им отчаяно се вслушваха в тези несъмнено произнесени на английски думи, които се изливаха гъсто и гръмоподобно от шокиращата пустота над ужасния олтар, но повече на никого не бе съдено да ги чуе. Вместо тях се разнесе такъв взрив, който сякаш разтърси цялата планина; оглушаващ, апокалиптичен грохот, чийто източник можеше да бъде както земята, така и небето. Единичен проблясък на мълния се стовари върху каменния олтар от пурпурното небе, и гигантска невидима вълна с невероятна сила и неописуемо зловоние се понесе от хребета на хълма във всички посоки; дървета, треви и храсти бяха пометени и изкоренени със смразяваща ярост, а уплашените хора в подножието на хълма, полузадушени от невероятната смрад, с труд се удържаха на краката си. В далечината залаяха кучета, зелената трева и листата на дърветата увяхнаха за секунди, придобивайки болезнен сиво-жълт оттенък, а по полята и горичките се изсипаха като кошмарен дъжд мъртвите телца на хиляди козодои.

Зловонието бързо се разсейваше, обаче прокълнатата растителност никога повече не се възстанови. И до ден днешен по Стражевия хълм и околностите му расте нещо странно, носещо върху себе си отпечатъка на скверното и нечестивото. Къртис Уейтли дойде в съзнание едва след като и тримата учени вече бяха слезли от възвишението, осветени от слънчевите лъчи, които отново бяха станали ярки и чисти. Те бяха мрачни и изпълнени със скръб, като че ли бяха изпитали на гърба си потреса от впечатления и спомени, значително по-силни от онези, превърнали групичката местни обитатели в сбирщина трепереци страхливци. В отговор на морето от въпроси, изляло се отгоре им, те само поклацаха глави, потвърждавайки единствено най-важното.

— То изчезна завинаги — каза Ермитидж. — Разцепено е на елементите, от които е било сътворено първоначално, и повече няма да може да се върне към живот. Това същество беше абсолютно невъзможно в материалния свят. Едва най-малката негова частица беше материя в този смисъл, който разбираме ние. То приличаше на

баща си — и по-голямата част от него се върна в онази мъглява област или измерение, което е разположено отвъд нашата материална вселена; някаква бездънна дълбина, от която са могли да го призоват на хълма единствено най-чудовищните ритуали на човешкото богохулство и ерес.

Настъпи кратка пауза, в която разхвърляните впечатления и чувства на горкия Къртис Уейтли започнаха да се събират в едно; той вдигна ръце към главата си и издаде протяжен стон. Паметта му изглежда се възвърна към онзи момент, когато съзнанието бе напуснало нещастника, и виденият в окуляра кошмар отново го връхлетя.

— О, Боже Господи, т'ва полу-лице т'ва полу-лице на самия му връх т'ва лице с червени очи и бели чупливи коси, и без брадичка, като на Уейтли. То бе нещо като октопод, главноного, паяк или всичко т'ва накуп, но имаше почти човешко лице отгоре си, и т'ва лице си беше лицето на Вещера Уейтли, само дет' беше широко метри, цели метри.

Той замлъкна изтощен, а цялата група местни жители се втреничиха с потрес в него; изумлението им още не бе прераснало в истински ужас. Единствено старият Зебълон Уейтли, който се мъчеше да си припомни далечното минало, но до този момент не бе промълвил и дума, накрая рече:

— Минаха петнайсет лета — несвързано започна да нарежда той. — Преди петнайсет лета бях чул как старият Уейтли рече, че ще дойде ден и всички ние ще чуем как синчето на Лавиния ще изкрещи името на баща си от билото на Стражевия хълм.

В този момент Джо Озбърн го прекъсна, обръщайки се с въпрос към учените от Аркхам.

— К'во беше туй все пак, и как младият Уейтли го е призовал от въздуха?

Внимателно подбирайки думите си, Ермитидж се опита да обясни.

— То беше — как да ви кажа — представляваше сила, която не принадлежи на нашата част от Космоса; сила, която действа, развива се, расте и приема очертания съгласно други закони, различни от онези, които господстват в нашата Природа. Ние нямаме нужда да призоваваме подобни същества от отвъдното; само изключително злонамерени хора или извънредно зли култове са се опитвали да

извършат нещо подобно. Имаше нещо от тази сила в самия Уилбър Уейтли — напълно достатъчно количество, за да го превърне в дявол и бързо съзряващо чудовище, както и да направи смъртта му едно отвратително зрелище. Възнамерявам да хвърля в огъня този прокълнат дневник, а вие ще постъпите мъдро, ако взривите онзи каменен олтар горе и разрушите всички каменни пръстени по билата на хълмовете. Такива съоръжения служат за призоваването на същества, подобни на онези, толкова обичани от Уейтли — същества, които те възнамеряваха да допуснат в нашия свят, за да унищожат цялото човечество, а самата Земя да запратят на някое прокълнато безименно място в името на неznайни цели.

Що се отнася до това същество, което току-що пропъдихме обратно — семейство Уейтли го отглеждаше за изпълнението на най-страшната роля в онова, което щеше да се случи. То растеше бързо и стана толкова гигантско по същата причина, поради която и Уилбър — но изпревари Уилбър по отношение на размерите си, защото имаше много повече чуждоземно в себе си. Няма смисъл да питате как Уилбър го е призовал от въздуха — той никога не го е призовавал. Това същество беше неговият брат-близък, но просто приличаше на баща си повече, отколкото Уилбър.

Издание:
ИК „Яспис“, 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.